Flavia Bujorová

KAMENY OSUDU

La prophétie des pierres
Kameny osudu was first published 2002
under the title „La prophétie des pierres“
by Editions Anne Carrière, Paris.
© 2002 by Editions Anne Carrière.
International Rights Management:
Susanna Lea Associates, Paris

Translation © Kateřina Dejmalová, 2004
Cover illustration © Zdeňka Bouškova

www.albatros.cz

ISBN 80-00-01349-5

Metafora našeho světa, přenesená do země kouzel…

Flavia Bujorová se objevila na literárním nebi jako fenomén – čtrnáctiletá debutantka, která svou spisovatelskou dráhu začíná rovnou románem, navíc románem s poměrně složitou strukturou tří prolínajících se příběhů, které bravurně udržuje v rovnováze a které v závěru zcela logicky propojuje, to je událost bezpochyby pozoruhodná.

Narodila se 8. srpna 1988 v Bukurešti a ve dvou letech emigrovala i se svými rodiči do Francie. Její otec je sochař, matka psychoanalytička. V současné době studuje jako tisíce jejích vrstevníků na gymnáziu a do maturity jí stále ještě nějaký měsíc schází…

Sama sebe považuje za Francouzku a francouzské reálie dokáže s jemným smyslem pro humor postavit do absurdní i komické podoby. Ale v knize jsou nepopiratelně přítomny i její rumunské kořeny: promítají se do popisů horských krajin, místních a osobních jmen i do totalitní zkušenosti, kterou nejspíš zná z vyprávění a jejíž stopy bezpochyby nalézala i při návštěvách příbuzných v postkomunistickém Rumunsku.

Nevím, zda ovládá rumunštinu, ale již ve třinácti letech mluvila do té míry dobře německy, že byla schopna přečíst v originále slavný román Michaela Endeho *Nekonečný příběh*, a samozřejmě angličtina je ve francouzských, stejně jako v českých školách povinným jazykem. Své lingvistické znalosti a jazykový cit projevuje v slovních hříčkách a při vytváření jmen či neologismů, kde dbá na neobvyklou zvukomalebnost.

Přiznává se k oblibě kultovních románů – vedle knih Michaela Endeho čte ráda *Harryho Pottera* J. K. Rowlingové i *Pána prstenů* J. R. R. Tolkiena.

Kameny osudu nejsou jejím prvním literárním pokusem – již v šesti letech skládala básničky, od deseti let se pokouší o novely.

Knihu psala pro kamarády, kteří netrpělivě čekali na každé další pokračování, až si část ještě nedokončeného rukopisu přečetla i její učitelka francouzštiny a poslala jej rovnou do nakladatelství. V nakladatelství nezaváhali a nabídli Flavii Bujorové smlouvu. Do půl roku byla kniha dopsána a v srpnu 2002 vyšla.

Autorka označuje *Kameny osudu* za *„metaforu našeho světa, přenesenou do země kouzel“*. A i když v románě můžeme najít ozvuky jejích oblíbených spisovatelů, jde zcela nepopiratelně o naprosto originální dílo, které vzbudilo zájem nejen ve Francii, ale v roce 2003 bylo přeloženo do němčiny a v anglicky mluvících zemích vyšlo letos v únoru. A já věřím, že příběhy Nefrity, Jantary a Safíry najdou své čtenáře i v češtině.

Kateřina Dejmalová

„Mám ráda toho, kdo chce nemožné.“

Goethe: *Faust,* II. díl, 2. dějství,
Klasická Valpuržina noc, překlad O. Fischer

1

Stařec znovu pročetl část *Proroctví,* kterou znal zpaměti, a vážně pokýval hlavou. „Už brzy, velmi brzy,“ zamumlal. Obtížně se zvedl ze židle a otočil se. Proti němu stál vévoda z Divulonu s tváří plnou starostí.

„Tak jak?“ zeptal se.

Starý muž si dlouze vzdychl. Zdálo se, že je na konci sil. Nesčetné vrásky mu zbrázdily tvář. Záda se ohnula a nohy se třásly, že se na nich sotva držel. Klesl do křesla a řekl slabým hlasem:

„Nemohu změnit nic. Musí jít za svým osudem.“

Vévoda pln úzkosti zvýšil hlas:

„Jsi moudrý, Theodore. Celý život jsi věnoval tomu, abys porozuměl *Proroctví.* Pomáhal jsi mému otci i mně. Radil jsi mi a podporoval mne. Neopouštěj mě teď! Musí žít! Musí zvítězit, ať se stane cokoli. Je tak mladá! A ty říkáš, že brzy… Co mohu udělat, abych ji ochránil, Theodore?“

Stařec sklonil hlavu do dlaní a po delší době odpověděl:

„Mám ji rád stejně jako ty. Vyrůstala mi před očima a já k ní přilnul, i když mi v tom rozum bránil. *Proroctví* ale neunikne. Věř mi, kdybych jí mohl pomoci, udělal bych to jako první. Ptáš se mě, jak ji chránit? Ale ty ji ochránit nemůžeš, snaž se to pochopit! Musíš udělat jediné – dát jí, co jí patří. Až přijde čas. A teď jdi a prožij s ní poslední chvíle, které ti ještě zbývají.“

„Těch čtrnáct let uběhlo opravdu rychle,“ řekl nešťastně vévoda a vyšel z pokoje.

Stařec hleděl do vířících plamenů v krbu. Proroctví se během několika dní naplní. Netrpělivě na ten okamžik čekal, dočkat se nemohl. Brzy dostane odpověď na všechny své otázky. Zamrazilo ho. Byl hlupák, že k dítěti tak přilnul. Toho se měl vyvarovat. *Proroctví* tak dostalo jiný smysl: tolik se snažil z jeho temných stran vyčíst budoucnost a pochopit ohlášené zvraty, a teď – teď v nich vidí jen a jen Nefritin osud.

Nefrita se natáhla na postel. Držela v ruce knihu, ale byla příliš neklidná, než aby si mohla číst. A tak jen koukala do prázdna. Když uslyšela zaklepání, vyskočila a zavolala: „Vstupte!“

Sluha pootevřel dveře a oznámil: „Váš otec si s vámi přeje mluvit. Můžete ho přijmout?“

Podivila se, že otec má v tuto dobu čas, a přisvědčila. Uhladila si vlasy a hodila je dozadu. Spokojeně se podívala do zrcadla. V úsměvu byly vidět zuby s trochu většími mezerami. Vlasy měla možná až příliš husté a neustále bojovala s neposlušnými prameny černých dlouhých vlasů. Když se rozčilila (a to se jí stávalo často), zrudly jí tváře a ztrácela naučený výraz, který na sebe většinou brala. Věděla o sobě, že je krásná, vysoká, štíhlá a vždy pečlivě oblečená. Byla si jistá sama sebou. A nepochybovala, že dostane všechno, co si zamane.

Usmála se na svůj obraz právě v okamžiku, když otec vešel do pokoje. Šla ho přivítat a on ji proti svému zvyku pevně objal. Dceru velmi miloval, ale málokdy dával své city najevo. Měl klidnou povahu a za žádných okolností neztrácel hlavu. Tentokrát ho ale něco nutilo, aby se choval jinak. Když Nefritu pustil, chvíli se na ni beze slova díval. Vždy znovu obdivoval její zelené oči, jejichž síla každého zasáhla. „Je odvážná a umíněná," ujišťoval se, „je to silná osobnost." Povaha se jí zračila v obličeji, daly se z něho vyčíst hrdost a rozhodnost, ale také tvrdohlavost a náladovost. Otec od ní nedokázal odtrhnout pohled ani pronést jediné slovo.

„Něco se děje, táto?" prolomila ticho Nefrita. „Jak to, že něco nevyřizuješ, nečteš hromady papírů a neděláš tisíc dalších věcí, tak jako každý den? Stalo se něco vážného, že nepracuješ? Provedla jsem něco?"

Poslední větu pronesla s nevinnou tváří. Otcův hlas falešně zazvonil.

„Ale ne, Nefrito, nic se neděje. Prostě mám trochu času. Stává se to sice málokdy, ale – jak vidíš – stát se to může. Tak co, jak se máš?"

„Svátek se blíží," odpověděla Nefrita rozčileně. „Bude to opravdu báječné. Ještě nevím, jaké si vezmu šaty. Buď ty hedvábné, nafialovělé, nebo saténové bílé. A pak jsem si objednala ještě jedny šaty, úžasné, z hrabství Tyrel. Dorazí-li včas, vezmu si je. Už aby to bylo! Místo abych počítala dny, počítám hodiny, a dokonce minuty. Už jsem rozhodla, jak bude vyzdoben sál, jaká jídla se budou podávat a jaká hudba bude hrát. Mám takovou radost, že jsem slavnost směla připravit sama! A pozvala jsem hudebníky ze sousedního města."

Mluvila nadšeně dál, ale otec ji už neposlouchal. „Je příliš bezstarostná, neví, co je to námaha či nebezpečí," pomyslel si bezděky. „Nemůže přežít." Vzápětí si vyčetl, že nemá v Nefritu dostatek důvěry, a snažil se soustředit na její slova.

„Bude to úžasné, skvělé, mimořádné. Skoro si to neumím představit. A pořád ještě nevím, zda podávat zmrzlinu před mandlovými pusinkami, nebo až po nich? Po nich by to možná bylo lepší, ne? A vlastně ani nevím, jestli přijde baronka z Karolyntu. Zdá se, že má horečku. Ta jediná mi ještě svou účast nepotvrdila. Každopádně mi vždycky připadala trochu nudná."

„Nefrito, víš, co to znamená strach?"

Překvapeně a popuzeně se zarazila. Proč ji táta přerušil, a ještě k tomu otázkou, která je úplně mimo? Copak on se netěší na blížící se slavnost? „Strach? A z čeho? Já nemám nikdy strach. Pohrdám takovým citem. Jen zbabělci a slaboši mají strach. Proč se mě na to ptáš, tati?"

Ztichla. Teď teprve zpozorovala, jak je táta bledý. Jak to, že neviděla dřív jeho ztrhané rysy a kruhy pod zarudlýma očima? A hlavně, proč si nevšimla jeho vyděšeného výrazu? Něco se stalo. Možná nevyvedený obchod?

„Mají-li strach jen zbabělci a slaboši, pak jsem slaboch a zbabělec,“ odpověděl. „Ostatně, co na tom záleží?“

„Ale táto! Tebe si přece všichni váží a všichni tě obdivují, a to něco znamená. Jsi vévoda z Divulonu, táto!“ Rozhorlila se, zelené oči jí hořely. „Věřím, že máš potíže, ale nevěřím, že máš strach, to ne! A jestli to měl být vtip, tak se ti moc nepovedl!“

Vévoda na to nic neřekl. Nefritin zápal pohasl. „A teď mi, tati, vysvětli,“ řekla vážně, „proč nepřikládáš žádnou důležitost mým narozeninám, které se blíží. Za několik dní mi bude čtrnáct!“

„Mýlíš se, Nefrito, naopak na tvé narozeniny myslím pořád. Ale…“ Vévoda se kousl do jazyka. Řekl toho až moc. Dcera se předčasně nesmí nic dozvědět. Z obav, aby se neprozradil a nemusel pak nic vysvětlovat, rychle odešel do svých pokojů. Chodil sem a tam. S každou vteřinou se blížil okamžik, kdy bude muset vysvětlit všechno.

Nefrita se zamyslela. Otcovo chování bylo velice podivné. Chvíli o všem uvažovala, pak pokrčila rameny a rozhodla se nevěnovat celé události pozornost. Znovu se soustředila na narozeninovou slavnost a začala se zase usmívat.

2

Jantara seděla zasněně v trávě a jako vždy roztržitě pozorovala ovce, o které se měla starat. Hlavu měla plnou jiných obrazů. Představovala si, že žije poblíž slunce a jeho blahodárného tepla a že rozmlouvá s mraky a ptáky. Vítr ji odnášel na neobyčejné cesty, v noci ji oslňoval třpyt hvězd, kterých se mohla dotýkat dlaní, a…

„Terko! Terko!“

Hlas ji hrubě vytrhl z myšlenek, musela se vrátit do skutečnosti. Zapomněla, že hlídá nejenom ovce, ale také jednoho ze svých malých bratrů. Ležel klidně pod stromem a volal na ni z plných plic:

„Terko, pojď sem. Já se nudím. Terko!“

Nikdo jí neříkal Jantaro, odjakživa na ni volali Terko. Její skutečné jméno bylo nejspíš pro obyčejnou vesničanku příliš honosné. Lépe by slušelo urozené dívce z jiného světa. Často si říkala, co asi její rodiče vedlo k tomu, že ji tak pojmenovali. Nikdy nenašla přijatelnou odpověď, ale své jméno milovala pro jeho originalitu i záhadnou příchuť. Jako by v sobě skrývalo nějaké tajemství.

„Terko! Terko! Sím, sím, pojď sem!“

Jantara vstala a sedla si vedle bratra do stínu stromu.

„Něco se ti stalo?“ zeptala se svým uklidňujícím hlasem.

„Nudím se, to se mi stalo! Chci, abys mi něco vyprávěla.“

Jantara se na něj usmála a laskavě ho pohladila po tváři. „Možná, ale ne teď.“

„Proč?“

„Chtěla bych být sama, nic neříkat a naslouchat tichu.“

„Cože? Tomu nerozumím. Já chci pohádku!“ Chlapec ji chytil za ruku. „Prosím tě, Terko,“ naléhal.

Prohrábla mu něžně vlasy, uvolnila se z jeho sevření a dala mu pusu na tvář. „Později, ano? Slibuju. Teď si chvíli hraj sám. Nejsem ráda ve stínu. Vrátím se na sluníčko.“

„Ale Terko, je přece strašně horko. Jak to můžeš na slunci vydržet?“

„Tak. Mám to ráda.“

Jantara se vrátila doprostřed louky a položila se do trávy. V takovém počasí nechtěl být nikdo venku. Vzduch byl rozpálený a horko k udušení. Na příliš modrém a jasném nebi nebyl ani mráček. Sluneční paprsky jí světlem zalily obličej. Líbilo se jí, jak jí hladí pleť, milovala horko, které se ostatním zdálo nesnesitelné. Ve vesnici se modlili, aby vedro netrvalo dlouho a nezpůsobilo sucha. Jantara by si naopak přála, aby takové počasí trvalo věčně.

V záhybu pěšiny se objevil stín. Jantara otočila hlavu. Utíkal k ní nějaký chlapec. Když doběhl k pastvině, vyčerpaně se před ní zastavil. Znala ho dobře, byli

kamarádi od dětství. Usmála se na něj. On na ni hleděl smutně. Byla tak klidná. Rusé vlasy, zlaté jako slunce, jí rámovaly pravidelný obličej s opálenou pletí. Světle kaštanové oči, v nichž probleskovaly zelené odstíny, dodávaly pohledu sladkost, vrozený pokoj a klid.

„Terko, pospěš si," řekl udýchaný chlapec s lítostí. „Zůstanu tady s tvým bratrem a ohlídám ovce, ale ty utíkej, honem! Tvá matka… je jí moc špatně."

Jantaře se zastavilo srdce. Vše se kolem ní propadlo do mlhy. Dostala strach. Ačkoli slunce pálilo, byla jí zima a nemohla se hnout.

„Terko! Poběž! Jdi! Nemáš moc času. Utíkej, Terko!"

Hlas k Jantaře doléhal jakoby z velké dálky. Hlava se jí točila, celý svět se potácel. Prudce se sebrala. Musí přijít dřív, než bude pozdě. Vyskočila na nohy a rozběhla se. Rychle! Rychle! Slzy jí zaplavily tvář a zamlžily pohled. Nic z toho si neuvědomovala. Důležitá byla jen jediná věc: zabránit nevyhnutelnému, smrti své matky. To se nesmí stát! Byla hodně nemocná, trpěla už týdny a měsíce. Na nemoc neexistoval lék. Ale nesměla umřít! Jantara utíkala jako o život, proti času a proti smrti. Už zahlédla vesnici. Utíkala, utíkala a neuvědomovala si únavu ani vyčerpání. Konečně doběhla na náves a pak před dům. Otevřela dveře, vstoupila do jediné tmavé a tiché místnosti a vrhla se k matce. Poklekla k ní, vzala ji za ruku, křečovitě ji stiskla ze všech sil a cítila, jak je horká. Matka ležela na slamníku jejich jediné postele. Ve smrtelně bledé tváři se jí zračila nevýslovná bolest. Sténala a zdálo se, že blouzní.

„Jsi tady, Jantaro, jsi tady," zašeptala slabým, roztřeseným hlasem a odmlčela se. „Už mi zbývá jen pár dní života, ale předtím ještě splním svůj úkol."

„Nemluv už, maminko, unavuje tě to."

„Jen několik dní. Ne, už to nevydržím. Jsem příliš nemocná."

Jantara se snažila potlačit slzy. Musela opět, jako pokaždé, ukázat, že je silná. Stiskla matce ruku ještě víc. Zmocnila se jí hluboká beznaděj.

„Maminko, maminko," přes veškerou snahu se zakoktávala, „vše bude dobré, uvidíš." Pokoušela se uvěřit vlastním slovům, chtěla přesvědčit sebe samu. Strašlivě si přála, aby to byl jen ošklivý sen, a doufala, že se z něj probudí na slámě, obklopena sourozenci, tak jako každý den. Ale ne. Noční můra pokračovala. Jantara se snažila uniknout strašlivé pravdě. Často si vymýšlela snový svět, neboť svět, v němž žila, byl příliš krutý. Zakrývala ho, odmítala utrpení. Ale její křehká představivost snadno popraskala a za ní se ukazovala skutečnost. A bolest pak byla ještě silnější, jako by se jí chtěla pomstít za to, že se ji pokusila popřít.

„Jantaro, musím ještě žít. Ještě chvíli. Několik dní, jen několik dní. Pak si odpočinu."

Jantara se při zvuku jejího hlasu zachvěla. Uvědomila si, že její i matčina tvář je zmáčená slzami. Matka sténala, téměř smířená s osudem. Ale ještě se nechtěla vzdát. Patřila k lidem, kteří bojují až do konce. I když pohasla veškerá naděje a na obzoru se nerýsovala žádná budoucnost. Vždycky hledala i ve tmě alespoň záblesk světla.

„Jantaro. Jantaro. Mé poslání, Jantaro."

„Pst, maminko, pst. Už nemluv. To tě unavuje. Ale nedělej si starosti, uzdravíš se. Nakonec to bude jen jako obyčejná rýma. Zítra vstaneš, uvidíš. Slunce pálí a třešně dozrály. Tráva nebyla nikdy zelenější. Na úplně modrém nebi není ani obláček. To stojí za vidění. Ujišťuju tě, že zítra ti bude líp.“ Jantaře se zlomil hlas, potlačila vzlyk.

„Já chci žít už jen několik dnů, Jantaro. Pak na tom nezáleží, ale musím splnit své poslání a na ně je ještě brzo. Jestliže umřu, kdo naplní to, co se musí naplnit? Zůstat na živu ještě několik dní je moje povinnost, Jantaro. Ale nepodaří se mi to. Je to nad mé síly.“

„Maminko, uklidni se, odpočiň si, jen to jediné je důležité.“

„Jantaro, až nastane můj poslední den, který je tak blízko… slib mi, že mi uvěříš. Přestože to budou slova člověka, který zeslábl nemocí… Slib mi to.“

„Slíbím ti, co budeš chtít, maminko, ale teď už nemluv, vyčerpává tě to.“

Jantara nevzala vážně jediné matčino slovo, považovala je za horečnaté blouznění.

3

„Kdybych byla její pratetou já, tak si kvůli ní už opravdu dělám starosti, je tak uzavřená, samotářská…“

„Máte pravdu. Určitě není normální! Nemá jedinou kamarádku a nikdo netuší, co se jí honí v hlavě.“

„Nikdy se ani neusměje. Neuvěřitelné! A ten sklopený pohled… Pořád studená, lhostejná, a přitom si stojí na svém, až to člověka dráždí.“

„Tak, tak, to je ono. Je to zvláštní a zarážející. Vůbec mi z ní není dobře.“

Obě tetky zmlkly, když uviděly, že se k nim blíží jedna z nejstarších vesnických žen. Nikdo nevěděl, jak je stará, dokonce ani ona už neměla sílu ani chuť počítat uplynulá léta. Lidé si už nevšímali jejích poznámek, které jim občas připadaly nesmyslné. Ale navzdory všemu zdání zůstávala její mysl bystrá a pronikavá. Záda měla ohnutá, obličej samou vrásku a zdálo se, že ji každý pomalý krok stojí nezměrné úsilí.

Za chvilku stála u tetek. Určitě je neslyšela, vždyť ztichly hned, jak se objevila. Obě ji s falešným úsměvem pozdravily. Stará žena si je změřila s neskrývaným opovržením a pevně řekla:

„Safíra určitě není normální. Ano, je jiná. A vykoná věci, které si ani ve snu nedokážete představit.“

Pak se pomalu vzdálila. Rozpačité tetky si poprvé v životě všimly, jaká důstojnost a rozhodnost vyzařuje ze Safířiny prapratety.

Pokud si Safíra pamatovala, vždy žila se svou prapratetou Dorotou a její dcerou, která se také jmenovala Dorota. Aby ji rozlišili od matky, říkali jí zkráceně Dora. Safíra nikdy nepoznala jiné obydlí než pohodlný, dobře zařízený dům, v němž všechny tři bydlely. Prateta Dora byla i přes svůj pokročilý věk zdatná a silná. Udržovala celý dům a vychovávala Safíru. Naučila jí všemu, co znala sama: literatuře, dějinám, předala jí své znalosti rostlin a léčiv. Safíra byla přemýšlivá a pilná žačka. Nikdy ji nenapadlo ptát se, zda se jí učení líbí. Její záliby, city i myšlenky zůstávaly nevyhraněné, jako by snad ani neexistovaly. Štíhlá až hubená, křehká dívka s průsvitnou pletí a obličejem jako z porcelánu připadala mnoha chlapcům krásná. Byla však jako z mramoru a svou lhostejností vždy rychle zchladila zápal, který v nich probouzela, její jemné rysy působily jako by prchavým dojmem. Velké, světlounce modré oči, jimiž někdy jen prokmitl zásvit šedi, se dívaly nepřítomným pohledem. Těžké kadeře jí padaly na ramena a zdůrazňovaly pocit křehkosti, který vyvolávala. Každý pramen světlých vlasů měl jiný odstín – výrazně světlý, medový, popelavý… Chodila s hlavou sklopenou a pohledem upřeným do země. Nebyla ani plachá ani stydlivá, ale společnost přátel a kamarádů ji nezajímala. Nikdo ji neměl doopravdy rád a ani ona neměla doopravdy

ráda nikoho. Ačkoli ji Dorota i Dora zahrnovaly pozorností, nepoznala nikdy skutečnou vřelost ani opravdový cit.

Safíra hledala něco, co by nakreslila. Kreslila hodně, čistým a jistým tahem, dokonalost viděla v přesnosti. Jednou slyšela, že umění je jiný způsob nahlížení na skutečnost, ale jí to nedávalo příliš smysl. Ráda zobrazovala to, co viděla, a chtěla se neustále zlepšovat. A tak hledala čím dál tím těžší předlohy. Tentokrát nenalézala nic, co by ji uspokojilo. Nakreslila už každý kout svého pokoje. Náhle ji něco napadlo. Zamířila k Dořině pokoji. Směla sem chodit, ale nikdy předtím to neudělala. Vstoupila a zachvěla se pocitem, že dělá něco špatného. „To je směšné," pomyslela si, „vždyť já tu mohu být. Dora odešla do vesnice, ale kdyby tu byla, jistě by neměla nic proti tomu, že tu jsem!" Přesto se necítila zcela ve své kůži. Prošla pokojem a sedla si na postel. Byla zde řada složitých předmětů, které by mohla nakreslit. Nedokázala si vybrat a náhle, v podivném hnutí mysli, se pokusila otevřít zásuvku nočního stolku. Byla zamčená. Samotnou Safíru překvapovalo, co dělá. Nikdy v životě nebyla zvědavá. „Něco se děje," zamumlala. „Jako bych to ani nebyla já." Podivný pocit nepřestával. „Tahle místnost…," pomyslela si. Bezděky odsunula deku, pak zvedla polštář. Objevila malý klíček, zmocnila se ho a nechala ho vklouznout do zámku zásuvky. Pak se na chvilku zarazila a zhluboka se nadechla. „Co to provádím?" Prudce otevřela zásuvku. Nejprve uviděla objemnou knihu s titulem *Proroctví*, vyraženým zlatým písmem. Uprostřed byla záložka. Safíra otevřela svazek na založené stránce, přečetla si několik řádek, a pak jej rázně zavřela. „Nezájem," řekla si. Pokoušela se uvažovat rozumně. „Co vlastně chci najít?" Podrážděně pokračovala v prohledávání zásuvky. Pohled jí padl na míšek z černého sametu, sáhla po něm a rozvázala šňůrku. „Něco tam je. Volá mě to." Uvnitř bylo něco hladkého a teplého. Zmocnil se jí neznámý pocit, měla dojem, jako by byla někde jinde. Vyňala předmět a začala ho zkoumat. Byl to malý, kulatý kámen, drahokam, zářil chladnou modří. Safíra ho sevřela. „To není kámen," zašeptala. „Je to něco jiného, mocného. Je to poselství." Nevěděla, odkud bere své přesvědčení, ale cítila, že je blízko pravdě. Byla jako v transu, jako uhranutá. Zapomněla na vše kolem sebe. Cítila, že mezi ní a kamenem je nějaká vazba, téměř hmatatelné pouto, a že jí kámen chce něco sdělit. Sevřela ho ještě pevněji. Kámen náhle zchladl a jeho povrch zdrsněl. Dívka pocítila obrovskou prázdnotu a smutek. Během okamžiku kámen mrazil. Chvějící se Safíra ho musela pustit. Navázané spojení se přetrhlo. Zvedla ruku k hořícímu čelu. „Nikdy jsem neměla otvírat ten šuplík," vyčítala si. „Nikdy jsem neměla najít ten kámen." Cítila to, věděla to. Spěšnými pohyby vrátila kámen do míšku, který ukryla na původní místo. Pak vzala knihu, kterou odložila na postel, uklidila ji do zásuvky, zamkla na zámek a klíč položila zpět pod polštář. Pečlivě ustlala. Byl nejvyšší čas.

Prateta Dora vešla do pokoje.

„Safíro," vykřikla, „je ti dobře? Jsi celá bledá!"

„Jsem úplně v pořádku. Jenom jsem hledala něco na kreslení."

Snažila se působit uvolněně, ale v hlase jí znělo napětí.

○○○

V okamžiku, kdy se Safíra dotkla kamene, prudce vyskočil. Úšklebek mu zkřivil zlou tvář.

Okamžitě telepaticky svolal Radu dvanácti. Shromáždili se ve velkém jednacím sále, a když se přiblížil, strachy sklopili oči. „Konečně se stalo to, v co jsme již nedoufali. Zachytil jsem něco velmi zajímavého," prohlásil ledovým hlasem.

Dvanáct členů Rady okamžitě uhádlo, oč jde. Po zasmušilých tvářích se jim rozlilo uspokojení.

„Máme nařídit rytířům Řádu, aby ji přivezli?" zeptal se jeden z nich.

„Ne," odpověděl nesmlouvavě. „Mám lepší nápad."

„Která z nich to byla?" zeptal se dychtivě jiný člen Rady, který se chtěl dozvědět co nejvíc.

„Ta třetí. A možná ta nejnebezpečnější. Jsou v ní ukryty síly, které zatím spí. Pocítil jsem to, když se spojila se svým kamenem. K naší radosti tak učinila příliš brzy. Ještě několik dnů, a byli bychom mnohé ztratili."

„Který kámen to byl?" zeptal se další člen Rady.

„Safír, nejčistší ze všech. Ale také nejkřehčí, teď, když o ní všechno vím…"

Paříž roku 2002

Doktor Arnon si sundal brýle. Kývl na ošetřovatelku, aby šla blíž.

„Člověk by řekl, že klidně spí, nezdá se vám?“

Ukázal na postel, kde se choulila neduživá postava. Zdálo se, že je ponořena do hlubokého spánku, ale tvář měla barvu popele.

„Už jí zbývá málo času,“ dodal. „Podle mého názoru jen několik dní. Doufám, že jste k ní příliš nepřilnula, sestro?“

Ošetřovatelka pokrčila smířeně rameny.

„Ani ne, moc ne. Trpěla hodně…“

Doktor ji chvíli tiše pozoroval, pak si pečlivě vyčistil brýle a vážně řekl: „V každém případě jí už nemůžeme pomoci. Od smrti svých rodičů přestala bojovat.“

„Nemá žádné příbuzné?“

„Sourozence ne, jen jednoho strýce, který je teď jejím zákonným poručníkem. Prakticky ji nezná. Léčení platí z peněz po jejích rodičích.“

„Pochází z bohaté rodiny?“

„Ano, ale to ji nezachrání.“

„Přišel ji někdy navštívit ten strýček?“

„Ne,“ řekl pomalu. „Nikdy ji nikdo nepřišel navštívit.“

Odmlčeli se. Ošetřovatelka se dívala na křehkou postavičku nataženou v posteli. Nesmí se připoutat k někomu, kdo je tak blízko konce. Odvrátila pohled.

„Jo, jo, to jsou smutné příběhy,“ řekl doktor Arnon tiše. „Takových už jste jistě slyšela spoustu a ještě mnohem víc jich uslyšíte.“

„Já vím.“

„Tak pojďme, zapomeňme na to. Dala byste si kávu?“

Ošetřovatelka přikývla. Aniž by se ohlédla, vyšla z pokoje a zavřela za sebou dveře. V místnosti byl slyšet jen zvuk přístrojů, které pacientku udržovaly při životě.

4

Nefritě to v zelenomodrých šatech, ušitých na míru v hrabství Tyrel, úžasně slušelo. Zelené oči jí zářily a úsměv rozsvěcoval tvář. Točila se v sále jako královna mezi svými poddanými. Všichni sledovali jenom ji, stala se hvězdou večera. Byla nadšená. Tančila, bavila se s hosty, zplna hrdla se smála. Slavnost se mimořádně vydařila. Jídla byla vynikající, výzdoba v okázalém sále nádherná. „Tak vypadá štěstí," pomyslela si.

○○○

Každá získaná minuta, kterou matka vyhrála nad smrtí, byla malým zázrakem. Proti veškerému očekávání vydržela až dosud. Od toho nedávného dne, kdy Jantara přiběhla k jejímu lůžku, se nedalo pochybovat o blížícím se konci, ale přesto se křečovitě držela při životě. Jantara u ní byla dnem i nocí, skoro nespala a spolkla vždy jen několik soust chleba, když již nemohla hlady vydržet. Dnes se mámě dařilo ještě hůř. Ráno upadla do mdlob a dosud se neprobudila. Naštěstí ještě dýchala, ale tak těžce, tak obtížně…

Slunce již zapadlo. Bylo nutné, aby se matka probrala z hrozivého bezvědomí. „Bude žít, bude žít, bude žít," opakovala si Jantara s neochvějným přesvědčením. „Pořád ještě je naděje. Dokud dýchá…"

„Jantaro…" Vyskočila, když uslyšela matčin chraptivý hlas. Konečně nabyla vědomí.

„Mami, ach maminko…"

„Podaří se mi to, Jantaro, podaří… Kolik je hodin?" Jantara odpověděla, spokojená, že je znovu při smyslech, ačkoli její pohled byl čím dál tím skelnatější.

„To je dobře, Jantaro. Už musím vydržet jenom chviličku… Splním svůj úkol. A budu mít klid tam nahoře, v nebi…"

„Maminko!"

„Musíš být silná, abys přijala úděl, který musíš naplnit."

„Odpočiň si, maminko."

„Doufám, že jsi nezapomněla. Dnes ti je čtrnáct let."

„To mi úplně vypadlo z hlavy."

„Přeju ti všechno nejlepší k narozeninám, Jantaro."

○○○

Safíře se od chvíle, kdy našla kámen, nic nedařilo. Trpěla nespavostí a zmocnila se jí úporná horečka. Pratetám nic neříkala z obavy, aby nepoznaly příčinu nemoci. Tajně si připravovala léky z bylin, ale vše bylo marné. Chvílemi prudce zvracela a

horečka přetrvávala. Měla strach, že se prořekne a prozradí, že našla podivný kámen. „Nemyslela jsem tím nic zlého," opakovala si neustále. Po svém nálezu se stáhla ještě více do sebe a téměř nemluvila, jen to nejnutnější. „Co se mi to tehdy stalo?" ptala se sama sebe. „Opravdu tomu nerozumím."

„Safíro, nechceš ještě kousek dortu?" zeptala se Dora s násilným úsměvem na rtech.

Safíra se vytrhla z myšlenek a zachvěla se.

„Ne, děkuji," odpověděla chladně.

Dobře věděla, že se prateta snaží uvolnit atmosféru, ale nemohla překonat pocit viny. Dora už neudržela své podráždění. Její trpělivost vzala za své, a tak rozčileně zvýšila hlas:

„Máš přece narozeniny! Dorota a já se můžeme strhat, aby všechno dobře dopadlo, ale tebe jako by se to netýkalo!"

„Doro…," pokusila se ji přerušit Dorota.

„Nech mě," pokračovala čím dál tím rozhořčeněji Dora. „je to moc, chtít po tobě alespoň úsměv nebo jen poděkování? Po tom všem, co jsme pro tebe udělaly? Co máš místo srdce? Kámen?"

Safíra hodila po Doře ostrým pohledem. „Když už mluvíme o kameni, nedlužíš mi nějaké vysvětlení?" chtělo se jí křiknout, ale pak raději mlčela a sklopila hlavu.

○○○

Vévoda z Divulonu s hořkostí přemítal o Nefritě. „Proč?" ptal se znovu a znovu. „Proč ona? Proč teď? A proč to všechno?" Věděl, že jsou to zbytečné otázky, které nic nezmění. Byl bezmocný, neschopný cokoli změnit a čemukoli zabránit. A přesto ho nepřestával mořit vnitřní hlas, který proklínal proroctví. Chtěl by umlčet ten hlas, jenž mu působil větší a větší bolest, nařídit mu, aby byl zticha. Ale nedařilo se mu to. Nemohl myslet na nic, jen na Nefritu. Se smutkem vnořil ruku do kapsy slavnostního obleku a sevřel míšek z černého sametu.

○○○

Jantara měla oči podlité krví, vlasy špinavé a rozcuchané, napjaté svaly a vysušené rty. Vůbec si to neuvědomovala a bylo jí to jedno. Bděla nad matkou. Sourozenci teď bydleli u sousedů. Ale ona jako nejstarší měla povinnost zůstat u matčina lůžka. Místnost slabě osvětlovala jediná svíčka. Plamínek se chvěl a vypadalo to, že každou chvíli zhasne. „Jako štěstí," myslela si. „Nedávno jsem seděla v trávě na louce, byla jsem šťastná, a najednou se život proměnil v strašlivou noční můru."

„Jantaro…," zasténala matka. „Je mi špatně… strašně špatně."

„Maminko, nemluv, vyčerpá tě to. Odpočívej a spi. Je pozdě. Brzy ti bude lépe."

„Ano… až všechno skončí… až nebudu muset trpět… až budu na onom světě."

„Maminko, prosím tě, seber odvahu!"

„Už skoro spěchám… s odchodem… setkám se s mužem… zapomenu na bolest, chudobu… na pocit, že jsem v životě… nic… neudělala…"

„Mámo, to přece není pravda, že jsi nic neudělala! Udělala jsi toho tolik! Podívej se na mne, bez tebe bych nebyla ničím!“

„Kdybys věděla…“

○○○

Když se Dora uklidnila, kolem stolu nastalo tíživé ticho. Jedna druhé se vyhýbaly pohledem. Dorota a Dora se každou chvíli dívaly nervózně na hodinky. Safíra, vždy tak klidná a lhostejná, to už nemohla vydržet. Měla chuť se zvednout, odejít a zamknout se ve svém pokoji. Ale v zoufalství seděla dál. Hlava se jí točila horečkou. Dorota si po půl hodině odkašlala a řekla:

„Je čas.“

Překvapená Safíra na ni pohlédla. „Čas na co?“ zeptala se zneklidněně.

Dorota se na ni smutně usmála a odpověděla: „Zbývá ještě hodina, ale bude lépe, když to už nebudeme odkládat.“

„Odkládat co?“ znovu se zeptala Safíra.

Dora také slabě zakašlala. Omluvila se Safíře, že se dala unést, a pak s pohledem na Dorotu zopakovala: „Ano, je čas.“

Poté něco položila na stůl. Safíra ztuhla a zbledla. Míšek z černého sametu! „Dora ví, že jsem jí prohrabala noční stolek a že jsem ho našla. A teď po mně chce vysvětlení,“ pomyslela si zděšeně.

Ale kupodivu se nezdálo, že by se Dora zlobila. „Je to dlouhá historie, ale my ti nemůžeme říci všechno. Na to nejdůležitější musíš přijít sama. Neotvírej ten míšek hned. Vlastně ho neotvírej před půlnocí, jinak to může mít vážné následky.“

Překvapená Safíra ji poslouchala, ale protože již pocítila moc kamene, ani na okamžik o pratetiných slovech nezapochybovala.

○○○

„Večer už značně pokročil,“ pomyslel si vévoda z Divulonu. „Zbývá jen půlhodina.“ Zamířil k Nefritě, která se bavila s hosty.

„Nefrito,“ řekl tiše.

Celá rozzářená se otočila. „Tatínku! Vůbec jsem tě v průběhu večera neviděla. Slavnost se vydařila, co myslíš?“ Usmála se na něj.

Vévoda z Divulonu cítil, jak se mu zadrhlo hrdlo. „Ano, slavnost se opravdu vydařila,“ vyslovil s obtížemi, „a ty jsi nádherná.“ Tvář se jí znovu rozsvítila úsměvem. „Nefrito, musíš teď hosty opustit. Potřebuji s tebou mluvit.“

Prudce vyskočila. „Cože?“ zvolala pobouřeně. „To je přece moje slavnost, táto. Moje narozeninová slavnost! To, co mi chceš říct, přece nemůže být tak naléhavé!“

„Je. Právě, že je.“

Nefrita neskrývala zklamání a hněv. Omluvila se hostům a proti své vůli následovala otce. Odvedl ji do malého útulného pokoje a zamkl za sebou dveře. Roztrpčeně si sedla proti němu. Vévoda z Divulonu se zhluboka nadechl. Musí začít, neboť půlnoc…

„Nefrito, já nejsem tvůj otec.“

○○○

Jantařina matka posbírala maličký zbytek sil, které jí ještě zůstaly. „Jantaro, myslím, že mi nebudeš věřit… ale já neblouznim. Když ses narodila, svěřila mi tě tvá skutečná matka, abych tě chránila až do tvých čtrnáctých narozenin. Milovala jsem tě stejně jako vlastní děti.“

Jantara tomu nemohla uvěřit. To prostě není možné. Ale matka něco vyňala z košile – černý sametový míšek. Podala jí ho. Zneklidněná Jantara ho přijala.

„Neotvírej míšek před půlnocí. Je tvůj i s tím, co je uvnitř. Dala mi ho pro tebe tvá matka.“

Zmocnila se jí náhlá nevolnost.

○○○

„Na světě jsou ještě dvě další dívky,“ řekla vážně Dora, „tvé nepřítelkyně. Nesmíš jim nikdy důvěřovat. Také ony byly po narození svěřeny cizím lidem, aby byly v bezpečí.“

„Proč v bezpečí?“ zeptala se Safíra. „Co nám hrozí?“

„To nesmíš vědět,“ přerušila ji Dorota. „Zatím to nesmíš vědět.“

Safíra zůstala klidná. Tušila, že se vše brzy změní, ale nijak se jí to nedotklo. Pohlédla do tmavé pokojné noci. Zítřek ani žádný další den ji nenaháněl strach. A tak se jen zeptala:

„Proč jste tak dlouho čekaly, než jste mi to řekly?“

○○○

Nefrita vyskočila z křesla s nevěřícím pohledem. „Cože?“ vyrazila. A pak začala křičet. „Nevěřím tomu. Nevěřím!“ Tváře jí zrudly a oči plály vztekem. Potřebovala několik minut, aby se alespoň zdánlivě uklidnila. Tušila, že musí brát otce vážně. Její otec nelhal – či spíše vévoda z Divulonu, kterého až dosud považovala za otce! Přecházela dlouhými kroky po místnosti a cítila, jak v ní doutná tupý hněv.

„Kašlu na sametový míšek, kašlu na ty dvě pitomý holky. Kašlu na matku, která mne po narození opustila, a kašlu na všechno, co mi nechceš říct!“

„Nefrito…“ pokusil se odpovědět vévoda z Divulonu.

„Je to tak! Proč jsi na mne přišel s takovou směšnou historkou? Já se tě o to neprosila!“

„Nefrito…,“ přerušil ji vévoda z Divulonu. „To ještě není všechno.“

„A co ještě? Další podobné překvápko? Děkuji, nechci.“

„O půlnoci se musíš s oběma dívkami setkat pod jedním stromem. Řeknu ti, kde ho najdeš. Nevrátíš se, dokud neprojdeš řadou zkoušek, které na tebe čekají. Hlavně nikomu neprozrazuj, kdo jsi, a pečlivě ukryj sametový míšek. Na cestě potkáš spoustu nepřátel. Nauč se nedůvěřovat a poznávat nepřátele.“

„Cože?“ zadrhl se Nefritě hlas. „Ale já nechci odejít! Netoužím po takovém hnusném dobrodružství. Chci tu zůstat! Prosím tě, tatínku… Chci zůstat.“ Nefrita se rozplakala.

„Nefrito,“ zamumlal vévoda z Divulonu. „Já tě mám strašně rád. Víc, než bych mohl milovat vlastní dceru.“

○○○

„Teď musíš odejít. V míšku je také trocha peněz. Podaří se ti to, Jantaro.“

„Maminko, já tě nechci opustit. Potřebuješ mě!“

„Už ne, Jantaro. Strom je nedaleko, mezi vesnicí a palácem vévody z Divulonu, na louce, kde po celý rok rostou květiny a která nikomu nepatří. Je to jedno z posledních kouzelných míst v království.“

„Vím, kde to je, maminko,“ řekla Jantara. Srdce jí bušilo tak rychle a tak silně, až ji to bolelo.

„Je to velký strom, neustále plný zralého ovoce, a jeho listy jsou pořád zelené. Setkáš se svými nepřítelkyněmi. Odejdi, Jantaro. Musíš odejít. A já též…“

„Maminko, já nemohu odejít. Ty jsi a vždy zůstaneš mojí mámou. Neopustím tě! Ne teď.“

„Buď silná,“ odpověděla slabě matka. Pak zavřela oči a lehce se usmála.

„Maminko, zůstanu s tebou,“ prohlásila Jantara s jistotou. Pohlédla na matku a dostala strach. „Maminko! Mámo!“ křičela. „Maminko!“

Zdálo se, že matka klidně spí, ale už nedýchala. Opustila svět, bez jediného slova, ztišená, s nejistým obrazem svobodnější země.

„Maminko,“ šeptala Jantara, „maminko…“ Zmocnila se jí řezavá bolest. Políbila matku na čelo. Musí také do neznáma. „Budu silná,“ slíbila si. Pak se s bolavým a zraněným srdcem vydala do tmy.

5

Pod hvězdnatým nebem, na věčně rozkvetlé louce, pod stromem, jehož listy nikdy neopadávaly, se pozorně zkoumaly tři dívky. Setkaly se před chvílí a zatím žádná nepronesla ani slovo. Jedna druhou si měřila od hlavy až k patě s touž myšlenkou v hlavě: „Jsme nepřítelkyně.“ Nefrita s opovržením pozorovala obě dívky. Zdviženou hlavou a hrdým pohledem jim chtěla dát jasně najevo, že pro ni nic neznamenají. „Venkovanka a holka z malého města na mě nemůžou udělat dojem,“ myslela si ironicky. V duši cítila hluboký zmatek, ale byla rozhodnuta, že na sobě nedá nic znát. Dívala se na Jantaru, která měla ztrhané rysy a tiše plakala. „Tebe by člověk politoval,“ pomyslela si. Všimla si hrubých šatů, špinavého obličeje, bláta ve vlasech. Nepociťovala k ní žádnou nenávist, i když ji považovala za nepřítelkyni. Pak zkřížila pohled se Safírou. Cítila, jak se jí napjaly svaly. „Ta holka se mi nelíbí. Jsme a zůstaneme nepřítelkyně. Co si mě tak prohlíží? Jde mi na nervy, fakt mě rozčiluje!“

Safíra ve skutečnosti na Nefritu upírala nepřítomný pohled. Zpravidla nedělala rychlé úsudky, ale teď okamžitě pochopila, že ona a ta druhá s přepjatým výrazem si nemohou rozumět.

Jantara byla příliš rozrušená matčinou smrtí, aby mohla jasně myslet. Marně se snažila zadržet slzy. Roztržitě se dívala na své nepřítelkyně, ale ve své sklíčenosti si nedokázala udělat žádný úsudek. A tak je jen tiše pozorovala. V hlavě jí zněly útržky vět a v duchu viděla mámu: „Dvě další dívky… tvé nepřítelkyně… louka… říká se, že je očarovaná… míšek… před půlnocí…“

V tom ji něco vytrhlo ze zamyšlení. Usilovně se snažila aspoň na chvíli potlačit bolest, která ji svírala, a opakovala si poslední matčina slova: „Buď silná. Buď silná!“ Musela bojovat s bolestí, aby se vrátila ke skutečnosti. Osušila si slzy a přerušila ticho:

„Černý sametový míšek! Víte, kolik je hodin?“

Nefrita a Safíra se na Jantaru překvapeně a zvědavě podívaly, když připomněla míšek. Nikdy by to sice nepřiznaly, ale byly rády, že se někdo konečně ujal slova.

„Víte, kolik je hodin?“ opakovala Jantara.

Nefrita s okázalou pýchou pohlédla na hodinky s náramkem posázeným diamanty.

„Je deset minut po půlnoci,“ řekla zvysoka.

Jantara se podívala na Nefritu. Nezáviděla jí oblečení, drahé šperky ani planoucí pohled, ale proti své vůli obdivovala sílu, která z ní vyzařovala. Pak přenesla pohled na Safíru. Stála bez pohnutí a její obličej nevyjadřoval žádné city. Její chladnokrevnost v takové situaci na Jantaru silně zapůsobila.

„Jmenuji se Jantara. Chtěla jsem vědět, kolik je hodin, protože máma mi dala míšek z černého sametu, ale nesmím ho otevřít před půlnocí.“

„Mně také!“ zvolala Nefrita. „Ale mně ho dal vévoda z Divulonu, který byl mým otcem čtrnáct let – ale teď už jím není.“

„Tak?“ podivila se Jantara. „Má matka také nebyla mou skutečnou matkou. Ale pro mne pořád zůstává mámou a pak… právě zemřela.“

Zmlkla, znovu přemožena bolestí. Safíra, která až dosud mlčela, řekla nezvykle jemně:

„Je mi to moc líto, Jantaro. To musí být strašné – prožít toho tolik a všechno najednou v jediném dni.“

„Ano,“ souhlasila Jantara, které se trochu ulevilo, když uslyšela přátelský hlas. „Ty jsi také dostala míšek?“

Safíra přikývla na souhlas. „Jsme na tom tedy všechny tři stejně. Já jsem Safíra.“ Pak chladně dodala. „I když nevím, proč jsme nepřítelkyně.“

„To ale jsme,“ přidala se Nefrita nepříjemným hlasem s pohledem upřeným na Safíru.

„Nevěřím tomu,“ řekla Jantara. „Proč bychom měly být nepřítelkyně, když se ani neznáme? Nutí nás k tomu něco?“

„Ovšemže ano. Můj takzvaný otec, vévoda z Divulonu, nikdy nelže. A když řekl, že jsme nepřítelkyně, pak je to tak.“

„Tvůj adoptivní otec je vévoda z Divulonu?“ zeptala se Jantara.

„Ano, až do dnešního večera jsem byla Nefrita z Divulonu. Teď už nejsem z Divulonu. Nejenže nevím nic o své rodině, ale nesmím říci ani své jméno, protože, jak se zdá, mám spoustu skrytých nepřátel a… a… a…“

„Mně řekli totéž,“ ujistila ji Jantara.

„Mně také,“ potvrdila Safíra.

„No a co? V čem mi to pomůže? Nevím, kam mám jít, nevím, co mám dělat. A pak, proč tady jsem s vámi? Víte snad někdo, co tu vlastně děláme?“

„Ne,“ odpověděly Jantara a Safíra současně.

„Tak to jsme na tom dobře!“ poznamenala Nefrita. „A proč vlastně říkám ‚jsme‘? Jste mými nepřítelkyněmi, tak jaképak ‚my‘! Proč bychom měly zůstávat spolu?“

„Ve třech jsme silnější než každá sama, zvlášť když máme společné nepřátele,“ odpověděla Jantara. „Především oni pro nás znamenají největší nebezpečí, nemyslíte? Já vám nechci nijak ublížit, vždyť dokonce ani nevím, kdo vlastně jste.“

„Co kdybychom otevřely černé míšky?“ přerušila ji Nefrita. „Možná tam je něco důležitého.“

„Dobrý nápad,“ souhlasila Jantara.

„Ale vždyť jsme nepřítelkyně!“ připomněla znovu Safíra.

Její poznámka nenašla odezvu. Jantara i Nefrita už otevíraly sametové míšky. Safíra udělala totéž, neboť ji přepadla neodolatelná touha uvidět znovu kámen. Jantara potlačila výkřik, když našla kámen v barvách podzimu, průsvitný, temně oranžový kámen, který přecházel v červenou a kaštanovou barvu. Měla pocit, že se dívá na západ slunce. Cítila, že se v ní všechno ztišuje a její vnitřní bolest slábne a uvolňuje místo sladkému teplu. Stiskla jej a v tu chvíli jasně věděla, že to není jen kámen.

V tomtéž okamžiku Nefrita uchopila do dlaně kámen, který zářil čistou, jasnou a hlubokou zelení. „Nefrit," zašeptala. Měl tak překvapivě bohaté tóny, že si ho dlouho prohlížela. Pak, aniž věděla proč, jej pevně sevřela.

Safíra mezitím zkoumala kámen, který u ní vyvolal horečku. Nevšimla si předtím perleťových záblesků, které dodávaly jeho světlé modři úchvatný duhový třpyt. Pak ho také pevně sevřela. Dívky cítily, jak je pomalu opouští úzkost. Uvolnily se a napadaly je jen příjemné myšlenky. Zapomněly, že jsou na louce, že byly více méně vyhnány z domova a že je noc. Zapomněly na vše a pocítily novou svobodu. Všechny tři zavřely současně oči. Vytvářelo se mezi nimi pouto. Jako by jejich kameny spolu hovořily, sdílely se, splývaly a dívky s nimi. Staly se současně jediným člověkem a tisícem jedinců, ale to už nebylo důležité, vznikl mezi nimi soulad, vytvořily jediný nezničitelný celek. V jejich myslích se začal tvořit neznámý a složitý obrazec. Několik dlouhých minut se jim vznášel před očima, až jim pronikl do paměti, a pak se rozplynul a zmizel.

Dívky se pomalu probouzely ze stavu, do kterého se ponořily. Nebylo žádných pochyb – měly následovat ten obraz, podivný symbol, ornament, složený ze spirál a křivek. Kameny k nim promluvily a předaly jim svou představu. Dívky se na sebe dívaly novým a téměř přátelským pohledem.

„To nejsou kameny," řekla Jantara jakoby z dálky. „Je to něco jiného. Budou nám pomáhat. Určitě."

„Ano," souhlasila Nefrita. „Už víme, co máme dělat. Porozumět symbolu a následovat jej."

„Je noc," přerušila je Safíra. „Uvidíme ráno. Musíme si najít nějaké místo na spaní."

„Tady," navrhla Jantara.

„Tady?" pohoršila se Nefrita. „Budu spát jen v nějakém paláci, v ložnici a v měkké posteli."

„Nefrito," řekla Jantara jemně, „je pozdě. Nemůžeme jít hodiny a hodiny k nejbližšímu paláci a přepadnout je tam se slovy: ‚Hola hej, to jsme my! Jsou tři hodiny ráno a rády bychom se tady vyspaly. Pochopitelně vám neřekneme svá jména či cokoli jiného o sobě, protože jste možná naši nepřátelé, a koneckonců přijít k někomu ve tři ráno a chtít u něj spát je přece docela normální.'"

Nefrita po ní zlostně koukla. „Tady já spát nebudu," zopakovala, pečlivě vyslovujíc každou slabiku. Hledala nějaký přesvědčivý argument. „A pak, když nám řekli, abychom odešly a dávaly pozor na neznámé nepřátele, pak asi proto, že tady musí číhat nějaké nebezpečí."

„To není jisté," poznamenala Safíra.

„Ale je!" zdůraznila Nefrita. „Nemůžeme se vrátit zpátky a už vůbec nemůžeme zůstat na místě. Musíme odhalit význam toho symbolu co nejrychleji."

Jantara o tom pochybovala. „Znám malé osamělé hospodářství hodinu cesty odsud," řekla zamyšleně. „Žije tam stará žena jen se slepicemi a kočkami. Mohly bychom přespat v chlévě. Ničeho si nevšimne. Tam budeme v bezpečí."

„Ve chlévě? A co ještě?" protestovala Nefrita důrazně. „Zmačkám si šaty. Smysl znaku nenajdeme ve chlévě."

„A proč ne? Stará paní mne zná, a i když už nikomu nedůvěřuje, odpoví mi na otázky. Ráno jí navštívím jako ze zdvořilosti.“

„A řekneš jí o nás? Ani nápad,“ rázně ji přerušila Nefrita.

„Ale ne. Budu se tvářit, že jsem právě přišla, a nebudu o vás mluvit. Řeknu jí, že maminka zemřela a že před smrtí nakreslila nějaký obrazec. Překreslím ho a zeptám se jí, jestli ho nezná.“

„Zkrátka ji nakrmíš spoustou lží,“ vybuchla Nefrita. „No to se mi líbí! A co když o tom stařena bude mluvit? A naši nepřátelé se dozvědí, co hledáme? A co když i ona patří mezi naše nepřátele?“

„Tam nic neriskuju. Už nemá všech pět pohromadě a žije odříznutá od světa. Ale tady ztrácíme čas, co kdybychom se vydaly na cestu?“

„Ne, ne a ne!“ dupala Nefrita hněvivě. „Já tam nechci. O tom se vůbec nebudeme bavit. Copak nevidíte mé šperky, mé šaty? Zamyslete se nad tím trochu a pochopíte, že nejsem nějaká venkovanka, která spí po chlévech.“

„Jdeme,“ rozhodla Jantara.

„Ne!“ postavila si Nefrita hlavu. Nesnesla sebemenší odpor.

„Safíro, co si o tom myslíš?“ zeptala se Jantara.

Safíra se podle svého zvyku nepletla do rozhovoru. A pak odpověděla: „Já souhlasím, půjdeme. A jestli slečna Nefrita Vrtošivá nechce jít, tak ať si tu zůstane.“

„Nejsem vrtošivá!“ vykřikla rozzuřená Nefrita. „Jdu, abyste věděly,“ řekla bez přemýšlení. Hned se kousla do rtu, že tak rychle ustoupila. Ona a bude spát ve chlévě! Ale pýcha jí nedovolila, aby popřela to, co už řekla. Viděla, jak Safíra zvedla oči k nebi.

„Tak jsi konečně změnila názor? Obešly bychom se i bez tebe!“

Nefrita, neschopná břitké odpovědi, ji zdrtila pohledem. Jantara se mezi ně vložila.

„Nechte toho!“ řekla pevně. „Musíme jít.“

Nefrita a Safíra šly těsně za Jantarou bez dalších protestů. Pospíchaly, aby nezůstaly pozadu, neříkaly nic, každá ponořená do svých myšlenek. Nefrita hledala způsob, jak Safíru pokořit. Taková vesnická holka a myslí si, že je jí nadřazená. To je nesnesitelné! Stoupal v ní vztek, až se roztřásla. A navíc se bude muset ponížit a spát na nějakém statku. Měla chuť křičet a ztlouct Safíru, ale noc byla již příliš tmavá a její budoucnost příliš nejistá.

Safíra uvažovala o symbolu, kterému musí porozumět, o nepřátelích skrytých ve tmě a o dnech, které nastanou. Cítila, že se v ní něco probouzí – zájem o novou existenci. Zbavila se jednoho břemene: opustit dům pro ni znamenalo opustit vězení, i když to bylo pohodlné vězení. Cítila se příliš dlouho uzavřená v každodenních všedních bezvýznamnostech, v jistotě, že zítřek nepřinese nic nového. Svoboda jí teď otevírala možnost nového života. Objeví svět a pozná blízká nebezpečí. Nebyla rozčilená ani vystrašená. Jenom zvědavá: konečně pochopí, co to znamená „žít“.

Jantara dokázala myslet jen na matku. Znovu viděla její ochraňující úsměv a slyšela její laskavý hlas, zvučný smích. Vzpomínala na láskyplné chvíle, které

spolu prožily. Její jednoduchý obličej, poznamenaný mnoha smutky a řídkými okamžiky štěstí, se jí v paměti jevil jak svatý obrázek. Matka ztratila manžela, kterého ranila mrtvice. Nikdy se z toho doopravdy nevzpamatovala. Jantara musela také překonat smutek nad ztrátou otce, ale to bylo snazší. Nikdy neměla doopravdy ráda toho siláckého hulvátského člověka, který o ni neprojevovat zájem. Byla maličká, když zemřel, a nevěděla přesně, co se stalo. Ale dnes bylo vše jasné a zřejmé a ona musela přijmout tak hořkou bolest. Po tváři se jí skutálelo několik slz.

„Buď silná, buď silná…“ slyšela v sobě matčin hlas. „Nefrita a Safíra mají víc odvahy než já,“ myslela si. „Jsou silné od narození, zatímco já se o to musím snažit. Musím bojovat. Dokážu-li přesvědčit sebe samu, že jsem schopná to překonat, tak se mi to možná podaří.“ S tímto závěrem zrychlila Jantara krok. Statek už nebyl daleko. Dívky přešly rozsáhlé pláně, pole, zelenající se louky a několik mírných kopců. Za jedním z nich se objevilo osamocené, napůl zanedbané hospodářství. „Pojďte za mnou,“ řekla Jantara potichu.

Vnikly do temného, nepoužívaného, skoro rozpadlého chléva. Trámy se propadaly, pavučiny opřádaly každý kout a ze slámy se linul odporný puch. Jantara se nedala vyvést z míry a lehla si na zem. „Dobrou noc,“ zívla. Safíra trochu zaváhala a pak si lehla k ní. Nefrita, zděšená takovým místem, se odmítla pohnout.

„Nebudu spát,“ prohlásila nahlas. „Nebudu spát.“ Když viděla, že její slova nevyvolala žádnou reakci, pokračovala: „To nic, nedělejte si o mě starosti. Zůstanu stát. Ujišťuju vás, že se nic neděje.“

Žádná odpověď. Náhle ji osvítil nápad. Přišla k Jantaře, která již zavřela oči, a rázně s ní zatřásla. Jantara se lekla a sotva zadržela výkřik. Když nad sebou uviděla Nefritin obličej, zeptala se, co se děje.

„Dej mi své oblečení,“ odpověděla Nefrita.

„Prosím, můžeš to říct ještě jednou?“

„Musíme si vyměnit oblečení!“

„Co jí to vlezlo do hlavy?“ bručela Safíra.

„Neptala jsem se na tvůj názor,“ suše odpověděla Nefrita.

Pak se znovu naléhavě obrátila k Jantaře. „Pospěš si! Mám plán. Dej mi své oblečení a půjč si moje šaty. Ale pozor. Nepoškoď je, neušpiň je a nezmačkej je.“

„Jinak bude konec světa,“ vydechla ironicky Safíra.

„Výjimečně máš pravdu!“ odpověděla Nefrita stejným tónem. „Jantaro… rychle!“

„Když na tom trváš,“ podřídila se Jantara, „ale ráda bych věděla, proč.“

„Na tom nezáleží!“

Ale vtom dostala nový nápad a řekla: „Víš co, nech to být. Zůstanu, v čem jsem.“

„Ale…“ zajíkla se Jantara, která už vůbec nevěděla, co má dělat.

„Ahoj zítra,“ pronesla vesele Nefrita.

„Zítra?“ opakovala zmatená Jantara. „Nefrito, počkej!“

Ale Nefrita ji neposlouchala a vyklouzla z chléva.

6

Nefrita zamířila rozhodným krokem ke dveřím statku. Prošla zanedbanou zahradou, plnou kopřiv a trní. Bez zaváhání silně zabouchala na dveře z hnědého oprýskaného dřeva. „Otevřete," zavolala. Musela stařenu probudit ze spánku. Nefrita zabušila do dveří s ještě větší silou. Chvilku čekala. Když viděla, že jí žena neotvírá, že asi ještě spí, rozhodla se postupovat jinak. Dlouze a pronikavě vykřikla. Jantara a Safíra ji slyšely a ohromeně na sebe pohlédly. Co to dělá? Nefrita na chvilku přestala a pak vyrazila ještě silnější výkřik. To už stařenu muselo probudit.

Vyděšená žena ještě v polospánku otevřela dveře. Uviděla mladou, velice elegantně oblečenou dívku se šperky mimořádné ceny. „Asi se mi něco zdá…" řekla si stařena. Ale Nefrita velice skutečným hlasem s pečlivou výslovností řekla:

„Dobrý večer, jmenuji se Nefrita a budu u vás spát, protože mi váš chlév připadá velice nepohodlný a já nehodlám spát pod širým nebem. Pochopte, pobyt v chlévě se pro mne nehodí."

Vyjevená žena na ni vyvalila oči.

„Jsem zvyklá na přepych, ale čistá postel by mi stačila. Byla jsem vyhnána ze svého paláce, a tak si musím zvykat. A teď mi ukažte můj pokoj, jsem už opravdu unavená."

Žena zavřela dveře. „Ta holka je blázen," pomyslela si. Ale neodbytná Nefrita začala bušit do dveří a křičet: „Otevřete!" Ačkoli vesničanka byla hodně nedůvěřivá, takové chování v ní vzbudilo zvědavost. Potichu otevřela. Nefrita se jí vážně podívala do očí a klidně řekla:

„Chtěla jsem se převléci do venkovských šatů a namluvit vám, že jsem ubohé týrané děvče na útěku. Určitě byste mě okamžitě přijala. Ale raději chci být upřímná. Nezklamte moji důvěru. Jsem opravdu na útěku, a i když vypadám, že nejsem chudá, tak teď asi tak hodinu už chudá jsem."

Stará žena znovu zavřela dveře. Nikdy nikoho neubytovávala a ta dívka byla tak podivná! Ale nelhala. Její hlas zněl pravdivě a vypadala upřímně. Žena potřetí pootevřela dveře.

„Proč utíkáš?" zeptala se nevlídně.

„Rozhodně ne pro potěšení! Donutili mne k tomu a vlastně sama nevím, proč. Nemyslete si, že bych jinak přišla na tak bídné hospodářství jako to vaše! A nezavírejte mi dveře před nosem! Je to nezdvořilé a mě to rozčiluje. A když mě nepustíte dovnitř, stejně se odsud nehnu."

Žena byla zviklána dívčiným tvrdošíjným pohledem. Cítila, že se v ní skrývá neobvyklá moc. „Pojď za mnou," řekla.

Nefrita potlačila vítězný úsměv. Žena ji vedla úzkou chodbou do těsného, skromně zařízeného, ale příjemného pokoje.

„Byl to pokoj mého syna," řekla smutně.

„To bude stačit," odpověděla Nefrita.

„Každopádně tu je už jen můj pokoj."

„Tak dobrá. Ale potřebuji ještě slušnou noční košili."

„Copak vedu hotel?" reptala stařena. Otočila se a beze slova odešla. Za chvilku se vrátila a podala Nefritě bílou košili, zažloutlou stářím.

„Koneckonců, můj palác to není, ale lepší než chlév," prohlásila Nefrita místo díků.

„Zařiď se tu, jak chceš," řekla nepříliš přívětivě hostitelka. „Ale ráno půjdeš."

„No, jen když se mi bude chtít. Ale nebojte se, nemohu zůstat."

„Tím líp! Jdi spát a dej mi pokoj. Ty ale máš způsoby! Takhle tahat počestné lidi z postele uprostřed noci!"

„Ale mně nic jiného nezbývalo. Vždyť vám říkám, že máte ohavný chlév."

Stará žena se váhavě a letmo usmála. Už se dávno zapomněla smát. Dlouhá léta žila sama a marně čekala, až skončí neštěstí, které ji potkalo. A pak zahořkla. Teď někdo přišel, i když to byla jen rozmarná, panovačná a nejspíš bláznivá holka. A jí kupodivu dělalo dobře, že se mohla vytrhnout ze své otupělosti.

Už nic neřekla a odešla těžkým krokem. Vrátila se do svého pokoje a okamžitě usnula s vnitřním pocitem uspokojení.

Nefrita si s úšklebkem natáhla noční košili. Byla jí trochu velká, ale byla teplá a zdaleka nebyla tak drsná, jak se zdálo na první pohled. Vklouzla do postele. Chtěla ještě přemýšlet o všem, co se přihodilo, ale víčka se jí sama zavřela.

Ráno zakokrhal kohout a Nefritin pokoj zaplavilo slunce. Ji ale neprobudilo nic a spala ještě hodně dlouho. Když otevřela oči, její první myšlenka patřila znaku, jako by přecházel ze snu do bdění. Vyskočila z postele a rychle se oblékla. Z malé, tyrkysově modré kabelky, kterou si vzala s sebou, vyndala kartáč na vlasy a pečlivě se učesala. Pak otevřela sametový míšek a vyňala kámen. Stiskla ho a pomyslela si: „Řekni mi, co mám udělat." Ale nic se nestalo, nefrit zůstal obyčejným kamenem. Popuzeně ho uklidila. „Moc dobře vím, co mám dělat," řekla si. „Tenhle kamínek mi nepomůže." Rozhlédla se po pokoji. Zaprášené knihy v polici, zasedlé stěny bez obrázků. U postele stál stůl. Na desce nebylo nic, ale zásuvky přetékaly dopisy. Nefrita se pokusila některé přečíst, ale nemohla rozluštit nečitelné písmo, napsané napůl setřeným inkoustem. Vzdychla si a dopisy vrátila na místo. Usoudila, že pokoj důkladně prohlédla a že v něm není nic, co by ji mohlo zajímat. Vyšla a dala se za hlasem stařeny, která hovořila se svými kočkami. Vstoupila do kuchyně, jež sloužila současně jako jídelna a obývací pokoj.

„Tak už jsi tady," řekla nepřívětivě stařena, když Nefritu uviděla. „Posaď se."

Nefrita si sedla k čtvercovému stolu z pevného, drsného dřeva. „Mám hlad," řekla. „Dejte mi něco k jídlu a pak půjdu."

Žena před ni položila krajíc tmavého včerejšího chleba.

„Tak to ne!" odmítla Nefrita a odstrčila chleba. „Chci něco dobrého. Upozorňuju vás, že neodejdu, dokud mi nedáte pořádnou snídani."

„Tak tobě nestačí, že mě obtěžuješ! Ty jsi ještě k tomu vybíravá!"

„Pochopitelně! A co? Rychle mi přineste smažená vajíčka, čerstvý chléb, marmeládu, kakao a mléko.“

„A nic víc?“

„Ovšem, máte pravdu. Dejte mi do košíku jídlo na několik dní. Opakuji vám, že jsem na útěku, a tak se musím trochu zařídit. Nehodlám umřít hlady. A když umřu, bude to vaše vina, protože mi nechcete pomoci. Rychle!“

„Ale…“ namítla udiveně žena.

„A přineste mi také papír a pero.“

„A na co?“

„Chcete si vzít na svědomí mou smrt?“ odpověděla Nefrita falešně dramatickým tónem.

Stařena pochopila, že nemá smysl odporovat, a podřídila se. Přinesla jí pořádnou snídani a připravila plný košík dobrého jídla. Nefrita s chutí jedla a pozorovala ji, jak se činí v kuchyni. Když hostitelka uspokojila její přání, Nefrita se na ni usmála a znovu ji požádala o papír a pero. Snědla všechno, co bylo na stole, a teď už mohla myslet na symbol a jeho význam. Stará žena sklidila ze stolu a dala jí papír a pero. Nefrita načrtla pevnou rukou znak.

„Co to děláš?“ ptala se žena. „Pořád nemáš dost? Chceš snad ještě něco? Vždyť mě umoříš!“

„Všechno je v pořádku,“ ujistila ji Nefrita. „Ale pojďte sem, chci vám něco ukázat. Řekněte mi, co víte o tomhle obrazci.“

Stařena se dlouho dívala na kresbu a pak sklonila hlavu. „Nic, v tom ti nemůžu pomoct.“

„Nic přede mnou neskrývejte,“ přemlouvala ji Nefrita. „Musím za každou cenu zjistit, co ten symbol znamená.“

„Nevím.“

„Víte to jistě?“

„Úplně. Ale znám někoho, kdo by ho uměl rozluštit. Bydlí ve městě Nathyrnn, které je několik hodin odsud.“

„Znám to město,“ řekla Nefrita spokojeně, „ale nikdy jsem tam nebyla. Kdo je ten člověk?“

„Prodává staré knihy. Hodně cestoval, ale…“

Stará žena se zarazila. Nefrita si nevšimla jejího neklidu a zeptala se:

„Znáte ho dobře? Lze mu důvěřovat? Nebo… můžu mu důvěřovat?“

„Je to můj syn,“ vydechla žena zlomeně.

„Ach tak. A proč pláčete, když o něm mluvíte?“

Po staré tváři skutečně stékala slza.

„Nesmím o tom mluvit.“

„Já vám řekla své jméno a nezatajila jsem vám, že jsem na útěku. Teď mi zas musíte věřit vy. Musíte pochopit, že nepatřím k těm, kteří se vzdávají. Donutím vás mluvit, jsem totiž strašlivě zvědavá.“

„Můj syn má mnoho nepřátel a ty můžeš být jedna z nich.“

„Nedělejte si starosti. Já sama mám celou sbírku velmi mocných nepřátel. Zdá se, že jsou úplně všude. A také je neznám. Ale co chcete, v dnešní době!“ řekla Nefrita lehkým, ironickým tónem.

„Vidím, že ti budu muset vyprávět celý příběh svého syna, jinak se tě nikdy nezbavím,“ povzdechla si stará žena.

„Tak tím si můžete být úplně jista.“

„Můj syn je výjimečný člověk. Od dětství se chtěl učit. Měl rád přírodu a měl šlechetnou duši a vždy…“

„Ušetřete mně zbytečných řečí a vyprávějte mi, v čem je výjimečný.“

„Byli jsme velmi chudí, mnohem víc než dnes,“ začala stařena. „V šestnácti letech se můj syn vydal do světa. Hledal svobodu a dobrodružství. Jedné noci odešel a nechal mi dopis na rozloučenou.“

„Jen jedna otázka,“ přerušila ji Nefrita. „Jak se jmenuje váš syn?“

„Jan. Jan Losserand. Jan se tedy stal tulákem. Sám a s odvahou prošel celý svět. Často mi psal. Jednoho dne vstoupil do podivné země, jediné země, která není ovládaná Radou dvanácti.“

„Ovládaná?“ vykřikla Nefrita. „Přeháníte. Spíše spravovaná.“

„Je to jediná země, která není ovládaná Radou dvanácti,“ stála na svém stařena. „Pod vládou Rady dvanácti zůstane po celý život rolníkem každý, kdo se jako rolník narodí. Ten, kdo je slabý, bude v opovržení deptán. Kdo myslí jiným způsobem, bude donucen znovu se zařadit. Kdo se pokusí vystoupit z řady, bude zatlačen a podupán. Ten, kdo tvoří nové věci, se bude muset spokojit s kopírováním starého. Kdo má nějaké nadání, musí ho dát do služeb všednodennosti. Kdo se vzbouří, bude zabit. Kdo sní o svobodě, bude okamžitě uvězněn. Kdo…“

„Mlčte!“ křikla Nefrita. „Říkáte nesmysly! Ostatně, kdyby byla svoboda zakázaná, jak by se mohl váš syn potulovat světem?“

„No právě, nech mě pokračovat. Řekla jsem, že Jan přišel do málo známé země. Psal mi, že tam nikdo nevládne a každý žije, jak se mu líbí. Ale velmi málo lidí může překročit magnetické pole, které toto území obklopuje. Aby se tam člověk mohl dostat, musí věřit v krásu každého stvoření, v tvořivost a tvůrčí schopnost, ve svobodu. Musí věřit v lepší svět, v kouzlo každého okamžiku a v nepravděpodobné sny. Musí být schopen představovat si nepředstavitelné. Musí věřit v nemožné. Jenom tak lze do té země proniknout. A to je důvod, proč je pro Radu dvanácti nedosažitelná.“

„Kde je ta země? Jak se jmenuje?“ ptala se Nefrita.

„Ta země se jmenuje Říše pohádek a žijí tam kouzelné bytosti, vřelí lidé… Ale já ti nemohu popsat, jak to tam opravdu vypadá, nikdy jsem tam nebyla. Musíš se zeptat mého syna. Já znám Říši pohádek jen z jeho dopisů. Psal, že tam může vstoupit kterékoli dítě, neboť to, co se dospělému jeví jako neskutečné, je pro dítě normální.“

„A co tam dělal váš syn?“

„Co tam dělal? Pomáhal lidem a prožíval neuvěřitelná dobrodružství… Dával v sázku svůj život a bojoval se zlými mocnostmi…“

„To zní jak pohádka.“

„A co je na tom v Říši pohádek divného? Ale mému synovi se začalo stýskat po domově. Vzdal se tamější slávy a štěstí a rozhodl se vrátit domů. Velice málo lidí opouští Říši pohádek tímto způsobem. Jsou tací, kteří v ni prostě přestanou věřit a probudí se doma v posteli. Už se do ní nesmějí nikdy vrátit. Ale s Janem to bylo jinak. Chtěl se vrátit do domova svého dětství. A tak Rada dvanácti přijala nový zákon, který potulku zakazuje. Jan byl zatčen rytíři Řádu a prožil ve vězení tři dlouhá léta. Pak si musel najít zaměstnání. Protože už mohl cestovat jedině v knihách, začal prodávat staré knihy. Před deseti lety zakázala Rada dvanácti posílat dopisy, a od té doby od něj nemám žádné zprávy. Nesmí odejít z města Nathyrnn, kde je pod neustálým dohledem.“

„Ráda bych vám dala některý ze svých šperků, které mají nevyčíslitelnou cenu, abych vám poděkovala za to, že jste mne přijala. Ale udělám něco lepšího: i když možná budete muset ještě dlouho čekat, přinesu vám zprávy od vašeho syna.“

7

Dívky opět kráčely vévodstvím Divulon. Obcházely vesnice a vyhýbaly se polím, na kterých pracovali rolníci. Nechtěly, aby si jich někdo všiml. Nathyrnn byl ještě daleko.

Jantara nesla košík s jídlem, který opatřila Nefrita. Včera v noci se ve chlévě opravdu bála. Dlouho se se Safírou dohadovaly, do čeho se to Nefrita pustila. Jantara ve své fantazii viděla tisíce možností. Mrazilo ji, když si představila důsledky toho, co mohla Nefrita napáchat. Safíra si uchovávala obvyklý klid. Vysvětlovala Jantaře, že žije jen přítomným okamžikem, nikdy se neotáčí k minulosti, ale neobává se ani budoucnosti. Ať už Nefrita učiní cokoli, nemá smysl bát se předem. Tím se stejně nic nezmění.

A pak si začaly povídat jen tak. Jantara mluvila bez zábran. Ohnivě líčila svět, který nechala za sebou, a vyprávěla o svém každodenním životě. Safíra byla překvapena, jakou lásku chovala ke všem věcem. Jantara vyprávěla o měsíci a hvězdách, o vůni planých květin, o tom, jak bosa běhala ve svěží trávě a jak se koupala v průzračné jezerní vodě. Vykládala, jak je ráda na sluníčku, jak si vymýšlela fantastické příběhy a jak naslouchala a pomáhala druhým. Povídala a povídala. Jak ráda četla pohádky, které jsou sice zakázané, ale které jí půjčoval jeden vzdělaný a velkodušný člověk. A o mnoha dalších věcech. Safíra se vpíjela do každého jejího slova. Jantara byla šťastná i v úplné chudobě. Připouštěla, že někdy také trpěla, ale o to více dokázala své štěstí ocenit. A pak máma umřela… Jantara se nesvěřila se svou bolestí. Toho ještě nebyla schopna. Ale poděkovala Safíře, že ji vyslechla. Svěřila se jí a uvědomila si, že mezi nimi vzniká první, zatím slabé pouto.

Jak kráčely k Nathyrnnu, Jantara Safíru zkoumavě pozorovala. Byla si jista, že není tak bez citu, jak se zdá. V noci Safíru probudil zlý sen. Její vyděšený pohled jako by úpěnlivě žadonil o pomoc. Zdálo se jí o blížícím se nebezpečí a o temných a hrozivých tvářích. V horečce zašeptala:

„Jsou tady, blízko. Vědí o mně. Nikdy jsem neměla vstoupit do toho pokoje. Teď už je pozdě.“

Jantara ji tišila svým klidným hlasem. A pak usnuly.

„Je to ještě daleko?“ úpěla Jantara.

„Ano,“ odpověděla Nefrita suše. „Už třikrát jsem vám opakovala, že musíme dojít do Nathyrnnu, najít Jana Losseranda, ukázat mu obrazec a požádat ho, aby nám vyprávěl o cestě do Říše pohádek.“

„Nevěřím na pohádky a na tu kouzelnou zemi,“ skočila jí do řeči Safíra. „Rada dvanácti pohádky zakázala, nikdy jsem je nečetla a vůbec mi nechybí!“

„Já na ně věřím!“ řekla rozhodně Jantara. „Vždycky jsem si vymýšlela takové příběhy a strašně ráda jsem je vyprávěla. Opravdu bych chtěla do Říše pohádek. Co ty, Nefrito?“

„Samozřejmě že jsem četla pohádky. V paláci žil starý filosof Theodor. Radu dvanácti poslouchal, ale po svém. Vím, že se jí nebál. Dával mi číst pohádky a naučil mě spoustu věcí.“

„Spoustu věcí?“ zaryla si Safíra. „To by člověk neřekl.“

Nefrita se chystala odpovědět, ale Jantara zasáhla: „Tak dost! Přece se nebudeme hádat jako malé děti nad každým slovem. Nefrito, dořekni to. Věříš na tu zemi, na kouzla, na neskutečno?“

„Ráda bych věřila,“ řekla po krátkém zaváhání. „Jsem si jista, že ta země existuje. Ale jací jsou její obyvatelé? A je Říše pohádek opravdu kouzelné místo, anebo to je jen legenda? Musím slyšet, co tam Jan Losserand prožil, to mne možná přesvědčí.“

Nebylo k tomu co dodat, a tak zmlkly. Nastalo znovu tíživé ticho. Nefrita si zkoušela představit Nathyrnn, Jana Losseranda a jeho vyprávění. Nedařilo se jí to, a tak toho nechala. Přemýšlela, na co se bývalého tuláka zeptá. Hořela netrpělivostí, zdálo se jí, že se vlečou strašlivě pomalu.

Jantara vzpomínala na ráno, kdy viděla přicházet Nefritu, o kterou se tolik bála. Nesla v ruce košík plný jídla a usmívala se.

„Jdeme do Nathyrnnu,“ odtušila.

Jantara ji zasypala otázkami a Nefrita jim vše vyprávěla. Safíra ji klidně vyslechla, ale Jantara vyrazila překvapený výkřik. Že by se stařena, kterou dobře znala, chovala tak srdečně? Neuvěřitelné.

Nefrita dlouze mluvila o Říši pohádek a Jantara snila s otevřenýma očima. Představovala si, jak prochází magnetickým polem té zázračné země, do nádherné krajiny, hodné takového jména, a začala si podrobně vymýšlet neuvěřitelná dobrodružství, která prožijí v kouzelném světě.

„Jantaro!“

Jen nerada se vytrhla ze svých představ a pohlédla na Nefritu.

„Copak nevidíš, že Safíře je špatně?“

Jantara se otočila. Safíra zůstala vzadu a zastavila se. Tvář měla staženou úlekem, pohled nepřítomný, nehybný a vyděšený.

„Třásla jsem s ní, ale ani se nehnula. A ty si klidně kráčíš dál,“ vyčítala Nefrita.

„Byla jsem v myšlenkách mimo,“ omlouvala se Jantara.

„Safíra vypadá, jako by taky byla mimo. Osobně je mi to jedno, ale mohlo by to být vážné.“

Postavily se k Safíře z obou stran, mluvily na ni a pokoušely se ji vytrhnout z nehybnosti. Jantaru zachvátily neoprávněné výčitky. Nevěděla, jak Safíře pomoci, a to ji ničilo. Náhle se zdálo, že Safíra přichází k sobě. Přestala bloudit očima a chtěla něco říct, ale v bezvědomí spadla na zem. Jantara si k ní s výkřikem klekla. Nefrita zůstala stát a jen se dívala, ale bylo vidět, že má strach. Naštěstí se Safíra za několik minut vzpamatovala.

„Co se stalo?“

Chvíli přemýšlela a hledala slova, aby přesně popsala všechny své pocity. „Někdo mi předal zprávu, ale neukázal se, nevím, kdo to byl. Nejdřív jsem pocítila ukrutnou bolest a celá jsem ztuhla. Bolestí jsem otupěla a uslyšela nepříjemný mužský hlas. Zněl mi v hlavě a říkal, že zemřu jako první. Každé slovo mne bolelo. A pak mi hlas řekl, že mne má v moci a že proti tomu nemohu nic dělat."

„Jeden z nepřátel, který nemá nic lepšího na práci než mučit nešťastnou holku. Ubožák!"

„Ba ne," odporovala Jantara. „To vypadá vážně – někdo se s ní telepaticky spojil."

„Hlas mi také poslal nějaké obrazy," pokračovala Safíra. „Nejdřív město. Určitě to byl Nathyrnn. Chtělo se mi zvracet a k tomu na mne doléhala ta nevysvětlitelná bolest. Potom hlas dodal: ‚Tady se setkáme.' A pak jsem viděla velikou knihu. Jmenovala se *Proroctví a* titul byl vyryt zlatými písmeny. Kniha byla pokryta krví. Hlas mi pronikl celou duší: ‚Proroctví se nikdy nenaplní tak, jak si moji protivníci přáli. Ale v jednom bodě má pravdu… Zemřete! A Vyvolený padne také. Ale ty padneš první a všechny zradíš. Podléháš mi a budeš mne poslouchat jako robot.'"

„To je lež!" vykřikla Jantara.

Nefrita se ani nepokusila pokořit Safíru ostrým slovem. Najednou k ní necítila žádnou nenávist. Její nepřítelkyně možná nebyla tak bez citu, jak vypadala. V tomto okamžiku ji Safíra dojímala. Tichounce plakala.

„Vím, že každé slovo bylo pravdivé," řekla tlumeně, „jsem si tím jistá."

„Ale ne," opakovala Jantara, aby jí dodala odvahy. „Safíro, ty přece víš, že hlas ti chtěl ublížit a že určitě lhal."

„Ne. Ráda bych tomu věřila, ale vím, že všechno je pravda. Hlas pak ještě mluvil dál."

Safíra zmlkla. Slzy jí tekly proudem. Podařilo se jí trochu zvládnout sklíčenost, ale sdělení v ní vzbudilo příliš velký strach na to, aby se plně ovládala.

„Pokračuj!" poručila tvrdě Nefrita. „Povídej, co ti ještě hlas říkal."

„Jestli ti to moc nevadí," dodala rychle Jantara.

„Mluvil úplnou pravdu. Snažil se být sladký a líbezný, ale byl strohý a chraptivý. Říkal, že mne zná lépe, než se znám sama. Že jsem nikdy v ničem nevynikala, že jsem nikdy nepocítila lásku, smutek, radost, soucit nebo strach. A dodal, že jsem se nikdy neohlížela na druhé a nikdy se o nic nezajímala. Že jsem byla pro všechny vždycky jen břemenem, že nejsem nic. Nic. Poslední slova říkala, že mne nikdy nikdo nemiloval a také nikdy nebude. A to je úplná pravda. Skutečnost."

Přestala vzlykat. Spolkla slzy a vysoko zvedla hlavu. „Nejsem taková. A nemá-li mne nikdo rád, tak ať. Ale už nebudu předstírat lhostejnost."

Její chování na Jantaru a Nefritu silně zapůsobilo a současně je uvedlo do rozpaků. Nefrita chtěla vybuchnout smíchy, ale Jantara na ni přísně pohlédla. Nakonec Nefrita řekla:

„Tím se nic nemění. Jdeme do Nathyrnnu. A hned. Hlasem a jeho sdělením se budeme zabývat později. Teď stejně nemůžeme nic dělat."

„Ráda bych požádala o radu kameny," odpověděla Jantara. „Celá ta záležitost se mi nelíbí."

„Ty máš strach!“ vybuchla Nefrita pohrdavě.

„No a co? To je přece normální, ne? Myslím, že ke strachu mám dost důvodů. A pak, já nejsem stejná jako ty.“

„Jako já?“

„Ano. Pyšná na to, že nikdy nepřiznáš, co cítíš.“

„Prosím? To má být kritika, nebo se snad mýlím?“

„Mýlíš. To je jen konstatování. Konec řečí, vyndáme kameny.“

Nefritě zaplály oči rodící se zlostí, ale hněv, který se v nich odrážel, rychle pohasl. Dívky vyňaly kameny z míšků a sevřely je v dlaních. Nedělo se nic. Nefrita zuřila. Zklamaná Jantara a Safíra se ptaly, proč se nic nestalo.

„Nemáme na výběr. Musíme do Nathyrnnu,“ zopakovala Nefrita.

Jantara přikývla, ale Safíra zvolala: „Ne! Tam v žádném případě nesmíme! Hlas řekl, že se s ním setkám tam. Nemohu tam jít. Vyloučeno!“

„To je pravda,“ souhlasila Jantara. „Pro tebe znamená Nathyrnn nebezpečí. Vyhněme se tomu městu.“

Nefrita potlačila svůj nesouhlas. Mohla být neoblomná a ještě jednou vysvětlit, proč se musí sejít s Janem Losserandem a pochopit tajemství Říše pohádek a význam znaku. Přesto mlčela. I když byla dokonale sobecká (čemuž by nikdy nevěřila a už vůbec by si to nepřiznala), nechtěla ohrozit Safířin život. Nefrita možná byla povrchní, ale určitě také chytrá. Uvědomila si, že v telepatickém sdělení něco nehraje. Stála v zamyšlení, až našla logickou trhlinu. Byla si jista svým závěrem a oznámila:

„Jdeme do Nathyrnnu. Věřte mi, nikdo není ohrožen.“

○○○

Přemýšlel celou noc bez jídla a spánku. Nepotřeboval je. Vypracovával správnou taktiku. Na nic dalšího nemyslel. Na úsvitu znovu telepaticky svolal Radu dvanácti. Zasedání netrvalo dlouho. Prohlásil, že vše je v pořádku – jeho plán nemá trhliny a brzy jej začne naplňovat. Členové Rady se báli a neodvážili se zeptat, jaké má vlastně úmysly. Byl jim nadřazen. Nařídil, aby se vrátili v poledne, že jejich setkání je velice důležité.

Když přišla hodina, kdy se měl znovu setkat se členy Rady, lidmi neschopnými, ale dychtivými moci a peněz, rychlým pohybem si upravil dlouhé purpurové roucho, protkané zlatými nitěmi, a zamířil k jednacímu sálu. Podle svého zvyku otevřel prudce dveře. Když vstoupil, nastalo ticho. Všichni cítili, jak je zaplavuje strach, a znehybněli. Nikdo se na něj neodvážil podívat. Spokojen, že všichni uznávají jeho autoritu, si vzal slovo. Stěny se chvěly pod jeho hrobovým hlasem.

„Safíru mám v moci,“ řekl klidně. „Vše proběhlo, jak jsem si přál. Uvěřila mi na slovo.“

Z Rady vyzařoval strach i obdiv. Měřil si je pohledem a prohlížel si jejich chamtivé tváře, bílé vlasy a matné oči. On nevěděl, co je to stáří.

„Co bude následovat?“ odvážil se třetí člen Rady, starý, ale prostoduchý a snadno ovlivnitelný muž.

„To nemusíte vědět.“

„Ovšemže ne,“ koktal třetí člen.

Členové Rady dvanácti se konečně odvážili zvednout oči. Mohutnou postavu obtáčel stín. Pouze jeho pohled blýskal z temnoty, do níž se nořil jeho obličej. Pronikavé oči svítily tvrdým leskem.

„Nemám co dodat. Budu vás postupně informovat.“

Po těchto slovech odešel ze sálu. Rada dvanácti sledovala odchod Třináctého člena, který jim vnucoval svou vůli. Nikdo nevěděl nic o jeho životě mimo tyto zdi. Zrcadla neodrážela jeho obraz. Jeho tělo nevrhalo stín. Třináctý člen Rady nebyl člověk.

8

Jantara Nefritu obdivovala. Na první pohled se zdálo, že je ukvapená a rozmazlená, ale právě dokázala, že umí být i velmi prozíravá. Velice rychle postřehla to, co by Jantaru nikdy nenapadlo: „Jestliže ti hlas vyhrožoval, že si tě najde v Nathyrnnu," pravila s jistotou, „znamená to, že si bezpochyby přeje, abys tam nechodila."

Safíru bylo velmi těžké přesvědčit. Její krásný sinavý obličej zrůznil strach, chvěla se po celém těle. Každý krok, kterým se přibližovala k městu, ji stál velké úsilí. Nejprve zapřísahala Nefritu, aby dál nepokračovaly. Nesnesitelně ji svírala úzkost. Křičela bolestí a její vlastní zoufalý křik ji vyděsil ještě víc. Nefrita vzplanula hněvem a poručila jí, aby šla dál. Safíra ale nechtěla nic slyšet. Nefrita jí nakonec vrazila pořádnou facku a vlekla ji za sebou za ruku. Nedokázala být ani trpělivá ani umírněná a Safíra to právě pocítila.

„Půjdeš s námi, ať se ti to líbí nebo ne! Nechováš se normálně. Za jiných okolností bych tě tu klidně a bez nejmenších výčitek nechala. Ale tady jsi v dosahu jakéhokoli telepatického nepřítele a nejsi schopna jednat."

Safíra s otiskem ruky na tváři ji nakonec vzdorovitě poslechla.

„Je ti líp, Safíro?" zeptala se po chvíli Jantara.

Safíra odmítla říct, jak se cítí. Pokoření převážilo strach a nechtěla ještě ke všemu budit soucit.

„Všechno je v pořádku," prohlásila pevně.

„Jsi si tím jista?" naléhala Jantara.

„Ovšem."

„Nefrito, je Nathyrnn ještě daleko? Safíra je ještě velice slabá."

„Je mi úplně dobře," odsekla Safíra. Jantařina starostlivost ji začínala štvát.

„Jsme tak hodinu dvě od Nathyrnnu," oznámila Nefrita.

„Víš určitě, že jdeme dobře?"

„Naprosto," odtušila stroze.

„Mám hlad," začala zase Jantara. „Od rána jsme skoro nejedly. Musíme si udělat přestávku, odpočinout si a trochu se najíst."

„Ne," zamítla Nefrita.

„Odpočineme si!" prohlásila Safíra.

Nefrita po ní hodila spíše udiveným než rozzlobeným pohledem. Takový odpor nečekala.

„Odpočineme si," trvala na svém Jantara.

„Tak dobře," vzdychla si Nefrita.

Posadily se kousek od cesty do suché trávy plné květů. Sluníčko pálilo plnou silou a Jantara se usmívala. Pustila se do jídla s nečekanou chutí. Podívala se na Safíru. Od telepatického spojení vypadala jako někdo úplně jiný. Velké modré oči

byly plné úzkosti a tvář ztratila barvu. Jantara věděla, že Safíře její péče vadí. Ranilo ji to. Potřebovala, aby ji lidé uznávali, a přála by si, aby se k ní Safíra chovala trochu přátelsky. Ale uvědomovala si, že se má pořád na pozoru a že je obě považuje za možné nepřítelkyně.

„Nemám hlad," odstrčila Safíra košík, který jí nabízela Jantara.

„Zkusme ještě jednou kameny," navrhla Jantara.

„To je k ničemu," namítla Nefrita, ale přesto rozvázala šňůrky černého míšku a stiskla kámen.

Jantara a Safíra udělaly totéž. Tentokrát se účinek dostavil okamžitě. Měly pocit, že je uchvátil vír, a přepadla je nevolnost. Sevřela je nepojmenovatelná úzkost. Připadalo jim, že se kameny chvějí. Dívky se roztřásly. Náhle se spojení přerušilo. Trošičku vrávoraly. Jantara a Nefrita se cítily unavené, zbavené veškeré energie, ale Safíra znovu získala svůj obvyklý výraz, strach zmizel.

Styděla se za slabost, kterou projevila, a chtěla vše napravit.

„Pojďme rychle do Nathyrnnu. Byla jsem hloupá, že jsem s vámi nechtěla jít. Jako by mne ta telepatická zpráva uhranula a říkala jsem samé směšné nesmysly. Zapomeňte na to."

Chtěla, aby pochopily, že není žádná citlivka, i když hlasu podlehla. Hněvala se na sebe, že jeho zvuk ji tak strašlivě snadno vykolejil a zdrtil.

Dívky se znovu vydaly na cestu.

„Nefrito," řekla Jantara, „až budeme v Nathyrnnu, musíš prodat šaty a šperky a koupit si obyčejnější oblečení. Takhle jsi příliš nápadná."

„Já jsem ráda nápadná," odsekla Nefrita rozladěně. „Nechci vypadat jako nějaká venkovanka. Když sama nemáš na to, aby sis koupila šperky a šaty z hrabství Tyrel, mlč a nech mne nosit, co se mi líbí."

Naštvaná Jantara chtěla odporovat, ale neřekla nic. Nestálo za to rozdmýchávat Nefritin hněv. Po pravdě řečeno, dobře ušité šaty jí velice slušely. Jantara se dala unést fantazií a představila si ji jako bojovnici na hřebci bílém jako mořská pěna, s divokým pohledem a s vytasenou šavlí zkropenou krví. Safíru viděla v myšlenkách jako pohádkovou princeznu v perlově šedých šatech, které ladí s její světlou pletí a modrýma očima. Ve světlých kadeřavých vlasech má zlatou čelenku a pod ní sklopené oči – tak jako vždy. Jantara se usmála vlastním myšlenkám. Ze snění ji vytrhl Nefritin hlas:

„Před námi je Nathyrnn!"

Dívky došly k městu bez nehody. Potkávaly jen překvapené vesničany, kteří se na ně neodvážili ani pohlédnout. Kolem Nathyrnnu se nyní místo polí a luk táhly mohutné hradby.

„Jak se tam dostaneme?" zeptala se Jantara rozpačitě.

„Tak tohle jsem nečekala," řekla s úsměvem Nefrita. Jako by ji nebezpečí a nepředvídané události lákaly.

Hradby hlídali tři rytíři Řádu v šedých uniformách, na šedých koních a s ostrým mečem v pochvě. Rytíři Řádu byli bezcitní a obávaní. Pronásledovali a trestali viníky bez slitování a všude uplatňovali strašlivé zákony Rady dvanácti.

Nefrita zamířila k jednomu rytíři a kývla na Jantaru a Safíru, aby ji následovaly. Nedůvěřivě se držely za ní.

„Co tu chcete?“ obořil se na ně mohutný rytíř s hrubým a nepříjemným obličejem. Měl tvrdý řezavý hlas.

„Musíme do Nathyrnnu,“ odpověděla Nefrita stejným tónem, aniž by se dala v nejmenším zastrašit.

„Povolení!“

„Jaké povolení?“ vyklouzlo Jantaře. Nefrita ji probodla pohledem.

„Neposlouchejte ji,“ usmála se svůdně. „Je to má služka a moc rozumu nepobrala.“

„Dejte mi povolení,“ opakoval. „Do Nathyrnnu se nesmí bez povolení vévody z Divulonu, kterého Rada dvanácti pověřila správou tohoto území.“

„Já vím,“ řekla okamžitě Nefrita. Chtěla dodat, že je vévodovou dcerou, ale neřekla nic. Nesměla nikomu prozradit svou totožnost. Znovu se na rytíře usmála. Zdálo se, že je zmaten jejím zjevem. Soudil, že pochází z bohaté a vlivné rodiny. Ale měl své rozkazy a nesměl do Nathyrnnu pustit nikoho bez povolení.

„Jmenuji se Korálie z Mordoré a jsem neteř vévody z Divulonu. Jedna z dívek je má komorná, druhá služka.“

Nefrita měla skutečně sestřenici toho jména, která byla přibližně stejně stará a byla dcerou vévodovy sestry.

„Slyšel jsem o vaší urozené rodině, slečno z Mordoré,“ připustil rytíř mírnějším hlasem. „Ale bez povolení vás pustit nesmím.“

„Pocítíte hněv mého otce,“ prohlásila klidně Nefrita.

„Hraběte z Mordoré?“

„Právě jeho,“ přisvědčila. „Bezpochyby víte, že podléhá rozkazům vévody z Divulonu. Má na něj velký vliv a jeho prostřednictvím i na Radu dvanácti.“

„Nepochybuji o tom.“

„Otec mne požádal, abych v Nathyrnnu vyhledala jistého Jana Losseranda. Musí mi něco dát, velice cennou knihu.“

„Proč hrabě z Mordoré neposlal svoje páže? A proč vám nedal ozbrojený doprovod?“ ptal se pochybovačně rytíř.

„Trvala jsem na tom, že chci vidět Nathyrnn a nemám ráda obtížný doprovod. Otec mi pochopitelně dal propustku, podepsanou vévodou z Divulonu, ale já ji někam založila. Bude se strašlivě zlobit, když se vrátím s prázdnýma rukama.“

Rytíře to příliš nepřesvědčilo a mlčel.

„Jak můžete při pohledu na mé šperky pochybovat o mých slovech? Něco podobného může nosit v celém vévodství už jen vévodova dcera. Dosti přesvědčivě dokazují, že jsem Korálie z Mordoré a že mne musíte do města pustit.“

„Nemůžu.“

„Okamžitě mne pusťte do Nathyrnnu,“ udeřila na něj Nefrita. „Přísahám, že vás otec bude vláčet blátem, dokud nebudete prosit o milost!“ křičela a oči jí plály zlobou. „Nechá vás veřejně mučit a zemřete v krutých bolestech jako zločinec. Neotevřete-li okamžitě bránu, budete litovat!“

„Ale já… já opravdu nemůžu, slečno z Mordoré.“

„Poslechněte!“ zařvala Nefrita.

„Ne… totiž Korálie, co kdybys rytíři nabídla nějaký šperk, abychom mohly dovnitř?“ navrhla potichu Jantara.

„Vaše služka není tak hloupá, jak jste tvrdila, slečno z Mordoré.“

„Nedostanete nic!“ odmítla Nefrita. „Já za vstup platit nebudu!“

„A taky sem nevstoupíte,“ uzavřel rytíř debatu.

„Tak to si jenom myslíte. Otevřete!“

„Ne.“

„Otevřete!“ zařvala.

Rytíř bezděky položil ruku na meč. V tom okamžiku k nim vznešeně přistoupila Safíra a odstrčila Nefritu, která to nečekala a klopýtla. Safíra upřela na rytíře Řádu svůj ledový pohled a oslovila ho klidným a rozhodným tónem:

„Tak dost lží. Tato dívka není Korálie z Mordoré a já nejsem její komorná.“

Zaražený rytíř, na kterého zapůsobila Safířina sebejistota, se zeptal: „Tak kdo je ta samozvaná slečna z Mordoré?“

„Má vlastní komorná. Vyměnily jsme si role, abych byla v bezpečí.“

„V bezpečí?“ divil se čím dál tím ohromenější rytíř. „A kdo tedy jste?“

„Má rodina je příliš vznešená, abych před vámi vyslovovala její jméno,“ odpověděla chladnokrevně Safíra. „Rada dvanácti mne pověřila mimořádně důležitým úkolem. Nesmím prozradit tajemství a musím cestovat zcela nenápadně.“

Rytíř se na Safíru díval s obdivem.

„A proč nemáte povolení vstoupit do Nathyrnnu? A jaké je vaše poslání?“

„Přicházíme zdaleka a cestovaly jsme s průvodcem. Ale ten nás zradil. Sebral nám povolení a utekl. Než jsme si toho všimly, byl pryč. O svém poslání bych mluvit neměla, ale vypadáte tak plný porozumění, a proto vám něco prozradím…“

„Poslouchám,“ řekl zvědavě rytíř.

„Mé poslání se týká *Proroctví* a tří nepřítelkyň Rady dvanácti.“

Rytířův obličej se rozzářil. „Je to tedy pravda? Síří se pověsti, které zmiňují, tedy… to, o čem jste mluvila.“

Safíra se zachvěla. Tušila tedy správně. „Je nezbytně nutné, aby mi každý pomáhal splnit úkol. To jistě chápete. Radě dvanácti nemůže při tak důležitém pátrání stát nikdo v cestě!“

Safíra mluvila vážně. Velké modré oči upírala bez mrknutí do očí rytíře.

„Samozřejmě, chápu všechno,“ zajíkl se.

Zavolal na své pomocníky a společně otevřeli dveře Nathyrnnu.

Safíra bez slůvka poděkování důstojně vstoupila do města. Nefrita a Jantara ji následovaly.

„Hodně štěstí!“ zvolal rytíř Řádu. A těžké dveře Nathyrnnu se za nimi zavřely.

9

Už deset let se Jan Losserand snažil, aby neztratil touhu po dobrodružství a životě. S hořkostí si však uvědomoval, že jeho dychtivost po absolutnu postupně vyprchává. Dlouho snil o útěku z vězení, kterým byl celý Nathyrnn, ale poté, co ztratil naději, již neměl dost sil pustit se do čehokoli. Čas od času smutně myslel na starou matku a říkal si, že ji už nikdy neuvidí. Jednotvárný život v něm udusil dokonce i lásku ke svobodě. Ba i knihy ztratily své kouzlo; pohádky, fantastické příběhy a všechny romány byly zakázané. Povoleny byly jen životopisy a technická literatura, která Radě dvanácti nevadila. Jan Losserand už neměl žádnou útěchu, byl neustále pod dohledem a již neměl dostatek vůle, aby na tom chtěl cokoli měnit. Život se zúžil v nekonečný ochablý vzdech. Až do doby, než uslyšel zaklepání na dveře obchodu.

Měl velice málo zákazníků a už se nestaral o knihkupectví, které značně sešlo. Zaprášené a roztrhané knihy se nepořádně vršily v hromadách a dveře krámu zůstávaly zavřené. Podivil se, že se o něj ještě někdo zajímá. Pomalu zamířil ke dveřím a otevřel. Překvapeně stanul proti třem mladičkým dívkám. Každá byla jiná. Zvědavě si ho prohlížely.

„Vy jste Jan Losserand?“ zeptala se Nefrita.

Knihkupec ji chvíli pozoroval a všiml si živosti a rozhodnosti jejích zelených očí.

„V barvě nefritu,“ řekl si.

„Promiňte, že vás obtěžujeme,“ řekla mírně Jantara, „ale chtěly bychom vědět, zda jste Jan Losserand, syn staré ženy, která bydlí v hospodářství na samotě?“

„S velmi špatně udržovaným chlévem,“ dodala Nefrita.

„Jsem opravdu Jan Losserand,“ řekl užasle. „Vy znáte mou matku?“

„Ano,“ odpověděla vesele Nefrita. „Je velice pohostinná.“

„Má matka?“ opakoval nevěřícně. „Ano,“ ujistila ho Nefrita. „Ale my přišly požádat o pomoc. Smíme vejít?“

„Ale ovšem.“

Jan Losserand uvedl své neobyčejné návštěvnice do vedlejší místnosti, posadil je do ošoupaných křesel, čalouněných červeným sametem, a nabídl jim sušenky. Uvařil čaj a přitom si je zkoumavě prohlížel. Jediná věc, kterou měly společnou, byly jejich celkem obyčejné šaty, ušité z dobré látky. Když si prohlédl Jantaru, zmocnila se ho předtucha. Levá ruka se mu roztřásla. Stávalo se mu to pokaždé, když ho přemohl nějaký cit. Skoro se mu nepodařilo postavit konev na nízký stolek. Jantara si toho všimla a začala místo něho rozlévat mátový čaj do otlučených porcelánových šálků.

„Děkuji,“ vydechl. „A teď mi řekněte, co pro vás mohu udělat.“

„To je dlouhé vyprávění,“ odpověděla Nefrita.

Odmlčela se a pečlivě si prohlížela místnost, v níž seděli. Napila se horkého čaje a několik kapek si vylila na kalhoty. Jantara ji nakonec přesvědčila, aby prodala šaty a část svých drahých šperků. Rozladilo ji to, ale musela přiznat, že se obyvatelé Nathyrnnu s ohromením otáčeli za jejím přepychovým zjevem. Nakonec ustoupila a z části peněz, které prodejem získala, si koupila méně nápadné oblečení. Jantara ze svého míšku vyňala několik měděných mincí a pořídila si jednoduché, obyčejné šaty, neboť i její venkovský úbor vzbuzoval údiv. Obličej si umyla ve veřejné kašně, aby smyla stopy bláta, slámy a pláče. Přestože byla utrmácená, osvěžilo ji to a cítila se mnohem lépe. Poslední spojení s kameny ji zbavilo veškeré radosti. Snědla kousek sušenky, na kterou ani neměla chuť. Ulevilo se jí, že konečně došly k Janu Losserandovi; jeho krámek v úzké a temné uličce nebyl k nalezení. Jantaře se Nathyrnn vůbec nelíbil. Mlčenliví lidé vypadali mrzutě. Ulice byly příliš tiché a obchodů tam bylo málo. Všechno bylo zanedbané nebo zpustošené. Pobyt v knihkupectví ve společnosti muže, který vypadal přátelsky a choval se k nim pozorně, ji uklidňoval. Pečlivě si ho prohlížela. Byl vysoký, ale ramena mu trochu poklesla, jako by nesla obtížné břemeno. Jantara soudila, že mu bude něco mezi třiceti a čtyřiceti. Ve tváři se mu zračila laskavost a moudrost, ale oči vyjadřovaly odevzdanost, zoufalství a smutek.

„Kdo jste a co děláte v Nathyrnnu? Řekněte mi, jak vám mohu pomoci.“

Zdálo se, že se obrací na Jantaru, ale slova se ujala Nefrita. „Přicházíme z míst poblíž paláce vévody z Divulonu a potřebujeme s vámi mluvit. Do Nathyrnnu jsme se dostaly díky znamenité Safířině lži.“ Pohrdavě na ni ukázala bradou. Safíra odpověděla ledovým pohledem.

„Víme, že stojíte na naší straně a že máme společné nepřátele.“ A tiše dodala: „Zdá se, že se kvůli nám sešla Rada dvanácti. A dobře o nás nemluvila…“

„Jste-li nepřítelkyně Rady dvanácti, vítejte v Nathyrnnu. Toto město je vězení, v němž jsou zavřeni všichni, kteří šli do Říše pohádek,“ vysvětloval Jan Losserand.

„Vůbec netušíme, proč se Rada dvanácti o nás zajímá,“ svěřila se Jantara. „Své nepřátele neznáme, nevíme ani, kdo to je. Například Safíra byla dnes telepaticky přepadena. Bylo to zlé a velmi mocné spojení. Nevěděl byste, kdo ji přepadl?“

„Jen členové Rady dvanácti dokážou komunikovat telepaticky. Pochopitelně i v Říši pohádek to umí mnozí kouzelníci, ale vysílání by se nemohlo uskutečnit z takové dálky.“

„Takže Rada dvanácti stojí opravdu proti nám,“ konstatovala Nefrita. „Strašně nerada si to přiznávám. O Radě dvanácti mi vyprávěli vždy jen v dobrém. Můj otec byl Radou zvolen, aby spravoval jeden územní celek, a vévodou ho jmenovala také Rada. Poslouchal zákony a nařízení těch dvanácti starců.“ Jan Losserand se zatvářil velmi překvapeně.

„Jsem Nefrita z Divulonu. Neměla jsem vám to říkat, ale mám k vám důvěru. Byla jsem z paláce vyhnána a ve skutečnosti nejsem vévodova dcera.“

Knihkupci začalo svítat. Tak tedy pověsti, které se v Říši pohádek šířily již před deseti lety, byly věrohodné. A jeho tušení se měnilo v jistotu: Poznal Jantaru, byla to opravdu ona! Prozkoumal každičký rys její tváře a všechno jeho předtuchu potvrzovalo. Jan Losserand pocítil obrovskou radost. *Žije*! Sluneční paprsek

pronikl do jeho srdce a zaplavil ho nával citu. Náhle pocítil znovu naději a s ní bezbřehou lásku k životu. Opakoval si tu kouzelnou větu: *Ona žije*! Na rtech ho pálila slova, která chtěl vyslovit, ale věděl, že se musí ovládnout. Podařilo se mu to jen velmi obtížně.

Nefrita mezitím hledala v kabelce list papíru, na který nakreslila tajemný symbol. Když ho konečně našla, podala ho Janu Losserandovi, který se na něj zvědavě podíval.

„Co je to?“ zeptala se naléhavě. „Dokážete to přečíst?“

Knihkupec si krátce prohlédl kresbu a řekl: „Tento znak je psán ve starém jazyce Říše pohádek.“

„Ano?“ divila se Jantara. „A co znamená?“

„To je dost složité. Vyjadřuje moudrost a schopnost číst to, co je uzavřeno v srdcích… A současně jej lze číst jako vlastní jméno – Oonágú.“

„Oonágú?“ opakovala Jantara, okouzlená melodickým zvukem slova.

„Oonágú je bytost, která žije v Říši pohádek. Pochází z národa, který byl z velké míry zničen Radou dvanácti. Oonágú je kouzelný tvor, pověstný svou moudrostí. Má dar číst v srdcích a těší se velké úctě.“

„Oonágú žije v Říši pohádek!“ opakovala si Jantara a její představivost se probudila.

„Ano, v křišťálové jeskyni.“

„Myslím, že budeme muset za Oonágú,“ poznamenala Nefrita. „Ale vyprávějte nám trochu o Říši pohádek. Není to jenom legenda?“

„Ale vůbec ne. Opravdu jsem tam byl.“

„A jaká je?“

„Povím vám všechno, co vím. Především musíte neomezeně věřit v nemožné, abyste mohly překročit magnetické pole, které Říši pohádek obklopuje. Už nejste prosté děti, které věří v neskutečno. Bude to pro vás možná velice obtížné.“

„Podaří se mi to,“ prohlásila hrdě Nefrita, neboť si vůbec nedokázala představit, že by na světě mohlo existovat něco, co by nebyla schopna udělat.

„Kdo žije v Říši pohádek?“ zeptala se Jantara. „Princezny v nesnázích, rytíři a kouzelníci?“

„Nejenom. Kdysi, velice dávno, Rada dvanácti ještě neměla takovou moc jako dnes a na světě svobodně žily stovky kouzelných bytostí. Lidé byli pouze jedním z vyspělých druhů a každý ctil rozdílnost, která byla tenkrát běžná. Rada dvanácti se obávala obrovských schopností všech těchto bytostí, ačkoli měly jen ty nejlepší úmysly. Když Rada získala na důležitosti, začala rozsévat mezi lidmi nenávist k ostatním rasám. Zneužívala téměř slepou důvěru národů, které se od nás velmi lišily, až je téměř zničila. Bylo to kruté a také velice hanebné období.“

V něžném Jantařině pohledu bleskl úlek a zeptala se trochu přiškrceným hlasem: „A pak? Co se stalo pak? Proč nikdo nevystoupil na jejich obranu?“

„Nikdo příliš nechápal, co se vlastně děje. Všichni věřili svým sousedům a zvykli si na mír. Všechno se odehrálo tajně a nejasně. Nakonec se kouzelné bytosti, které mají klidnou a vyrovnanou povahu, rozhodly, že se musí chránit před dalším prolévání krve. Ti, kteří přežili, odešli na vzdálené území, do země plodné a

bohaté a přitom ještě nedotčené civilizací. Spojili tam své schopnosti a vytvořili magnetické pole, aby se chránili před zlem. Tak vznikla Říše pohádek, která se stala kvetoucí zemí čarovné krásy, kde lidé i národy nadané nadpřirozenou mocí žijí vedle sebe se stejnou snášenlivostí jako kdysi. Bohužel, zlo se šíří i tady. Tam, kde je život, nemůže existovat samotné dobro. Ale přinejmenším zde nevládnou zákony Rady dvanácti. Říše pohádek je svobodná země."

„Krásný příběh," šeptala si dojatá Jantara.

„Ano," kývla nezúčastněně Nefrita. „Je odsud Říše pohádek daleko?"

„Naopak, velmi blízko. Nathyrnn leží na pomezí vévodství Divulon. Necelou čtvrthodinu odsud je přísně střežená hranice vévodství. Překročí ji jen málokdo. A hned za ní se rozkládá magnetické pole, které Říši pohádek obklopuje."

„Tak blízko," divila se Nefrita. „Tak to bude opravdu snadné."

„Nevěřte tomu. Abyste mohly odejít z Nathyrnnu, potřebujete povolení. A to nejtěžší – přechod hranice – vás teprve čeká."

„Odejít z Nathyrnnu nebude problém. Safíra vymyslela velice přijatelnou lež," poznamenala chladně Nefrita, kterou dosud dráždilo, že rytíře Řádu nepřesvědčila její válečná lest.

„Vyprávěj mu to, Safíro," řekla nadšeně Jantara.

Safíra nerada a lhostejně začala:

„Něco mne přimělo říct, že pracuji pro Radu dvanácti. Náhle jsem byla přesvědčena, že telepatická zpráva přišla od nich. Věděla jsem, cítila jsem, že to jsou naši nepřátelé."

Jan Losserand se zachvěl. „Při předávání telepatické zprávy jsou mysli, které spolu komunikují, spojeny, ale v myšlenkách druhého nelze číst. Jedině… jedině v tom případě… je-li cílem komunikace vnutit strach a bolest."

Po jeho slovech zavládlo ticho.

„Hlas mluvil také o *Proroctví*, objemné knize, pokryté krví," vyprávěla Jantara slabým hlasem knihkupci. „Víte, oč jde?"

Jan Losserand pečlivě vážil slova v obavách, aby neprozradil to, co říci nesměl. Zkoumavě se na Jantaru podíval a než odpověděl, zastavil se očima u jejích laskavých rysů a vroucího pohledu.

„*Proroctví* napsal před několika sty lety filosof Neophileus. Patřil ke kouzelnému, silnému a nepokořitelnému národu Za-nik-ši. Neophileus viděl do budoucna a předpověděl, že Rada dvanácti o několik století později zabije většinu jeho potomků. Bohužel mu nikdo nevěřil, zdálo se, že jsou všichni oddáni míru."

Pohledy všech tří dívek se upíraly na Jana Losseranda. Z Nefritiných očí svítila zvědavost, Jantařin pohled vyjadřoval zájem a porozumění a Safíra byla jako vždy neproniknutelná.

„Neophileus také cítil, že přijde doba, kdy se časy i svět změní. Viděl v daleké budoucnosti veliké zmatky a nepokoje, ale poprvé nedokázal budoucnost jasně přečíst."

„Nerozumím tomu," řekla Jantara.

„To znamená, že Neophileovi se zdálo okolí jednoho časového ohybu nerozhodné. Viděl bod, v němž budoucnost nepokračuje jediným jednoznačným

směrem, ale dělí se do několika stezek. Nakonec z nich bude zvolena jen jedna a celé lidstvo půjde jejím směrem, který změní náš známý svět. A proto Neophileus napsal *Proroctví.*“

Jan Losserand skončil. Víc nemohl říci.

„Musíme jít v každém případě do Říše pohádek za Oonágú,“ řekla Jantara. „Ale jak máme překročit hranici Divulonu?“

„V tom vám neporadím,“ řekl knihkupec. „Když jsem šel do Říše pohádek, existovala pouze pomyslná hranice. Ale teď je tomu jinak.“

„Dostaneme se tam,“ prohlásila Nefrita bez zaváhání.

„Ale jak?“ tázala se Jantara.

„V tom vám nemohu pomoci. Vyhledejte Adriena z Krásnoříčí. Je mu teprve šestnáct let, ale strávil již tři roky v nathyrnnských žalářích. Nedávno ho propustili.“

„Proč byl ve vězení?“ vyhrkla Jantara.

„Narodil se a žil v Říši pohádek. Pochází z urozené rytířské rodiny. Ve třinácti letech chtěl poznat okolní svět. Uprchl z domova a rytíři Řádu ho na hranicích Divulonu zatkli a uvrhli do vězení.“

„Ale to je nespravedlivé!“ vykřikla Jantara.

„Ovšem,“ souhlasil Jan Losserand. „Ale městem se šíří mnohé pověsti. Lidé říkají, že Adrien je jiný než ostatní bývalí vězňové. Vězení ho nezlomilo. Nedokázali ho prý pokořit. Neztratil tam charakter, právě naopak. Je odsouzen k životu v tomto vyhaslém městě, které nezná naději. A přesto všichni šeptají, že chce vyvolat vzpouru a osvobodit obyvatele Nathyrnnu.“

„To je nápad! Zbožňuju vzpoury!“ zajásala Nefrita. „Bohužel, vzpoura není možná,“ namítal knihkupec.

„Nic nemožného neexistuje. Stačí věřit,“ odsekla Jantara ostře.

Jan Losserand se smutně usmál. Snít o nemožném už neměl sílu.

„Navštivte Adriena z Krásnoříčí,“ povzdechl si. „Možná vám pomůže.“

Nefrita hodila jeden neposlušný černý pramen vlasů dozadu a řekla: „Nepotřebujeme pomoc, ale Adriena z Krásnoříčí navštívíme. Musíme osvobodit Nathyrnn.“

„Opakuji vám, že to není možné.“

„Vaše matka na vás čeká, pane Losserande, a já jí slíbila, že jí o vás přinesu zprávy. Ale úplně nejlepší bude, když jí je přinesete vy sám, nemyslíte?“ A rozhodným tónem dodala: „Nic není nemožné!“

10

Jantara očekávala, že uvidí okouzlujícího, půvabného a dvorného prince, jako by přišel rovnou z pohádky. Adrien však připomínal spíš rytíře s tvrdými a ostře řezanými rysy. Vypadal vyrovnaně a jen jeho temné zelenošedé oči prozrazovaly odvahu i vášně, které v něm vřely. Nepoddajné, tmavě hnědé vlasy zdůrazňovaly jeho chmurné rysy. Adrien dokázal předstírat lhostejnost a potlačit své city až na dno duše. Díky tomu vzdoroval třem rokům vězení. Byl nevinný ve všech bodech obžaloby. Jistota, že si nemá co vyčítat, mu pomohla, místo aby v něm roznítila zlobu. Veškerá zuřivost mu byla cizí. Byl si vědom, že by mu k ničemu neposloužila, i když se v srdci dožadoval spravedlnosti. Jeho skutečná povaha nabyla vrchu v okamžiku, kdy opustil vězení. Pečlivě připravil plán vzpoury. Je nutné osvobodit město, aby se i on dostal na svobodu. Teď hledal spojence, kteří by se k němu přidali. Měl za to, že našel způsob, jak osvobození dosáhnout, ale nesetkal se s nikým, kdo by mu pomohl při jeho uskutečňování. Téměř všechny obyvatele Nathyrnnu zlomilo vězení nebo dlouhý zvyk a odevzdali se do rukou osudu. Jen málokteří si uchovali své naděje a sny. Ti sice vzpouru schvalovali, ale neodvažovali se k Adrienovi z Krásnoříčí připojit. Ještě ne. Ještě nebyli zcela přesvědčeni, ale přesvědčit by se dali.

Adrien nezoufal a čekal na pomoc. Objevila se zcela nenadále, když se setkal s Nefritou, Safírou a Jantarou. Nebyl vůbec překvapen, když vtrhly do maličkého hostinského pokoje, kde bydlel. Srdečně je přivítal a posadil na rozviklané židle, Adrien z Krásnoříčí byl vzdělaný a inteligentní, totožnost jeho návštěvnic ho okamžitě udeřila do očí. V Říši pohádek se o nich vyprávěly mnohé příběhy. On sám se byl radit s Oonágú v den svých desátých narozenin. Chtěl vědět, jakou cestu si vybrat. Kouzelný tvor mu odpověděl:

„Ty nejsi Vyvolený. Ale nemůžeš také zůstat v ústraní. Máš hrdé a žhavé srdce. Musíš hledat vláhu, abys uhasil jeho zhoubný žár, a nikoli dřevo, abys ho rozdmýchával."

„Ale proč?" ptal se zmateně Adrien.

„Můžeš znamenat velké nebezpečí. Musíš se mít mimořádně na pozoru, jinak se další životy ocitnou v ohrožení. Nenaslouchej svému příliš vášnivému srdci. Otevři oči a dej se vést rozumem."

„To je nejasné."

„Jednou se setkáš s těmi, které všichni očekávají, a porozumíš."

Teď, když proti němu stanuly tři kameny *z Proroctví*, si nebyl jist, že ví, kudy vede cesta, ale jasně cítil, že spolu se mohou vydat správným směrem. Adrien jim však neprozradil, co všechno vytušil.

Dívky nejprve mlčely a pozorně si Adriena prohlížely. Nefrita okamžitě pochopila, že našla spojence, který se jí podobá. Četla v jeho očích nathyrnnskou

vzpouru, kterou by mohla organizovat s ním. Nevěnovala pozornost prudkosti, s jakou na ni upíral pohled Adrien. To ovšem neuniklo Jantaře ani Safíre.

Jantaru mladík překvapil. Odhadla, že je stejně jako Nefrita hrdý a rozhodný, ale že je schopen mnohem lépe se ovládat. „A jéje, problém na obzoru!“ řekla si. „Dva tak podobní lidé, stejně prudcí a vášniví, nemohou… nesmějí… v sobě nacházet zalíbení… ba hůř… zamilovat se do sebe!“

Zcela jiné myšlenky se honily hlavou Safíře. Při prvním pohledu na Adriena se hluboce změnila. Znenadání se jí rozbušilo srdce a polilo ji horko. Nedokázala a ani nechtěla bojovat proti náhlému citu. V rozpacích se sama sebe ptala, co se přihodilo. Upřeně a nezakrytě pozorovala Adriena a zmocnila se jí příjemná nevolnost. Pochopila, že byla stvořena k tomu, aby milovala jeho zelenošedé oči. Byla si jista, že ona a Adrien k sobě patří, že tomu nemůže být jinak. Ona, vždy tak chladná, se zalykala horkem. Ale Adrien upíral oči na Nefritu. Safíra to viděla, ale kupodivu nepocítila ani žárlivost ani zklamání. Klidně si pomyslela: „To je omyl. Adrien se na Nefritu nemůže dívat tímhle způsobem. A cítí-li pro ni to, co já cítím pro něj… tak… tak bude muset zkrátka změnit názor.“

Mezitím se Nefrita, nadšená, že podněcuje ke vzpouře, staví se na odpor proti zákonům a má příležitost vyzkoušet svou odvahu, pustila do živého rozhovoru o povstání ve městě.

„Jeden z našich přátel nám řekl, že připravuješ povstání,“ střelila po Adrienovi spikleneckým úsměvem.

Bez ostychu mu tykala. Byl o pouhé dva roky starší, a tak na zdvořilost příliš nedbala.

„Nehodlám strávit svůj život mezi zdmi tohoto smutného města,“ odpověděl Adrien. „Vymyslel jsem plán, jak odsud uniknout a vrátit se do Říše pohádek. Ale chci, aby byli všichni nathyrnnští obyvatelé osvobozeni. A vím o způsobu, jak to zařídit.“

„A to?“ zaplály Nefritě oči zájmem.

„Je to dost složité. Musíme použít kouzel, ale nenašel jsem v tomto městě nikoho, kdo by je mohl uskutečnit.“

„O jaké kouzlo se jedná?“

„Někdo musí kouzlem tvrdě uspat všechny, kdo jsou mimo magický kruh.“

„Co je to magický kruh?“

„Malý ochranný kruh, který se vytvoří kolem kouzelníka, když pronáší zaříkávací formuli. Kruh ho chrání proti účinkům vlastního kouzla a kouzelník v kruhu neusne. Když je zaklínání ukončeno a kouzlo se podaří, může z kruhu vystoupit; kouzlo se ho již nedotkne.“

„Chápu. Rytíři Řádu usnou, ale obyvatelé Nathyrnnu také!“

„Přesně tak. A jen velice obratný kouzelník dokáže vytvořit velký magický kruh. Musí být obrovský, aby pojal všechny nathyrnnské obyvatele.“

„A pak by mohli všichni utéci bez nebezpečí,“ dodala Nefrita.

„Ne tak docela. Kouzlo nemůže trvat déle než deset minut. To nám sotva stačí, abychom otevřeli brány a odešli z Nathyrnnu. Než dojdeme k hranicím divulonského vévodství, bude nutné kouzlo několikrát zopakovat. A to je složité.

Použít tak mocné a těžké kouzlo a v krátkých intervalech provádět totéž zaklínání je téměř nemožné.“

„Téměř,“ zdůraznila Nefrita.

Safíra přerušila mlčení. „Adrieně, ty znáš kouzelníka, který může tvůj plán uskutečnit?“

„Ne,“ přiznal mladík. „Myslím, že my bychom mohly.“

„My? A jak?“ divila se Jantara.

„Kameny!“ řekla Safíra. „Protože musíme najít zdroj velmi silné magie…“

Adrien se ani nepokusil předstírat překvapení. Cekal na tento okamžik.

„Dejme tomu, že to je možné. Před námi je ještě druhý problém. Musíme oznámit lidem v Nathyrnnu přesnou hodinu útěku, aby byli připraveni.“

Adrien věděl, že vzpoura se neobejde bez prolévání krve, ale nechtěl své nové spojence polekat.

„Kdy se má vzpoura uskutečnit?“ zeptala se Jantara.

„Řekněme za měsíc,“ navrhl Adrien a čekal na Nefritinu reakci. Zachovala se přesně tak, jak doufal.

„Ne!“ ozvala se pobouřeně. „Nebudu čekat celý měsíc. Chci do Říše pohádek co možná nejdříve.“

„A to je kdy?“ zeptala se mírně polekaná Jantara.

„Dnes v noci.“

„V noci?!“ zvolali Jantara a Adrien současně.

„Musí to jít,“ řekla Nefrita. „Naši nepřátelé použili proti Safíře telepatii. Zkusme totéž.“

„Aby se vám podařilo zasáhnout každou mysl v tomto městě, musely byste…“

„Musely bychom to zkusit!“ přerušila ho Nefrita. „Budeme-li příliš dlouho váhat, riskujeme především to, že zůstaneme až do konce svých dní v tomto městě. A o tom nemůže být vůbec řeč!“

„To není tak snadné,“ varoval Adrien. „Bude vás to stát úsilí, které… Vlastně máš pravdu. Když jste se dostaly sem, podaří se vám také odejít i s námi!“ uzavřel, nakažen Nefritiným nadšením.

Jantara se zhluboka nadechla. Nebyla zdaleka tak přesvědčena, ale Nefrita a Safíra už vyndaly kameny z míšků. Váhala. S Adrienem se setkaly před chvilkou. Není důvěra, kterou v něj obě dívky vkládají, předčasná? Ale také ona vyňala svůj kámen. Představa, že bude uvězněna v Nathyrnnu, ji v hloubi duši netěšila o nic víc než Nefritu.

„Myslete jen na svůj cíl: upozornit lidi na útěk,“ řekl Adrien. „Bude-li vaše zpráva dostatečně jasná a vůle dostatečně pevná, přesvědčíte je. Soustřeďte se ze všech sil.“

Safíra kývla hlavou na souhlas, Jantara se bezděky napjala. Dívky sevřely kameny a upřely myšlenky na osvobození Nathyrnnu. Tváře jim zčervenaly, neboť vydávaly obrovské úsilí, aniž si toho byly vědomy. A pak se přihodilo něco zcela nečekaného. Dívky současně zavřely oči. A před ohromeným Adrienem se kolem nich vytvořila průhledná koule. Zvedala se do vzduchu i s děvčaty, která se uvnitř lehce vznášela. Koule vypadala jako bublina, která užuž praskne. Ve skutečnosti

však byla pevnější než kovový pancíř. Dívky o ničem nevěděly. Do mysli jim pronikl obraz davu, který zdolává brány města. Šeptaly slova, která neznaly, a vysílaly obrazy, jejichž smyslu nerozuměly. Něco se jich zmocnilo, a přitom se zdálo, že to vychází ze středu jejich duší. Samy nevěděly, že tyto myšlenky předávají všem obyvatelům města.

Pohnutý Adrien sledoval scénu, která se před ním rozvíjela. Vnímal slova, která Nefrita, Safíra a Jantara telepaticky vysílaly. Jejich vemlouvavé hlasy se mu rozléhaly v mysli. Asi po čtvrthodině koule dosedla pomalu na zem a zmizela stejně náhle, jako se objevila.

Nezdálo se, že by Safíra a Nefrita byly jakkoli dotčeny kouzlem, které právě uskutečnily. Klidně si sedly a Nefrita se plná pýchy usmívala. Ale Jantařiny oči zíraly do prázdna. Sedla si přímo na zem a rozplakala se.

„Nikdy… už ji nikdy neuvidím. Neměla jsem… a beze slova omluvy… Já to nepřežiju…“ Náhle se její hlas změnil. Rozmáchla se hrozivě pěstí a prudce řekla: „Nechci! Ne! Nechte mě! Chci být volná! Dost!“

„Jantaro!“ vykřikla Nefrita. „Co se děje?“

Adrien si vzdychl. „Právě toho jsem se bál. Jantara při spojení se všemi zdejšími lidmi vstřebala jejich myšlenky. Musí teď procítit city každého člověka, aby se jich zbavila. Bude to trvat několik hodin.“

„Proč to nezasáhlo ani Safíru ani mne?“

„Protože je Jantara velice citlivá. Ale nemějte strach. Pomine to bez následků a Jantaře zůstane jen ošklivá vzpomínka.“

„Víš to určitě?“

„Naprosto. Nejdůležitější ze všeho je, že se vám to podařilo. Byl to velký výkon a to znamená, že máme šanci. Byly jste skvělé.“

„Díky,“ řekla bez náznaku skromnosti Nefrita. „Ani to nebylo tak těžké.“

„Tím lépe. To, co nás čeká, těžké bude.“

„Uvidíme,“ řekla Nefrita. A pak trochu povýšeně dodala. „Nebojím se.“

Paříž roku 2002

Probudila jsem se. Po dlouhé době jsem zase slyšela tlouci vlastní srdce, cítila jsem, že žiju, a byla jsem šťastná, že jsem naživu. Rozeznávala jsem sotva viditelné světlo na kraji temné propasti zoufalství, do které jsem se denně propadala bolestí. Uvědomuji si, že smrt na mne již číhá a že se mne bez milosti zmocní. Mám strach a je mi zima. Můj život nemá smysl. Jsem mrtvá, ačkoli jsem ještě neumřela. Ubíhá jeden den za druhým. Všechny stejné, beznadějné, zbytečné a plné utrpení. Nemoc mne sžírá a já už nemohu dál. Vyplakala jsem všechny slzy a vyčerpala veškerou odvahu. Nezbývá mi vůbec nic. Vše je marné. Moje existence se změnila v nicotu. Nezbývá mi dost síly ani k tomu, abych svůj beznadějný stav vnímala jako nespravedlnost.

Když jsem včera usínala, očekávala jsem noc stejnou jako všechny předchozí i následující. Nikdy se mi nic nezdá. Málo a špatně spím. Ale přihodilo se něco mimořádného. Zdál se mi nádherný, neuvěřitelně skutečný sen. Měla jsem pocit, že se odehrává někde ve vzdáleném světě. Jak mám vědět, že sny nejsou zprávami o skutečném bytí a že můj vlastní nesmyslný život není jen pomyslným odrazem toho neznámého světa? Přepadl mne záchvat kašle. Sen… Ze všech sil jsem se snažila zachytit své myšlenky. Jantara, Safíra, Nefrita… Podivné. První slabiky jejich jmen tvoří mou přezdívku Jasana. Předtím mi tak říkali všichni, i když se ve skutečnosti jmenuji Johana. Pokouším se spolknout knedlík, který mi vázne v krku. Myslela jsem si, že už je pryč doba, kdy jsem se nečekaně rozplakala smutkem. Jasana. Jasana patří minulosti. Dávnověku. Já už vlastně nemám žádné jméno. Nikdo se mnou už nemluví. Jsem nic. Jen skoro nehybné tělo, které leží v jednom pokoji na jedné posteli. Nic.

Zavřela jsem rozpálená víčka. Naděje nevede nikam. Ale přesto bych si přála, aby můj sen pokračoval.

11

Nefrita s Adrienem připravovali podrobný plán útěku. Zdálo se, že o svém podniku vůbec nepochybují. Mladík již dlouho hledal zaklínací formuli v kouzelnických knihách ukrytých ve městě. Vítězně mával zažloutlým listem papíru, který seschl časem. Nefrita ho pečlivě prozkoumala. Stanovili postup jednotlivých činností. A nastal čas čarování.

„Na ústup je příliš pozdě," pomyslela si Safíra. Věděla, že musí dojít až na konec, a přesto se v ní něco stavělo na odpor a přesvědčovalo ji o opaku.

Jantara se vytrhla ze své strnulosti, ale cítila se ještě zesláblá. Nefrita a Adrien byli netrpěliví a chtěli začít.

Nefrita se chopila zaklínání. Safíra k ní přistoupila a na nejistých nohou se k nim připojila i Jantara, která se ještě plně nevzpamatovala a byla trochu zmatená.

„Tak jdeme na to," řekl Adrien s bušícím srdcem. „Stačí, budete-li neúnavně a bez přerušení zaříkávat. Magický kruh je neviditelný. Ale kouzlo vyčerpá vaše síly."

Dívky vyňaly kameny.

„Pokud se všechno opravdu podařilo," pokračoval Adrien jako v horečce, „měli by se obyvatelé Nathyrnnu právě začít shromažďovat u městské brány. Jdu za nimi. Vy mezitím čarujte, já otevřu bránu a pak přijďte za námi. A všichni budou volní."

„Víme," řekla Nefrita. „Je to snadné."

„Půjde se vám strašně špatně," varoval Adrien. „Budete zcela vyčerpané silou kouzla. Doufejme, že únava se vás plně zmocní až po odchodu z Nathyrnnu."

„Bez problémů," uzavřela ostře Nefrita.

„Hodně se soustřeďte," nedal se Adrien.

„No jo, už jsi nám všechno řekl," zavrčela netrpělivě.

Adrien odešel k městské bráně a dívky sevřely kameny a pronášely kouzelnou formuli. Nestalo se nic. Jako by slova neměla smysl. Přečetly kouzelná slova několikrát. Přepadla je zemdlenost. Po několika minutách všechny tři přestaly. Pochopily, že kouzlo účinkuje. Necítily se vůbec unavené, nebyly totiž schopny přemýšlet ani se vyjadřovat. Staly se nemyslícími těly. A přesto věděly, co mají dělat, jako by je ovládla neznámá vůle. Vydaly se k hradbám, kde se před otevřenou branou setkaly s Adrienem. Všichni lidé byli rozčilení a nadšení svobodou, kterou zázrakem získali.

„Konečně jste tady," zvolal Adrien, když je viděl přicházet. „Daří se to. Musíme odvést všechny. Někteří půjdou s námi do Říše pohádek, jiní se vracejí domů."

Jan Losserand konečně mohl ke své staré matce. V očích měl slzy nevěřícího štěstí. Z davu lidí, kteří se tlačili u východu, kývl na Nefritu, Safíru a Jantaru. Ale dívky ho neviděly a v tomto okamžiku ani nebyly schopny ho poznat.

„Musíte jít kupředu beze mne," pokračoval Adrien. „Já musím osvobodit vězně. Vím, kde jsou klíče od cel, ale je nutné strašlivě spěchat. Jděte deset minut směrem k Říši pohádek, pak se na chvíli zastavte a počkejte na mne, abyste znovu nabraly síly."

Dívky nepromluvily. S vyprázdněnou hlavou šly za davem. Nepřekvapila je ani neuvěřitelná podívaná: všichni lidé se tlačí v branách města a rytíři Řádu tvrdě spí…

Dívky s některými lidmi z města kráčely do noci se srdcem naplněným radostí. Po deseti minutách se všichni podle Adrienových instrukcí zastavili. Kouzlo přestalo účinkovat. Nefrita, Safíra a Jantara se zhroutily na suchou zem. Kouzlo se živilo jejich energií. Dokud účinkovalo, dívky si nic neuvědomovaly, ale teď je síly opustily. Marně se je lidé snažili probrat z ochablosti.

Do čtvrthodinky dorazil Adrien v čele asi sto padesáti vězňů. „Zatím se nám všechno úžasně daří," prohlásil.

Jeden muž ukázal na dívky, natažené na zemi. Adrien věděl, že jejich stav není vážný, ale když viděl nehybnou, bezvědomou Nefritu, zamrazilo ho.

„Budeme pokračovat v cestě. Postaráme se o ně – já a dva z vás je poneseme. Musí se probrat, než dorazíme k hranici. To ony očarovaly rytíře a díky jim jsme se dostali až sem."

Zvedl se udivený hluk. Adrien ho rychlým gestem přerušil. „Nebudou mít dost sil, aby čarovaly znovu a uspaly rytíře Řádu, kteří hlídají hranici. Nemáme na vybranou. Musíme dokázat, že máme dost odvahy a že jsme ochotni za své sny bojovat."

Adrien se nedal zmást polekanými výkřiky. „Každý vězeň sebral jednomu rytíři meč. Někteří z nich jsou ještě děti, které nemají dost sil k boji, a proto budou jejich zbraně rozdány těm nejstatečnějším mezi námi. Neutekli jsme přece jen jako stádo. Máme před sebou cíl. Ať o krok vystoupí všichni, kdo mají odvahu se bít. Naději nedokáže vzdorovat nic."

Hranice divulonského vévodství byla velice dobře střežena, ale před Adrienovým odhodláním a neotřesitelnou vůlí každý schopný muž předstoupil o krok dopředu. Adrien rozděloval zbraně.

„Naději nedokáže vzdorovat nic," opakoval, aby přesvědčil i sám sebe.

Lidé se znovu dali na cestu. Dva muži zvedli Nefritu a Jantaru. Adrien nesl Safíru. Cítil teplo těla, které svíral, a vnímal ušlechtilost, která z ní vyzařovala.

Rozhlédl se po lidech, které vedl. V pohledech jim plála odhodlanost. Všichni – ženy, starci i děti – kráčeli s odvahou. Noc byla temná, ale kamenitá a obtížná cesta vedla ke svobodě. Lidé nemluvili a vychutnávali prchavý klid, který je obklopoval.

Dívky brzy nabyly jasného vědomí. Byly vyčerpané a bolelo je celé tělo. Chtěly začít znovu čarovat, ale síly jim nestačily. Když je muži postavili na zem, téměř se nemohly udržet na nohou a ještě dlouho je museli podpírat.

Za necelou čtvrthodinu došli k hranicím divulonského vévodství. Tma je chránila před očima rytířů Řádu, kterých tam stály stovky. Ačkoli magnetické pole za nimi vytvářelo neprůhlednou polokouli, jež kryla Říši pohádek, pronikal z ní oslepující jas.

„Bijte se statečně," řekl Adrien ozbrojeným mužům. „Odvádějte jejich pozornost, aby ti nejslabší prošli jako první, vy se stáhnete k hranici jako poslední. Šiřte mezi rytíři zmatek."

Adrien se vyřítil kupředu s vytaseným mečem. V patách mu běželi všichni, kdo byli schopni bojovat. Ti, kteří neměli zbraň, vyrazili útočný ryk a pustili se do boje holýma rukama.

Efekt překvapení se dokonale projevil. Matky s dětmi prchaly směrem k magnetickému poli. Rytíři Řádu byli příliš zaměstnáni bojem s útočníky, že skoro nikoho nechytili. Děti bez potíží pronikaly do Říše pohádek a matky je následovaly. Zato rytíři Řádu snadno vítězili nad protivníky, bojující muži padali. Jen asi desítka mužů s Adrienem vedla úder, pod kterým rytíři kolísali. Mnozí bývalí obyvatelé Nathyrnnu byli těžce raněni nebo umírali. Ve stínu zůstala skryta jen hrstka lidí – vystrašení starci, starší ženy a Nefrita se Safírou a Jantarou.

„Budeme-li ještě čekat, neprojdeme," prohlásila Nefrita. „Musíme zkusit štěstí teď a využít stejného překvapení, jakým bitva začala. Utíkejte. Zachraňte se! Nezastavujte se a proklouzněte mezi rytíři! Ještě nám zůstal kousek naděje – využijte ji!"

Nefritě se dostalo velice rozmanitého vzdělání – znala mrtvé jazyky, ale dokázala se také bít. Posbírala veškerou sílu a nebojácně se rozběhla do bitvy s mečem, který vzala muži, jenž ležel na zemi celý zkrvavený. Zvedla jej. V tom okamžiku se hluk zbraní, které do sebe narážely, ztlumil, až utichl docela. Uprchlíci i rytíři Řádu byli ohromeni zjevem čtrnáctileté černovlasé dívky s hrdým pohledem. Na místě, kde proudem tekla krev, její obraz působil nepatřičně. Rytíři Řádu zaváhali, nevěděli, jak se mají zachovat. A to byla chyba. Mrštná a hbitá Nefrita zaútočila. Jantara, Safíra a uprchlíci, kteří neměli sílu bojovat, toho využili a přeběhli bitevní pole. Jantara prošla magnetickým polem snadno. Někteří se plně soustředili a s obtížemi prošli za ní. Ale většina z nich včetně Safíry nedokázala překročit hranici, která je dělila od Říše pohádek. Náhle Adrien, který prudce dorážel na rytíře, zvolal na poslední bojující muže a Nefritu: „Musíme se stáhnout. Další boj nepřežijeme!"

Ale Nefrita ho neslyšela. Měla vynikající výcvik a vítězila nad nejzkušenějšími rytíři Řádu.

„Nefrito, rychle pojď! Jsme v menšině, nemůžeme zvítězit!"

Nefrita jen nerada s Adrienem a zbytkem mužů ustoupila k magnetickému poli. Rychle stiskla svůj kámen a pokusila se projít ochranným polem do Říše pohádek. „Věřím," říkala si, „musím vidět Oonágú. Říše pohádek existuje. Nemožné také." Ucítila silnou bolest, jak prudce narazila na magnetické pole, které mrštilo jejím tělem zpátky. Polil ji studený pot. Pokusila se pokročit vpřed, ale nedařilo se jí to. Zavřela oči a sevřela pěsti. Když oči opět otevřela, pochopila, že je v Říši pohádek.

Na druhé straně magnetického pole bylo zle. Jen několika bojovníkům se podařilo překročit hranici za Nefritou. Venku zůstal Adrien a ti, kteří nedokázali věřit v nemožné. Mezi nimi byla i Safíra. Rytíři Řádu si uvědomili, že všichni z bitvy uprchli, a zamířili k posledním bojovníkům před hranicí. Adrien se nemohl odhodlat k tomu, aby je opustil. Někteří plakali zoufalstvím, jiní křičeli strachem.

„Musíte uvěřit, to úplně stačí," nabádal je Adrien. „Hodně se snažte, připomeňte si nějaký, jakýkoli dětský sen. A podaří se vám to." Ale věděl, že je pozdě. Vlastní slova mu zněla falešně. Safíra se proti veškerému očekávání obrátila a zamířila k nepříteli. Když se k nim přiblížila, řekla silným, neochvějným hlasem:

„Rytíři! Neprosím vás, abyste mne ušetřili. Ale prokažte smysl pro spravedlnost vůči mým průvodcům. Jejich jediným zločinem byla touha po svobodě. Zaslouží si za to smrt?"

Adrien hleděl s obdivem na Safíru. Dívka, která měla zpravidla sklopené oči, teď nehnutě upírala zrak na rytíře. Stála vzpřímeně a působila nezranitelným dojmem. Byla krásná a vznešená… Adrien náhle pochopil, že byl slepý. Miluje Safíru! Rozběhl se k ní, aby ji chránil a řekl jí, co k ní cítí. Ale jeden z rytířů byl rychlejší. Uštěpačně se zasmál Safířiným slovům. Byl vychován k tomu, aby život ničil, nikoli ochraňoval. Safířina slova pro něj neměla význam. Vytasil meč s ostrou čepelí a bez milosti a se surovým úsměvem na rtech jej pohroužil do Safířina srdce.

Nehybné tělo padlo Adrienovi do náruče. Po šatech se jí rozlila šarlatová krev. Nikdy nebyla tak krásná a pokojná jako ve smrti. Adrienovy oči zalily slzy. Položil rty na měkké a ještě vlažné Safířiny rty.

„Miloval jsem ji," řekl tiše.

Rytíři Řádu se na sebe podívali. Byli zvyklí na bědování, pláč a žaloby. Už na ně vůbec nepůsobily. Věděli, že toho nakonec každý nechá. Ale Adrien pokračoval smutným a klidným hlasem: „Nemůžete za to."

Překvapení rytíři zvedli hlavu. „Naučili vás bojovat a zabíjet. Je to vaše řemeslo a konáte ho dobře. Jste muži a dokážete zacházet se zbraněmi lépe než kdokoli jiný."

Rytíři byli čím dál tím překvapenější. Adrien vyndal opatrně z černého sametového míšku kámen a tak, jak to předtím dělávala Safíra, jej stiskl. A pak pokračoval:

„A přece jste zapomněli na to nejpodstatnější. Vy všichni máte srdce a jste schopni cítit lásku. A to z vás dělá skutečné muže."

Všichni pomalu přikývli. Nikdo se kupodivu neodvážil myslet na další boj.

„Zabili jste dívku, kterou jsem miloval. Nevyčítám vám to."

Nikdo se již nikdy nedozví, zda rytíře dojala Adrienova slova, nebo pohled na mladíka, který v náručí držel nehybné Safířino tělo. A možná, že zasáhlo kouzlo kamene. Adrien dodal: „Jste-li muži, víte, co máte udělat."

V tomto okamžiku první rytíř Řádu váhavě zasunul meč do pochvy. Ostatní následovali jeho příkladu. Nevěděli, zda učinili dobře, ale cosi v hloubi duše je k tomu donutilo.

Adrien se k nim otočil zády a zamířil k magnetickému poli. Silně tiskl kámen a zadržoval slzy. On a Safíra tvořili jedinou bytost. Milovala ho. Miloval ji.

Snadno překročil magnetické pole Říše pohádek. Nezbyla-li naděje, láska dokázala zvítězit nad nemožným.

12

Zranění bylo hluboké. Na levém předloktí mu krvácela dlouhá sečná rána. Včera musel bojovat s národem Bácprásků. Tito zlí tvorové řádili v lese na severu Říše pohádek. Chtěl jím projít, aby neztrácel dlouhé a únavné dny jeho obcházením. Ukázalo se, že jednal neuváženě. Les obývaly zlovolné bytosti, které nesnášely přítomnost lidí. Ve třech dnech vybojoval dvě bitvy a přišel v nich o koně. Naštěstí se již stmívalo a lesní obyvatelé v noci spali.

Ztratil mnoho sil, a tak se zastavil na jedné z nečetných mýtin. Tu uslyšel nějaký zvuk. Zdravou rukou vytasil meč – čepel se zatřpytila – a čekal. Na kraji mýtiny uviděl malý, zavalitý stín, který se přibližoval. Neznámý v široké, tmavě zelené tunice nechal meč v pochvě. Jeho věk se dal odhadnout jen velmi obtížně – i přes několik hlubokých vrásek ve tváři působil mladistvým dojmem. Velice světlé, rozcuchané vlasy mu padaly na oblé čelo. Nad bledými, ale širokými rty se krčil maličký zploštělý nos. Tenké, skoro bílé obočí se klenulo nad velkýma černýma očima, které se dívaly bezstarostným, a přece zkušeným pohledem. Tvář rozjasňoval široký, přívětivý úsměv. Ovšem dobrý pozorovatel by si všiml, že neznámý dokáže být, bude-li to nezbytné, strašlivým protivníkem. Kdo to byl? Vypadal téměř jako člověk, jen jeho pokožka zářila slabounkým stříbrným nádechem.

„Zasuň meč, cizinče, mé úmysly jsou mírumilovné.“

Mladík se zraněnou paží jeho slovům zcela nevěřil a uposlechl až po chvilce přemýšlení.

„Přišel jsem zdaleka a dlouho tě hledám. Jmenuji se Skřítosmav a ukázal jsem se ti, abych tě požádal o pomoc, nikoli, abych se s tebou bil.“

Skřítosmav se ještě o několik kroků přiblížil a prohlížel si mladíka před sebou. Mohlo mu být kolem osmnácti let. Tmavě hnědé vlasy lemovaly vážnou tvář. Naléhavě a smutně se z ní dívaly temně modré oči, které chvílemi přecházely do smaragdového odstínu.

„Konečně,“ pomyslel si Skřítosmav se zatajeným dechem. „Pověz mi, nejsi ty filantýr neboli bludný rytíř, jak říkají obyčejní lidé?“

„Ano, jsem,“ připustil mladík.

„A jak se jmenuješ?“ ptal se Skřítosmav s bušícím srdcem. „Můžeš mi to bez obav říct.“

„Nemám žádné jméno,“ přiznal mladý filantýr. „Či spíše je neznám. Jednoho dne před dvěma lety jsem se probudil na nějakém poli. Z paměti se mi vytratila minulost. Tehdy jsem se rozhodl, že budu filantýrem a pustím se do hledání svého jména.“

„Bezejmenný!“ vykřikl obdivně a s upřímným nadšením Skřítosmav. „Tvá pověst se roznesla po celé Říši pohádek. Všude se mluví o udatném filantýrovi, který hledá své jméno. Jsi opravdu Bezejmenný?“

„Ano, bohužel. Zdá se, že mé pátrání nikam nevede.“

„Jsem schopen ti pomoci. Nejdřív s tebou projdu les a doprovodím tě ještě o kus dál.“

„Ale proč byste mi chtěl pomáhat?“

„Také po něčem pátrám, ale nemohu ti teď prozradit důvod ani cíl svého pátrání,“ řekl Skřítosmav a v duchu dodal: „Hledám Vyvoleného a myslím, že jsem ho už našel.“

Bezejmenný se na nic neptal. Koneckonců, i sebetajemnější tvor byl vítaným společníkem na cestě. Mlčel. V myšlenkách se jako vždy upínal ke svému snu – získat totožnost. Prošel větší část Říše pohádek a každého se ptal, zda o něm něco neví. Jeho pátrání bylo bezúspěšné. Ovšem, cestou pobil mnoho příšer, které utlačovaly obyvatelstvo, a získal za to mnohou odměnu… Ale nehledal slávu. Po mnoha prožitých dobrodružstvích usínal každý večer s otázkou, jaké je asi jeho jméno a odkud vlastně pochází… Podle nálady si vymýšlel stovky možných minulých životů. To však neuhasilo jeho touhu ani neztišilo zklamání, které ho užíralo na bludné pouti.

Bylo již pozdě a ozval se hlad. Bezejmenný vyňal ze své těžké mošny chleba, čutoru s vodou, kus uzené krůty a cizokrajné ovoce. Chtěl se rozdělit se Skřítosmavem, ten ale zdvořile odmítl a sáhl do vlastního vaku pro prapodivné jídlo. Hladově se pustil do jakési lepkavé fialové hmoty. Rychle se nasytil a klidně čekal, až jeho společník dojí. Pak se rozprostřelo ticho. Bezejmenný rozdělal oheň, posadil se k němu a mlčel. „Je to zvláštní situace,“ myslel si. „Nečekaně jsem se ocitl ve společnosti cizince, o němž nevím vůbec nebo skoro nic. Můžu mu důvěřovat?“

Skřítosmav si mezitím lehl a tvrdě spal. Bezejmenný se marně snažil usnout. Ležel s otevřenýma očima a díval se na třpytivé hvězdy. Pokoušel se rozeznat jednotlivá souhvězdí a vzpomenout si, jak se jmenují. Srdce mu zaplavila tesknota. Čím byl? Kým je? Žádná vzpomínka, nic, co by z něj činilo lidskou bytost, nic, jen tělo a trpící duše. Byl sám sobě cizincem. Bezejmenný vyňal meč z pochvy a zkoumal jeho ostrou a hladkou čepel. Představil si, jak mu proniká srdcem. Pocítil by chlad? Možná že ne, vždyť v něm již přebývala zima, věčná zima otázek bez odpovědí. Proč je na tomto světě? Jaký tu má účel?

Hvězdy zářily víc než jindy. Zvedl se a vykročil s mečem v ruce. Nevěděl, kam jde, a nemyslel na to, že by mohl zabloudit. Co na tom záleží? Vydal se klikatou stezkou a nořil se do hlubin noci. Kráčel dlouho a bez zastávky. Okolí ho nezajímalo. Nakonec došel na světlinu, kterou osvěcoval svým bledým nočním svitem měsíc. Před sebou uviděl jezero. Sedl si na břeh a pozoroval svou tvář, jak se odráží v jasné vodě. Co vlastně představuje, když nemá jméno? Seděl dlouho v zamyšlení s mečem před sebou. Náhle se odraz rozvlnil a z jezera vyšla krásná vodní panna. Ženské tělo končilo dvěma stejně dlouhými ocasy, které pokrývaly zlaté šupiny. Dokonale bílá a čistá pleť, jemně řezané rysy a modré oči se zlatými

záblesky prozrazovaly, že patří do světa víl. Černé vlasy jí padaly v těžkých, hedvábných kadeřích na ramena. Nezdálo se, že by vlasy smočila voda, z níž se víla právě vynořila. V jemných prstech držela zlaté pouzdro, vykládané kulatými perlami.

„Odvážil ses, smrtelníku, na břeh jezera Soužení. Pouze duše, které trpí, mohou pozorovat jeho odlesky, ostatní zde utonou, neboť hledali útěchu, na niž nemají právo. Já a mé sestry jsme paní i strážkyně jezera. Ukazujeme se jen výjimečně a pouze těm, kteří toho jsou hodni. Vydala jsem se k povrchu, abych si s tebou, smrtelníku, promluvila, neboť ti musím odevzdat to, co ti patří.“

„Mýlíte se. Mám pouze své tělo a duši… Nejsem ničím, a dokonce nemám ani jméno. Nazývají mne Bezejmenným.“

„Vím, kdo jsi, znám tvou minulost, a zčásti dokonce i tvou budoucnost. Mnozí vědí totéž, aniž by tě znali. Ale jméno, které jsi dostal při narození, ti neprozradím, přestože si to přeješ. To není můj úkol. Jedinou věc, kterou ti smím dát, je toto pouzdro. Mně a mým sestrám bylo svěřeno před mnoha lety. Slíbily jsme tenkrát, že ho vrátíme určité osobě, které je předurčeno, aby jednoho dne přišla na břeh jezera. Tou osobou jsi ty, smrtelníku. Pečuj o to, co je v pouzdru obsaženo. Taková byla vůle těch, kteří nám pouzdro svěřili.“

Bezejmenný uchopil skříňku. Vodní víla se vzápětí tiše, bez jediného slova ponořila do hlubin jezera. Nevěděl, co si má myslet. Ale zvědavě, se zatajeným dechem a bušícím srdcem, opatrně otevřel pouzdro. Bylo prázdné.

○○○

Třináctý člen se málokdy rozzuřil. Tentokrát se rozběsnil strašlivě, třásl se vzteky. Rysy tváře se mu znetvořily, řval a jeho hlas se rozléhal všemi sály paláce Rady dvanácti.

„Cože?“ hulákal. „Tvrdíte, že všichni z Nathyrnnu utekli? Máte mě za blbce?“

Obraz rytíře Řádu s vyděšeným výrazem se odrážel na tenké, široké pozlacené desce, která se vznášela ve vzduchu. „No… ano, všichni uprchli,“ přiznal téměř neslyšně.

„A jak mi to vysvětlíte?“ křičel Třináctý člen. „Nechcete mi náhodou říct, že jste spali?“

„No, vlastně… ano,“ koktal rytíř zahanbeně a v rozpacích.

„Vy si troufáte lhát? Nevíte, co vás čeká? Smrt! Bezectná veřejná smrt v hanbě!“

„Ale… ujišťuji vás, že nelžu!“

„Spojte mne s hranicí divulonského vévodství! Bleskově!“

Vzápětí se obraz rozmazal a uvolnil místo tváři jiného rytíře Řádu.

„Velitel rytířů Řádu na hranicích Divulonu na váš povel!“ vyštěkl.

„Veliteli,“ řekl Třináctý člen rozčileně, „zatkli jste před několika hodinami početnou skupinu uprchlíků?“

„Tedy, abych tak řekl…“ odpověděl velitel náhle ponížením a váhavým tónem.

„Co se stalo?“ zařval Třináctý člen. „A mluvte pravdu!“

„Opravdu jsme zastavili určitou skupinu lidí. Většinu z nich jsme zneškodnili. Bili jsme se opravdu udatně. Naše oddíly byly vystaveny těžké zkoušce. My jsme…“

„Chci vědět, zda někdo prošel do Říše pohádek!“

„Ano,“ přiznal rytíř Řádu a sklopil oči.

„No to snad není možné! Kdo vedl tohle povstání?“

„Podle všeho jeden mladík, kterého jsme nedokázali identifikovat.“

„Byly tam také tři asi čtrnáctileté dívky?“

„Mám dojem, že ano. Jedna z nich uměla skvěle bojovat.“

„Neříkejte, že zemřela, nebo budete také mrtev!“

„No, ona ne. Jiná.“

„Jiná? Popište ji.“

„Blondýnka se světlýma očima a slonovinovou pletí, skromně oblečená…“

„Cože? Právě jste podepsal vlastní rozsudek smrti, rytíři!“ zahulákal Třináctý člen Rady. Pak mávl rukou a obraz zmizel. Zuřivě zaťal pěsti. Jeho plán selhal. Nejenže Safíra došla do Nathyrnnu, navíc zemřela příliš brzy. A zbylé dva kameny jsou teď nejspíš v bezpečí v Říši pohádek. Všechny tři kameny představovaly dohromady hrozbu – byly příliš mocné. Ale jestliže Safíra zemřela… Tím hůř. Pro ty dvě živé nebude slitování.

Tu dostal nápad. Děsivý úsměšek radosti mu znetvořil tvář.

13

Krajina se nořila do tmy. Bývalí obyvatelé Nathyrnnu cítili, že se kolem nich rozkládají pláně bujně porostlé trávou a zalesněné kopce. Překypovali veselím, objímali se, tváře jim zářily štěstím. Jak by člověk neuvěřil v nemožné, když viděli nelítostné rytíře Řádu vracet meče do pochvy.

Jen Adrien, Nefrita a Jantara nesdíleli obecné nadšení. Mlčeli a v hlavě se jim honily pochmurné myšlenky. Safířina smrt je překvapila a rozrušila. Nebyla tady s nimi a nikdy ji už neuvidí. Odešla tak náhle, že to ještě nedokázali přijmout. Nehybné tělo spočívalo Adrienovi v náručí, světlé vlasy poletovaly vzduchem, bledé rty strnuly v jemném úsměvu, sinavá tvář byla bez krve. A přesto přese všechno, navzdory smrti, zůstala krásná a nepřístupná.

Adrien se srdcem zpustošeným lítostí statečně zadržoval slzy a smutek. S nepřístupným obličejem vedl Jantaru a Nefritu do zámku svého přítele Owena z Yrdahlu. Adrien vstoupil do sídla, postaveného s krásou a vkusem, a zamířil do jednoho z hostinských pokojů, v kterém často spával. Brána zámku se nikdy nezavírala, nemusel proto nikomu vysvětlovat svůj příchod. V tmavých chodbách potkal pár nespavců, kteří ještě v této pokročilé hodině ponocovali a upřeně si ho prohlíželi, ale Adrien si jich vůbec nevšímal.

V pokoji položil jemně Safíru na postel s bílým, svěžím povlečením, poklekl k ní, vzal ji za ještě vlažnou ruku a tiše se na ni díval.

Kousek za ním stály Nefrita a Jantara. Nevěděly, co se děje, kde jsou a co tu dělají. Neměly chuť přemýšlet, nechtělo se jim ani hnout. Safíra byla mrtvá. Nedokázaly to pochopit. Jantara nemohla zadržet pláč. Přes slzy neviděla a tázala se sama sebe, proč je život tak nepochopitelný a proč nedopřeje chvíli klidu těm, které se rozhodl zahubit. Věřila, že Safíru nemůže nic zasáhnout, že je do jisté míry nesmrtelná. Proč musela zahynout tak předčasně a krutě?

Nefrita se cítila špatně. Upřímně řečeno, nebyla příliš zarmoucená Safířiným skonem. Slzy, které se jí vykutálely z očí, způsobil spíše děs ze smrti jako takové, z úzkosti, že jednoho dne i ona bude uvržena do bezedné a nekonečné nicoty, nebude přemýšlet ani snít, bude zapomenuta a vymazána ze světa… Nefrita si trochu zahanbeně přiznávala, že Safíru opravdu nenáviděla. Ačkoli byla mrtvá, necítila vůči ní sebemenší náklonnost, snad jen trochu soucitu. Přesto si uvědomovala, že Jantara, Safíra a ona tvoří celek, neurčitý souhrn, který neměl být roztržen. Byla přesvědčena, že Safíra neměla umřít. Její city se prudce střetávaly. Na jedné straně nelitovala, že Safíra zemřela, na druhé straně ji trápily pocity viny, že je tak necitelná. Připomínala si chlad a pohrdání, které vůči ní ta dívka chovala, ale tichý hlas jí šeptal, že Safíra je nepostradatelná, a vyčítal jí, že se projevuje tvrdě a nadutě.

V tom okamžiku vstoupil do pokoje asi dvacetiletý, prostě oblečený vysoký mladík se širokými rameny. Na veselé a poctivé tváři mu svítil upřímný úsměv. Zdálo se, že překypuje radostí a už od dveří křičel:

„Adrieně, konečně jsi tady! Když jsem se dozvěděl, že jsi přišel, vstal jsem a hned spěchal za tebou. Honem mi pověz, kdo jsou ty okouzlující slečny?“ Obrátil se k oběma dívkám a zvolal: „Jsem Owen z Yrdahlu, dlouholetý Adrienův přítel, a jsem rád, že vás poznávám. Vítejte u mne doma!“

Adrien se zvedl a ukázal na Safířino tělo. „Podívej, Owene, je mrtvá. Zemřela mou vinou. Zabil ji rytíř Řádu, ale já tomu mohl zabránit. A neudělal jsem nic!“ Hlas se mu třásl.

Owenův úsměv se okamžitě ztratil. Pospíšil si k hlavě postele, vzal dívku za zápěstí a podíval se na krev, která neúprosně vytékala z rány. Pak bez jakéhokoli vysvětlení vyrazil z místnosti. Nefrita a Jantara se po sobě překvapeně podívaly. Po několika minutách se Owen z Yrdahlu vrátil v doprovodu podsaditého muže středního věku, který Safíru tiše vyšetřil.

„Tady Llogin patří k našim nejzkušenějším léčitelům,“ oznámil Owen. „V případě tvé přítelkyně to přirozeně není zapotřebí, ale musíme zabránit zbytečně velké ztrátě krve.“

„Owene, nedělej si ze mne legraci!“ odpověděl Adrien unaveně. „Safíra je mrtvá a netuším, co by na tom mohl sebelepší léčitel změnit. To opravdu není k smíchu.“

„K smíchu?“ Owen se chytil za hlavu a zvolal: „Ale ovšem, ty o ničem nevíš!“

„O čem nevím?“ Adrien cítil, jak se mu do srdce vkrádá nesmyslná naděje.

„Smrt vstoupila do stávky. Naposledy ji vyhlásila před dvěma sty lety. Je to velmi nepříjemné. Ale tvá přítelkyně žije.“

„Velmi nepříjemné?“ opakovala Jantara. „Nechápu, proč si myslíte, že takový zázrak je nepříjemný? Co to znamená, že Smrt stávkuje?“

„Všichni vědí, že Smrt je bytost, která žije v Říši pohádek. Žije na území, které přirozeně nikdo nechce navštěvovat. Sotva před několika hodinami se rozhodla, že zastaví práci. A tak už nikdo nemůže zemřít.“

Nefrita a Jantara užasly. Adrien Říši pohádek znal, a proto mu po tváři tekly slzy štěstí.

„Smrt je sklíčená a prohlašuje, že ji nikdo nemá rád, což je ostatně pravda. Ale ona chce, aby jí všichni přiznali její skutečnou cenu. Dokonce se říká, že se chce zabít. To ovšem není možné, což ji skličuje ještě víc. Její poradci jsou zoufalí.“

„Safíra tedy *žije*,“ nadšeně prohlásila Jantara.

„Ano, ale bude to chvíli trvat, než se úplně uzdraví. Proto nesmí ztratit příliš krve.“

Llogin přiložil na ránu balzám a obvazy a odříkával přitom nesrozumitelná slova.

„Poslední stávka Smrti měla úděsné následky,“ pokračoval Owen, „trvala celé desetiletí. Všichni, kteří se během stávky zranili nebo onemocněli, se rychle uzdravili, ale ti, kdo onemocněli předtím, umírali, a Smrt nepřicházela, aby je vysvobodila. Nakonec se jejím poradcům podařilo přivést ji k rozumu. Mám dojem, že tentokrát je to mnohem vážnější.“

„To teda je ale příběh!“ zvolala dojatá Jantara.

„A teď, když pominuly obavy o vaši přítelkyni – Safíru, pokud jsem dobře rozuměl, mohli bychom se seznámit?“ obrátil se Owen na Nefritu a Jantaru.

„My známe Adriena necelý den, ale přesto jsme spolu osvobodili jedno město a my tři jsme sem přišly, abychom se setkaly s Oonágú, protože dokáže číst v lidských srdcích nebo něco podobného,“ řekla Nefrita, která zívala únavou. „Já se jmenuji Nefrita, a to je vše, co sama o sobě vím. Z paláce mne vyhnal vlastní otec a mám všude nepřátele, a to vskutku nepovažuji za ten nejšťastnější způsob života, ale co člověk může chtít…“

„A já jsem Jantara.“

„Nefrita, Safíra, Jantara…“ vydechl Owen, jako by ho osvítilo náhle zjištění.

Nefrita si znovu zívla. Byla vyčerpaná, točila se jí hlava a už jen napůl věděla, co říká.

„Spát…“ zamumlala a cítila, jak jí těžknou víčka.

„Ale ovšem, dovedu vás do pokoje,“ řekl Owen a obrátil se k Adrienovi. „Počkej na mne chvilku, než se vrátím.“ Když Owen znovu přišel, rozrušeně zvolal. „Kameny z *Proroctví*! Přivedls mi dívky, o nichž se mluví v celé Říši pohádek! Dlužíš mi vysvětlení!“

„Jsou úplně fantastické. Nehněvej se, že Nefrita padá únavou. Sotva před hodinou bojovala s rytíři Řádu.“

„Je ale dost neopatrná, když prozrazuje své jméno a celý svůj příběh… Copak si neuvědomuje, jaké nebezpečí jí hrozí?“

„Ne, asi opravdu ne. Nevypadá to, že by znala *Proroctví*.“

„V tom případě nám nepřísluší, abychom jí otvírali oči. A teď mi povídej, jaký je svět Tam!“

„Úplně jiný než náš svět! Nedokážeš si představit, do jaké míry se liší – jde o dva téměř protikladné vesmíry! Svět Tam je krásný a veliký, tak jak se o něm u nás vypráví, ale je také tvrdý, násilný a nerozvinutý. Život ve světě Tam je drsný a zastaralý. Lidé nevědí, co je svoboda, jejich společnost je nespravedlivá a uspořádaná podle hodností.“

„Nepřeháníš?“

„No… možná. Ale asi ne. A co u nás? Co se tu změnilo?“

Owenův obličej se zachmuřil. „Začínáme si zoufat,“ svěřil se tichým hlasem.

„Ale ne… Netvrď mi, že… Vyvolený…“

„Je to tak. Pořád nebyl nalezen.“

„To jsou znepokojivé zprávy. Podle *Proroctví* je datum bitvy už velice blízko… A jestliže Vyvolený o sobě nedává vědět… jak se můžeme dát do boje? Armáda se začne brzy shromažďovat, ale bez něho je to všechno k ničemu.“

„Přesně totéž tady každý opakuje pořád dokola,“ řekl roztrpčeně Owen. „Ztrácíme odvahu. Oonágú čeká, ale neděje se nic. A Vyvolený se stále neukázal.“

„A co když nepřijde?“

„Pak se Neophileus zmýlil, proroctví není pravdivé a naše naděje jsou marné,“ dokončil Owen s povzdechem. „Ale tomu nevěřím!“

„Jestliže Vyvolený neexistuje, pak ani kameny možná nemají takovou moc, jaká se jim přičítá.“

„A všechno by bylo ztraceno,“ dodal vážně Owen.

14

Bezejmenný hledal obtížně cestu zpátky. Ale za svítání už ležel na mýtině vedle Skřítosmava. I přes magnetické pole, které obepínalo Říši pohádek, jasné denní světlo zaplavilo celý les. Listí stromů šumělo v teplém vánku a první ranní ptáci zkoušeli své písně. Les se probouzel, Bezejmenný a Skřítosmav také otevřeli oči. V bolavých údech ještě cítili únavu, ale přesto byli odhodláni vydat se na cestu.

Z dálky se ozývaly ostré výkřiky. Probouzely se i bytosti, které obývaly les. V lese žil národ Bácprásků a plemeno Netvopýrů.

Skřítosmav patřil k nepříliš rozšířenému, ale všeobecně váženému rodu magických bytostí Za-nik-ši, z nichž pocházel i Neophileus. Nebyli v pravém slova smyslu nadáni magickou mocí, ale Skřítosmav se dokázal ubránit a nebál se boje ani s mnohem obratnějším protivníkem, než byl sám. Znal cestu z lesa. Sám po ní nikdy nešel, ale popsal mu ji dobrý přítel. Ovšem nebezpečí, že se setkají s Bácprásky nebo Netvopýry, trvalo. Neustálá ostražitost proto byla na místě.

Oba společníci vykročili rychlým krokem. Skřítosmav s jistotou sledoval klikaté pěšiny, lemované trním a neduživými křovinami. Bezejmenný se nebál. Přičítal svému životu tak malou váhu, že neměl strach ze smrti. Po několika jednotvárných hodinách sešel Skřítosmav z cesty a vydal se do hloubi lesa.

„Jinudy nemůžeme," řekl krátce na vysvětlenou a Bezejmenný přikývl na souhlas.

Les teď působil ještě hrozivěji. Vyschlé stromy se vzpínaly k nebesům, které neposkvrňoval jediný mráček.

„Čím více se blížíme ke středu lesa," vysvětloval Skřítosmav, „tím je přítomnost zlovolných bytostí citelnější. Překvapuje mne, že jsme až sem došli bez nehody."

Jak čas plynul a slunce stoupalo, byla atmosféra čím dál tím dusnější a dusnější. Ani stín stromů nepřinášel úlevu. Bezejmenný se cítil podivně unavený, měl chuť se zastavit, lehnout si pod strom a dát se přemoci spánkem. Kráčel stále pomaleji s pohledem upřeným do prázdna. S každým krokem vnímal zvuky s menší jasností, svět se mu rozmazával před očima. Dusil se. Nakonec ho zaplavila prázdnota a vše kolem něho ztemnělo. Měkce se zhroutil k zemi. V hlavě mu zněl huhňavý hlas: „Nic, nic, nic, nejsi nic, nic, vůbec nic." A pak uslyšel Skřítosmavův prosebný hlas: „Nedej se, Bezejmenný! To je netvopýrský útok na tvou psychiku. Probuď se! Chce to jen trochu vůle. Nedej se srazit!"

Ale Bezejmenného ten hlas popuzoval, chtěl ho vyhnat z mysli, aby ho už nevyrušoval. Vyprahlými ústy se pokusil nařídit Skřítosmavovi, aby mlčel. A najednou, aniž by to sám chtěl, zřetelně vyslovil: „Pouzdro! V mošně!" Jako by mu někdo ta nesmyslná slova diktoval. Pak se propadl do bezvědomí, kde by rád setrval navždy. Přesto po chvíli ucítil, že mu Skřítosmav vložil do rukou pouzdro

vykládané perlami. Instinktivně je otevřel. Vzápětí ho zaplavil pocit svěžesti a pohody a vyskočil.

„Bezejmenný! Konečně ses probral!“ zvolal Skřítosmav. „Myslel jsem, že už jsi ztracený. Psychické přesvědčování Netvopýrů je strašlivě silné. Podpíral jsem tě, křičel jsem, dokonce jsem použil telepatii, abych ti pomohl. Ale ty jsi setrvával ve své otupělosti.“

„Děkuji,“ řekl Bezejmenný. „Kdybyste tady nebyl, nepřežil bych.“

„Ale ano, přežil bys, ale Netvopýři by tě zajali, odvedli do svých zlověstných domovů a tam by tě mučili.“

„Děkuji,“ opakoval filantýr a nevěděl, co by ještě řekl.

„Naštěstí jsi mluvil o tom pouzdře. Našel jsem ho v tvé mošně a pokoušel se ho marně otevřít. Nepodařilo se mi to… Pověz, je nějak očarované? Poslouchá jenom tebe?“

„Já ani nevím, našel jsem je cestou…“

Skřítosmav nenaléhal. Proč je Bezejmenný sháněl ve své strnulosti? A jak ho mohlo zachránit?

„Bezejmenný, kam hodláš jít, až vyjdeme z lesa?“

„Ještě jsme nevyšli,“ vyhnul se mladík odpovědi.

„Netvopýři se neradi vzdávají své kořisti. Tys jim unikl. Udělají vše proto, aby ti to odplatili.“

„Jsou to strašliví nepřátelé,“ přitakal Bezejmenný s úlevou, že se hovor otáčí jiným směrem.

Ale Skřítosmav naléhal: „To teď nechme stranou. Pořád jsi mi neprozradil svůj další cíl.“

„Já… měl jsem v úmyslu zamířit k Thaaru,“ odpověděl Bezejmenný ve zřejmých rozpacích.

„Do Thaaru?“ opakoval nevěřícně Skřítosmav. „Do města Počátků? Čím je zajímavé v tvých očích, filantýre? Je to velice nebezpečné město, obtížně se do něj vstupuje a pro tvé hledání nemá žádný smysl.“

„Nevím, kam jít,“ přiznal Bezejmenný. „Thaar je jedno z mála míst, kam jsem ještě nevstoupil. To je jediný důvod.“

„Už jsi navštívil Oonágú?“ zeptal se Skřítosmav s nadějí, že odpověď uhádl.

„Ne, nikdy. A co by mi asi tak ta bytost mohla sdělit? Vím velice dobře, co skrývá mé srdce – otázky a soužení, ale nic o mé minulosti.“

„Aby ses nemýlil! Už je to hodně dávno, co jsem byl za Oonágú. A dozvěděl jsem se věci, o nichž jsem vůbec netušil, a přece byly zapsány v mém srdci.“

„Jsem si téměř jist, že slova Oonágú mi nepomohou v ničem,“ trval Bezejmenný na svém. „A pak, bydlí tak daleko, v ztracené jeskyni ve strmých horách. Málo lidí se vydá na takovou cestu.“

„Věř mi a poslechni mou radu. Vydej se k Oonágú, a nedozvíš-li se tam nic o své totožnosti, půjdeme do Thaaru.“

„Proč ne, když na tom tolik trváš,“ ustoupil filantýr. „Půjdu za Oonágú.“

Daleko, v samém středu lesa se tyčilo chmurné a děsivé doupě Netvopýrů. Nikdo dosud nepoznal jejich podivnou povahu. Netvopýři se k sobě vzájemně chovali mnohem lépe než lidé. Nikdy mezi sebou nevedli válku, snášeli chyby druhých a v jejich domovech se neozýval zlostný křik. Všichni si mysleli, že mají barbarské mravy a žijí v primitivní společnosti. Mýlili se. Netvopýři žili bez konfliktů. Znali lásku a soucit tak jako všechny bytosti, ne-li víc. Žili šťastně a svobodně. Les byl jejich domovem, místem, kde žili, odpočívali a bavili se. Hranice lesa byly i jejich hranicí – nikdy je nepřestoupili. Vypadali odpudivě, a proto se zrodila spousta legend o jejich krutosti, ačkoli byli přirozeně láskyplní a oddaní. Jako bojovníci však byli strašliví. Věděli, že jsou silnější než většina ostatních tvorů, a vetřelce na svém území zabíjeli z obavy, že si budou chtít přivlastnit jejich les. Všechny cizince, kteří z jejich hlediska vypadali nezvykle, považovali za divoká a krutá zvířata, za vzrušující kořist, odsouzenou k násilné smrti. Ano, Netvopýři rádi cítili, jak jim teplá krev teče po rukou a jak jim její těžký a sladký pach stoupá do chřípí. Smrt ze svých rukou považovali za čest pro veškerá nižší zvířata, neschopná myslet a milovat. Ostatně, přesně totéž si jejich kořist myslela o nich.

A teď utrpěli tu nejpalčivější potupu, jakou kdy pamatovali. V lese se objevil člověk, a ten nad nimi zvítězil.

Zaútočili na něj po porážce svých přátel Bácprásků. Filantýr se bránil statečně a většinu z nich zranil. Obratně zacházel s mečem, který byl zřejmě kouzelný, ale především se nebál smrti. Netvopýři se dosud nesetkali s člověkem, který by křečovitě a zoufale nelpěl na životě. Museli si přiznat, že rytíř se ode všech lidí liší, a s hanbou se stáhli zpět. Jejich pýcha byla zraněna, a proto mu přísahali pomstu, ale v hloubi duše nedokázali potlačit vůči filantýrovi obdiv, který byl stejně velký jako jejich nenávist. Pokusili se mu rozvrátit mysl, což si vyhrazovali pouze pro nejudatnější protivníky, ale člověk opět vyhrál.

Pokoření válečníci se tedy vydali za mysliteli – za svými stratégy a rádci v záležitostech nejvyšší důležitosti. I myslitelé se zarazili nad vyprávěním válečníků, ale ten nejbystřejší z nich nakonec našel řešení, které je všechny překvapilo. Nejprve se proti němu postavili, ale nakonec je přijali. Netvopýři byli totiž jiní, než si většina národů myslela, a ten člověk, který je porazil, se mohl těšit ještě na mnohá překvapení…

Paříž roku 2002

Neproniknutelné a neporušitelné ticho mi nahánělo strach… Slyšela jsem jen neustálý zvuk přístrojů, k nimž jsem připojena, k nimž je připojen můj třaslavý život. Vždy jsem se bála tmy. Proč bych měla říkat opak? A smrt pro mne znamená totéž: úplná, bezedná a věčná temnota. Představovala jsem si, jak padám do propasti, aniž bych se mohla čehokoli zachytit. Viděla jsem se, jak mne pohltila propast a navždy mne zachytila ve světě bez citů, myšlení, barev, ve světě nicoty. Nic mne už nebude bolet… Ztracena v prázdnotě, zapomnění, smazána ze světa, kde budou setřeny veškeré stopy mé existence. Vypadá-li smrt opravdu takto, pak snad už ani nejsem živa. Ale ne, jsem pořád tady, natažená, nehybná, bledá, zmítám se v křečích a čekám na konec… Tak hrozně jsem se bála, až jsem si myslela, že zemřu strachy dřív než nemocí. Svou bolest jsem víceméně přijala, pochopila jsem, že mne bude potměšile sžírat až do úplného konce. Ale strach na sebe nedával zapomenout. Strach, který se ukrýval uvnitř, mne bez ustání zavaloval, pohlcoval, strašil. Bála jsem se ticha, tmy, času, zapomnění, věčnosti. Smrti. Přála jsem si zastavit čas, rozkázat mu, aby stál. Křičela jsem, aby se vrátil zpět, aby mi vrátil život a budoucnost. Neměla jsem u sebe nic, co by mi pomohlo, co by mne vzpružilo. Jen neustále vzrůstající úzkost tu přebývala se mnou.

A pak přišel sen. Narušil mé čekání, proměnil mne, vrhl mne mimo čas a mimo život, který jsem vedla, či mimo nepřítomnost života, jež tvořila můj vesmír. Chtěla jsem, aby sen nikdy neskončil, aby mi dal zapomenout na vše ostatní, aby vše ostatní vymazal ze světa… Věřila jsem, že mohu žít ve snu a učinit ho skutečností a že ze své smutné reality mohu učinit vzdálený a nepravděpodobný sen. Bezděky jsem získala trochu naděje. Ale byl to jen sen. Toto zjištění tvrdě rozbilo mé iluze.

Zhluboka jsem se nadechla. A podívala se pravdě do tváře. Pravdě, kterou jsem četla z uhýbavého pohledu sestřiček, pravdě, která se bojácně skrývala v hloubi mé duše. Nemohla jsem už věřit, že budu žít jako dřív, neměla jsem na to právo ani sílu. Jasana, dcera rozmazlovaná a hýčkaná rodiči, obklopená přáteli, která neznala neúspěch, ta Jasana už neexistuje.

Ovládla jsem svůj strach a rozbila neskutečný krunýř, kterým mne sen obrnil. A abych lépe slyšela to, před čím jsem se snažila uniknout, řekla jsem nahlas: „Je mi čtrnáct. A umřu.“ Tečka. Nový odstavec.

15

Jantara, zmatena svým snem, propadla na chvíli panice. Kde je? Co se stalo? A pak si náhle vybavila včerejší den plný událostí.

Lenivě se zvedla a vykoupala se v horké vodě v malé útulné koupelně, která sousedila s jejím pokojem. Sáhla po jemné voňavce na poličce a trochu se navoněla. Učesala se a vyšla z pokoje. Nevěděla, kudy se dát. Kráčela chodbou, minula několik vyřezávaných dveří, ale netroufala si do žádných vejít. Když prošla několik nekonečných chodeb, pochopila, že chodí do kruhu. Ke svému ulehčení nakonec potkala asi padesátiletou ženu. Přiznala, že zabloudila, a žena se smíchem odpověděla:

„Ale děvenko, zámek přece není tak velký, aby ses v něm ztratila. Pojď se mnou, ukážu ti hlavní sál, kde se můžeš nasnídat."

„Já bych se ráda setkala s Nefritou, Adrienem a Safírou. Přišli jsme včera v noci…"

Ženina tvář zvážněla. „Tak to jsi ty," řekla zamyšleně.

„Prosím?"

„Ale nic, nic. Pojď, odvedu tě k přátelům." Jantara šla těsně za ní a všimla si, že žena nekráčí, ale vznáší se jeden dva centimetry nad zemí.

„Vy jste kouzelnice?" zeptala se netaktně.

„Klouzenice."

„Totiž – vy čarujete?"

„Čaruju? Snila jsem jako dítě, že ze mne bude čarodějka, ale k tomu potřebuješ nadání."

„Ale váš způsob chůze… jako byste nešla…"

„Ale děvenko, vždyť jsem ti přece řekla, že jsem Klouzenice. Jakpak si myslíš, že bych měla chodit?"

„Aha… promiňte," odpověděla Jantara v rozpacích.

Smysl slov jí zcela unikal. Po několika metrech Klouzenice otevřela jedny dveře a pustila Jantaru dovnitř. Adrien seděl u Safířiny postele vedle Nefrity a Owena z Yrdahlu.

„Jantaro!" zvolal Owen. „Konečně jsi tady. Jak by se ti líbila společná projížďka? Prohlídka malého kousku Říše pohádek?"

„Strašně moc," odpověděla nadšeně.

„Já zůstanu tady," prohlásil Adrien. „Chci být u Safíry, kdyby se probudila."

Nefrita, Jantara a Owen vyšli z domu. Na dvoře stáli tři koně. Dívky si všimly, že jsou trochu jiní než koně, které znaly z domova. Měli hnědou, měkkou a hustou srst, zlatavá hříva hořela jako plamen a modré oči zářily inteligencí.

„Na těchto koních pojedeme," řekl Owen. „Jsou úplně čistokrevní, v celé zemi se nenajdou kouzelnější koně."

„Kouzelnější?“ zeptala se zmatená Jantara. „Létají nebo jim šlehají plameny z nozder nebo…?“

„Ovšemže ne,“ podivil se Owen. „Neřekl jsem přece, že je někdo očaroval.“

„Tak proč jsou kouzelní?“

„Mrzí tě to? Chceš-li, mohu ti nabídnout obyčejnější zvíře,“ pozlobil ji Owen.

„Ne, to ne.“

Jantara už nenaléhala. Skočili na koně a vydali se na cestu s Owenem v čele. Dívky byly brzy zklamané. V krajině Říše pohádek neviděly nic neobyčejného. Modré nebe bez mráčku se táhlo k obzoru, v dálce se rýsovaly horské štíty pokryté věčným sněhem. Jantara se dívala na bíle ověnčené vrcholky a kopce, které se objevily na dohled…

Owen znenadání pravil: „V těch horách v dálce bydlí Oonágú. Je těžké se tam dostat. Kdybyste tam opravdu nemusely, rozmlouval bych vám to, ale… Nikdy nechoďte do města Thaar. Ani to nezkoušejte, to je to poslední, co byste měly udělat.“

„Proč?“ zeptala se Nefrita, překvapená jeho radami.

„Je to strašlivě nebezpečné. Smrtelně nebezpečné. To město je zlořečené. Dali jsme mu jiné jméno, pak znovu, ale vše nadarmo. Nic se nezměnilo a nikdy se změnit nemůže.“

„Ale proč?“

„To není podstatné,“ usekl suše a podrážděně Owen.

Jantara poslouchala roztržitě. Pohladila koně a byla překvapena, jak drsnou má srst, která na pohled působila měkce. Sotva si to pomyslela, srst se jí pod rukou změnila. Byla jemná a hebká, neuvěřitelně příjemná na dotyk, přesně tak, jak očekávala. Se zájmem se na koně zadívala. „Byl by ještě krásnější, kdyby byl bílý,“ pomyslela si. Její přání bylo okamžitě vyslyšeno. Viděla, jak koňská srst postupně světlá, až přešla ve vysněnou, oslnivě bílou barvu.

„Owene, už rozumím. Kůň je schopen uhádnout přání svého jezdce a vyplní je. To je kouzlo…“

„A jak jinak? Nelíbí se ti to? Mně ti koně vždycky připadali vynikající,“ utahoval si z ní Owen.

„Jsou vynikající, ale nemohu tomu uvěřit!“

Jeli napříč nudnou stepí, nezajímavou cestou lemovanou obyčejnými domy. Jantara navrhla, aby si dali závod, a Nefrita s Owenem to nadšeně přijali. Začala usilovně myslet na to, že si přeje, aby kůň letěl jako o život. Vzápětí ucítila, jak jí vítr bičuje tvář. Rychlost ji opájela, zdálo se jí, že země mizí pod kopyty. Nikdy nic podobného necítila. Po několika úchvatných minutách se ohlédla. Nefrita a Owen zůstali bez dechu daleko za ní. Myšlenkou poručila koni, aby se zastavil a počkal na její přátele.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ zvolal Owen. „Většinou nějaký čas trvá, než si kůň na jezdce zvykne. I zkušenému jezdci se přizpůsobí až po dlouhých měsících výcviku. Koně, na kterém jedeš, jsem musel dlouho cvičit, aby mi rozuměl tak, jako tobě porozuměl hned napoprvé.“

„Jmenuje se nějak?“

„Jak to mám vědět? Bezpochyby se nějak jmenuje, ale kůň s člověkem nikdy nemluví, přestože by samozřejmě mohl.“

„A ty jsi mu jméno nedal?“

„Nedal. Hněval by se, neodpovídá to jejich zvyklostem.“

„Aha,“ nenalézala Jantara slova údivem.

Projížďka začala být únavná, a proto je Owen vybídl k návratu. Nefrita se ho cestou zpátky zeptala na život obyvatel Říše pohádek, ale on prostě odpověděl:

„Jsme svobodní. Každý má pochopitelně své povinnosti, ale každý rozhoduje o svých činech sám. Pracujeme, bavíme se, žijeme…“

„A pohádkové bytosti?“

„Žijí s námi.“

„Tak co je na životě v Říši pohádek tak kouzelného?“

„Říše pohádek je jen jméno, označení, nikoli život. To jsou jen slova, která nezobrazují skutečnost, která se ji nesnaží postihnout. Neskutečno patří k našemu běžnému životu, zvykli jsme si. Naše existence není pohádka, máme problémy a trpíme smutkem, i když žijeme mezi kouzelnými bytostmi…“ Owen se zarazil. „Tam, kde je život, kde jsou lidé,“ povzdechl si, „tam je také zlo.“

Brzy se přiblížili k zámku. Zavedli koně do malé stáje. Jantara s láskou pohlédla na hřebce, na kterém jela. Měl hrdý vzhled, jeho zlatá hříva se odrážela od bílé srsti a azurové oči na ni hleděly bez mrknutí. Jantara s lítostí odcházela za Owenem a Nefritou.

V domě panoval velký rozruch. Sotva vešli, přispěchal k Owenovi léčitel Llogin, kterého Jantara s Nefritou poznaly včera.

„Máme velký problém,“ volal vzrušeně.

„Uklidni se Llogine. Co se stalo?“

„Nemohu… Hned po tvém odjezdu přijel posel.“

„Posel? Pak přinesl důležitou zprávu.“

„Ano,“ vzdechl Llogin. „Došlo k nejhoršímu.“

„A k čemu? Řekneš mi to konečně?“

„Thaar padl.“

„Cože?“ zvolal rozčileně Owen.

„Posel je v hlavním sále, požádal jsem ho, aby na tebe počkal.“

Zamlklý Owen ustaraně odešel s léčitelem. Dívky našly bez nesnází pokoj, v němž Adrien bděl u Safíry, ale na chvíli se před ním zastavily.

„Thaar,“ zašeptala Jantara zamyšleně. „Jaké představuje nebezpečí? A do rukou koho padl?“

„Je to opravdu divné,“ odpověděla Nefrita. „Owen a léčitel vypadali rozčileně. A já myslela, že v Říši pohádek neexistují války.“

„Mám dojem, že žiju ve snu,“ odpověděla Jantara. „Tolik věcí mi připadá neskutečných.“

„A já už toho mám dost! Chci vědět, co znamenají kameny, kdo jsem já a proč mě vyhnali z domova. Chci, aby mi někdo vysvětlil, co proti nám má Rada dvanácti. Chci žít v jednoznačném světě, kde nebudu obklopena záhadami a nepravděpodobnými sny. Hned jak se Safíra probudí, vydáme se za Oonágú.“

S těmito slovy vešly do místnosti. Adrien už neseděl u Safířiny postele. Pokoj byl prázdný. Safíra se třásla. Dívky k ní přiběhly. Byla ještě v bezvědomí, ale vydávala nejasné zvuky. Ve změti hlásek, která pronášela, nebylo rozumět jedinému slovu. Náhle zmlkla a znehybněla.

„Kde je Adrien?“ vykřikla nespokojeně Nefrita. „Klidně si odejde, aniž by nám cokoli řekl, a my tu sedíme s blouznící Safírou v téhle zatracené Říši pohádek!“

„Adrien k tomu měl určitě důvod,“ prohlásila klidně Jantara. „Můžeme za Lloginem.“

„A kam? Já se tu cítím ztracená. Nejsem tady doma, je tu na mne až moc kouzel!“

„Na zámku není nic kouzelného. A určitě se nám podaří najít hlavní sál.“

Vtom vešel Adrien. Měl na sobě jakousi modro-zlatou uniformu. Vypadal odhodlaně, ale v tváři byl bledý.

„Adriene!“ vykřikla pobouřeně Nefrita. „Kde jsi byl?“

„Thaar padl,“ oznámil mladík.

„Už víme,“ řekla Jantara.

„Začala válka?“ zeptala se Nefrita.

„Ano a ne,“ odpověděl vážně a posadil se na židli. „Všechno vám povím, musíte to vědět, abyste vysvětlily Safíře, proč jsem ji opustil.“

„Vždyť jsi odešel jen na chvíli, když jsme byli na projížďce,“ řekla Jantara. „To přece není tragédie.“

„O tom nemluvím. Brzy odjedu. Navždy.“

„Ale…“ skočila mu Nefrita do řeči.

„Počkej, teď mě poslouchejte. Thaar není obyčejné město. Někteří tvrdí, že je posedlé zlem. Patří do minulosti a ta z něj vyzařuje. Je to jediné město, které se po tisíciletí vůbec nezměnilo. Jako by stálo mimo čas. Přezdívají mu také město Počátků. Nikdy se ve skutečnosti nestalo součástí Říše pohádek a nejpodivnější je, že magnetické pole, které ho kryje, ho nechrání. Rada dvanácti do něj již dlouho telepaticky vstupuje. To je jeden z důvodů, proč je nebezpečné. Má málo obyvatel. Ne všichni jsou čestní a poctiví, někteří z nich dychtí po moci, a proto pomohli Radě dvanácti telepaticky ovládnout mysl všech obyvatel Thaaru. Zradili Říši pohádek. Někteří obyvatelé dlouho a s obtížemi odolávali, ale temná moc Rady dvanácti přepadla město a podrobila si je. Odtud se může šířit do Říše pohádek. Členové Rady dvanácti, dokonce i rytíři Řádu se mohou teleportovat do Thaaru díky velice složitému kouzlu, které se podařilo sotva desetkrát v celé historii. Je ale málo pravděpodobné, že by to udělali, jejich strategie je téměř jistá. Prostřednictvím svých stoupenců v Thaaru proniknou do myslí lidí, zotročí je, zničí je nebo podrobí své vůli. Podaří se jim to. V Thaaru přestali všichni bojovat. Neznáme jejich situaci, ale naštěstí se jednomu z nich podařilo uprchnout. Poslové se rozjeli po celé Říši pohádek.“

„Jak budete bojovat?“ zeptala se otřesená Jantara.

„Čety dobrovolníků obklíčí město. Pokusí-li se Rada dvanácti rozšířit svou vládu, budou vojáci bojovat… psychicky. Každopádně se armáda pokusí proniknout do myslí obyvatel a pomoci jim, což je téměř vyloučeno vzhledem k síle Rady

dvanácti. Budeme se také snažit vniknout do města a bít se, odvrátit psychický útok.“

„Počkej chvilku,“ řekla Nefrita. „Proč říkáš my?“

„Právě jsem se přihlásil do armády. Zítra odjíždím.“

„Budeš riskovat život?!“ zvolala Nefrita.

„Chci být užitečný a nechci se hanebně schovávat a čekat na vývoj událostí. Potřebujeme dobrovolníky. Můj život či život někoho jiného, jaký je v tom rozdíl?“

„Ale přece se vrátíš?“

„Možná. Až všechno skončí. A možná také ne. Ale budu vědět, že jsem alespoň bojoval.“

„Adrieně, nepřeháněj!“ vykřikla Nefrita. „Mluvíš, jako by se blížil konec světa.“

Mladík se slabě usmál. „Ještě jsem neskončil. A hlavně se mě na nic neptejte… Věřte, že nemluvím do větru. Měl bych být zticha, ale…“

„Dobrá, zkraťto,“ řekla prudce Nefrita.

„Musíte jít za Oonágú. Hned, bez zdržování. Teď je každá chvíle drahá.“

„A Safíra?“ zeptala se Jantara.

„Llogin léčitel mi dal lék vlastní výroby, na chvíli se po něm probere. Jen abych se s ní mohl rozloučit. Pak upadne znovu do bezvědomí. Musíme to zařídit tak, abyste ji mohly převézt. Uzdraví se sama.“

„Ale jak najdeme cestu?“ rozhorlila se vyděšeně Jantara.

„Podaří se vám to… Je to důležité. A teď mne nechte chvíli se Safírou. Hned potom odjedete. Owen vám dá kouzelné koně, na kterých jste dnes jely.“

Dívky vyšly z pokoje a zůstaly před zavřenými dveřmi. Nefrita se bouřila.

„Všichni nám nařizují, že máme utéci. Pořád nás odněkud vyhánějí!“

Jantara neodpověděla. Nefrita má pravdu. Už toho má taky dost.

V pokoji se Adrien se smutkem díval na Safíru. „Je mi líto,“ zašeptal. Pak vyňal z kapsy broušenou lahvičku, v níž vířila namodralá tekutina. Otevřel ji. Uvolnil se z ní těžký pach krve a smrti, který připomínal tlející tělo. Adrien znechuceně stáhl obličej a dal odpornou směs Safíře pod nos. Pootevřela rty a on jí vylil zázračnou tekutinu do úst. Poslušně ji spolkla. Pak se začala probírat. Chřípí se jí zachvělo a rty se roztáhly úsměvem. „Krásně jsem se vyspala,“ řekla ještě se zavřenýma očima. Zívla a zvedla víčka.

„Safíro,“ zvolal Adrien se staženým hrdlem.

Dívka ještě viděla vše rozmazaně. Chvíli jí trvalo, než se probrala úplně. Její světlý, téměř průsvitný pohled se rozjasnil a pak jí zmateně vyklouzlo: „Adrieně, jsi tady! Co se stalo?“

Mladík cítil, jak mu slzy stoupají do očí, ale zadržel je. Se sevřeným srdcem si řekl, že ji možná vidí naposledy.

„Miluji tě,“ řekl rozechvělým hlasem. „Budu na tebe myslet, dokud tě znovu neuvidím… Budu s tebou pokaždé, když na mne pomyslíš.“ Nedokázal pokračovat. Safíra se na něj dívala velkýma očima a vypadala současně šťastně i zarmouceně. Zvedla se v posteli a opřela se o něj.

„Neopouštěj mne. Neodcházej, zůstaň u mne… Je to nebezpečné, riskuješ život… A já tě miluju.“

Chtěla ještě něco dodat, ale pohled se jí zastřel a ona se svezla na polštář a upadla znovu do bezvědomí.

Adrien nikdy nepochopil, jak uhádla, že odchází do boje. Ale nejdůležitější pro něj bylo vědomí, že ho Safíra také miluje. Teď mohl beze strachu čelit Radě dvanácti, štítem se mu stala láska.

16

Nefrita a Jantara jely zamlkle k zasněženým štítům. Nefrita podpírala bezduchou Safíru a ptala se sama sebe, kde budou večer spát a jakému novému a nesmyslnému dobrodružství jedou vstříc.

Jantara se dívala kolem sebe. Výstavnější domy se střídaly se skromnějšími domky. Obdělaná půda a pole lemovaly cestu. Jantara viděla jen několik rolníků, kteří v dobré náladě zpívali a smáli se, místo aby pracovali. Vypadali jako lidé, ale zdálo se jí, že jejich dlouhé vlasy mají stříbřitou barvu. Ačkoli se snažila působit klidně, pozorovat okolí a usměrnit vlastní myšlenky, nedokázala se ubránit pocitům hněvu.

Cítila se bezmocná a měla dojem, že již neřídí vlastní život a směřuje do většího a většího neznáma. Co na ni čeká? Rozhodne se konečně někdo a dá jí to vědět?

Nefrita také v duchu nadávala. Proč by se vlastně nemohla vrátit do svého paláce? Věděla, že nemůže a nesmí, ale už se jí opravdu nechtělo slepě poslouchat, co jí kdo poradí, i když si horoucně přála objevit konečně to, co před ní všichni skrývali. Zničehonic řekla:

„Nezlob se na mě, ale tak mi připadá, že všichni vědí, co máme dělat, jenom my ne. Všichni nás tu znají lépe, než se známe my samy. Víš, co tím myslím?“

„Ne,“ odpověděla nepřítomně Jantara.

„Má-li Rada dvanácti něco proti kouzelným bytostem, pak proto, že se jich bojí.“

„Nejspíš máš pravdu.“

„Má-li Rada dvanácti něco proti těm, kdo znají Říši pohádek, pak proto, že se jich také bojí. Představ si, že by všichni lidé poznali tenhle svět… Došlo by k povstáním. Každý by chtěl sem. A teď chvíli přemýšlej… Bouří-li se lidé proti Radě dvanácti jen výjimečně, pak je to nejen proto, že nikdo nemá dost odvahy, ale také proto, že veškerá snaha je marná – všude jsou rytíři Řádu. Po pravdě řečeno, lidé se nebouří zejména proto, že většina nic netuší! Chápeš?“

„Ano,“ přikývla Jantara. „Lidé jsou zbaveni svobody, snů, ctižádosti… Budoucnost bez jakéhokoli překvapení jim přidělili od narození: moji rodiče jsou sedláci, a proto nemám na vybranou – je mi souzeno stát se také sedlákem. Rada dvanácti předstírá, že zajišťuje stabilitu společnosti, aby připravila lidi o svobodu. A nikdo si toho není vědom. Jsme na to zvyklí od narození a žijeme podle předem daných pravidel, aniž bychom se na cokoli ptali.“

„Než jsem odjela z domova, také jsem se dívala na svět tak, jak mne naučili. Ty jsi dřív něco tušila?“

„Už dlouho. Snad odjakživa. Vyrostla jsem svobodně a divoce. Před skutečností jsem utíkala do zakázaných knížek a z nich jsem se učila, co je skutečný život. Podívej se na svět pod vládou Rady dvanácti: nemocní a postižení jsou považování

za slabé a zbytečné, lidé jimi pohrdají a nikdo se s nimi nebaví, a když, tak jen proto, aby se jim vysmáli.“

„To je pravda, lidé se už jen podřizují příkazům, nikdy si nekladou otázky a zapomínají na přátelství i lásku.“

„Směšné je, že…,“ začala Jantara. „Ne, vlastně nic.“ Ačkoli Nefrita naléhala, neprozradila, co jí přišlo na mysl.

„Chtěla jsem říct,“ navázala Nefrita na svou předchozí myšlenku, „že má-li Rada dvanácti něco proti nám, pak se nás také bojí, i když to vypadá nepravděpodobně. Měli přece čtrnáct let na to, aby nás zlikvidovali, mohli vyslat rytíře Řádu, aby nás pronásledovali… Jestliže se nás Rada dvanácti bojí, musí pro to mít jednoznačný důvod, i když já nevím, jaký.“

„To je pravda. Myslím, že bychom proti ní mohly něco udělat. Možná se nám podaří otřást nějak jejím režimem… ovšem, ukážeme-li lidem věci, jak jsou.“

„Hm,“ zahučela pochybovačně Nefrita. „Jak chceš otevřít oči milionům lidí? Ačkoli, moment… Třeba nám pomohou kameny?“

„Nevím, nepřipadá mi to možné,“ řekla váhavě Jantara. „Nikdo nás nebude následovat s výjimkou těch, kteří už jsou stejně přesvědčeni.“

„A proč bychom to vůbec měly dělat my? Ale na druhé straně, když nikdo neudělá nic…“

„Ale my asi mnoho změnit nedokážeme…“

Obě dívky zamyšleně zmlkly. Odpoledne už pokročilo, a protože v zámku se už nenajedly, udělaly si přestávku. Owen z Yrdahlu jim naložil spoustu jídla. Zásoby jim v zásadě měly vydržet na celou cestu.

Dívky se rozložily ve stínu dubu. Pečlivě vedle sebe uložily Safíru, která byla stále v bezvědomí. Po Lloginově ošetření přestala rána krvácet. Nefrita a Jantara rozbalily jídlo. S chutí nakrájely čerstvý chléb, sušené maso a jemný sýr, neznámé, nepříliš lákavé potraviny nechaly stranou.

„Víš, Nefrito, mě nemrzí, že jsem tady. Jaká budoucnost mne čekala? Žádná… Dospívala jsem a viděla jsem, že mi v budoucnosti vůbec nic nekyne.“

„Já na tom byla jinak. Ještě před několika dny bych na tebe hlasitě křičela, že jsem dcera vévody z Divulonu. Vyprávěla bych ti o svém nádherném paláci. Na rozdíl od tebe jsem věřila, že budoucnost mi nabízí úplně vše – bohatství, proslulost a že se splní všechny moje sny. Teď se cítím provinile, že jsem nedokázala nahlédnout pod povrch zdání.“

Nefrita zrudla a zmlkla. Nikdy by si nepomyslela, že jednoho dne bude s někým mluvit o svých citech… Vždyť vévoda z Divulonu ji ujišťoval, že při setkání se Safírou a Jantarou pozná své nepřítelkyně. Pro Safíru to platilo, ale nikoli pro Jantaru. Proč to řekla? Nefrita měla nepříjemný pocit, že se změnila od té doby, co opustila domov. A zdálo se, že Jantara se stala její první *přítelkyní* – což byl pojem, který jí vždy připadal divný a přitažlivý zároveň. Ne, to není možné! Ona, Nefrita, dcera vévody z Divulonu, a myslí na takové věci! Je to zvláštní pomyšlení, že odešla teprve před několika dny. Přísahala by, že uběhly roky, možná i proto, že věděla, že její minulost se definitivně uzavřela.

„Mám nápad,“ řekla najednou Jantara. „Zkusme oživit Safíru pomocí kamenů.“

„Když myslíš.“

Jantara vytáhla ze Safířiny kapsy černý sametový míšek a vsunula kámen mezi dívčiny sevřené prsty. Pak vzala do ruky svůj jantar a pevně ho stiskla. Nefrita učinila s nepřítomným výrazem totéž. Chvilku čekaly. Jantara zesílila stisk. Obě dívky cítily, že se kameny pokoušejí o spojení se Safírou, ale nic se nedělo. V bezvědomí nebylo možné navázat obvyklou komunikaci.

Zklamaně se vydaly znovu na cestu. Jantara posadila Safíru na svého koně s tichou omluvou za nadbytečnou zátěž. Byla si jista, že jí kůň rozumí, i když neodpovídal.

„Tak ráda bych ti dala jméno,“ šeptala Jantara telepaticky, „i když Owen tvrdí, že se ti to nelíbí.“

V tom okamžiku se kůň vzepjal a ona pocítila lehkou bolest. Uvědomila si, že pochází od hřebce, který se vzpíral jejímu přání.

„Dobře, dobře, nemusíš se hned rozčilovat! Žádné jméno ti nedám. Ale netušila jsem, že mi dokážeš sdělit své city a pocity. To je překvapení!“

Bělouš se zastavil. Jantara pochopila, že se ho dotkla, že ho to rozmrzelo.

„Promiň mi to! Opravdu nejsem zvyklá na Říši pohádek. Tam, odkud pocházím, je vše tak jiné!“

Kůň se uklidnil a dal se do pohybu. Jantara měla dojem, že se na ni přímo obrací, neboť v mysli se jí míhaly nové obrazy a pocity. Možná, že pocházely jen z její představivosti, ale pochybovala o tom.

Dívky jely dlouho bez zastávky. Nevěděly, zda jedou správně, směřovaly k horám. Byly ještě daleko, tak daleko od Oonágú…

Padl večer a oděl Říši pohádek do polostínu, který vystřídala noc. Jantara ani Nefrita ještě necítily únavu, ale věci kolem nich nabývaly hrozivých tvarů, obrysy krajiny se rozplývaly a ony měly strach, že zabloudí nebo budou napadeny neznámým nepřítelem… Rozhodly se, že si najdou místo ke spánku. Adrien jim radil, aby nežádaly o nocleh, neboť se bál setkání se špatnými lidmi. Uvědomovaly si, že nepřítel může být kdekoli. V Říši pohádek se sice cítily v bezpečí, ale teď v temnotě nevěděly, čemu mají věřit. Sedly si pod strom na kraji cesty. Když se najedly, natáhly se na drsnou trávu a Safíru položily vedle sebe.

„Přemýšlela jsem,“ řekla Jantara.

„Já také.“

„Obyvatelé Říše pohádek věří. Věří v nemožné a ve své sny. Jsou svobodní. Nemusejí být šťastni, jak říkal Owen, ale smějí si vybrat způsob života. Nevěřím, že tady může existovat válka… Je to tak pokojná krajina. Ve zbytku světa, tam, kde vládne Rada dvanácti, lidé již nevěří, nesní a nedoufají v nic. Nevědí, zda jsou šťastní nebo nešťastní. Dokonce už to ani nechtějí vědět. Tam také není válka… ale je tam tolik zákazů…“

„Mýlíš se,“ skočila jí do řeči Nefrita. „Tady je také zlo, Owen to říkal. Také tu byly války a násilí. Není možné žít pořád v míru. A venku, ve světě Tam, už dlouho probíhá válka a trvá dodnes. Rada dvanácti bojuje proti svobodě, proti štěstí. Nikdy je úplně neporazí. Tam, kde je zlo, musí být nutně i dobro. A také válka. Tady i tam.“ Nefrita zmlkla.

„Máš pravdu,“ odpověděla Jantara, na kterou Nefritina řeč silně zapůsobila. „Dobro a zlo v nekonečné válce. Ve světě Tam většina lidí jen málokdy myslí na druhé… Zapomínají se dívat kolem sebe, zapomínají na city. A ani si to neuvědomují! Kdo se postaví proti, kdo povstane? Kdo se odváží být jiný než ostatní? Kdo podnítí ostatní ke změně?“

„A proto musí Říše pohádek pomoci světu Tam,“ prohlásila Nefrita. „Zde mohou lidé pochopit, co se děje venku. Jsou schopni světu Tam pomoci. Ale my máme jen jedno právo – smíme předstírat, že se nic neděje.“ Rozhorlená Nefrita chtěla ve své zanícené řeči pokračovat, když ji přerušil slabý hlas:

„Co se děje? Kde to jsme?“

Nefrita i Jantara vyskočily. Safíra právě přišla k vědomí.

„Je mi zle,“ pronesla slabě.

„Jsme v Říši pohádek,“ klekla si k ní Jantara a uklidňovala ji. „Byla jsi zraněna, ale není to nic vážného.“

Safíra zvedla ruku, dotkla se rány a potlačila výkřik. Llogin ji ošetřil, ale zranění pořád bolelo.

„Vyndejme kameny,“ navrhla Nefrita.

Safíra a Jantara poslechly. Soustředily se a vtom je obklopilo sladké teplo. Chviličku na nic nemyslely. Uvolnily se a jejich problémy ustupovaly. Spojení postupně sláblo. Nefrita a Jantara měly pocit, že přenechaly Safíře kus vlastní síly. Zachvátila je vlna únavy.

„Cítím se lépe,“ zašeptala Safíra. „Zranění mne skoro nebolí. Ale potřebuji si ještě trochu odpočinout, než se vydáme na další cestu. A kam vlastně jdeme?“

„K Oonágú, přirozeně,“ řekla suše Nefrita.

„Ale žádný spěch,“ prohlásila Jantara. „Teď musíme spát a ráno ti všechno budeme vyprávět.“

Všechny tři zavřely oči a ve spánku zapomněly na své obavy.

17

Bezejmenný a Skřítosmav se na noc zastavili na maličké mýtince. Po mentálním útoku Netvopýrů již žádná nehoda nenarušila jejich cestu. V jednom okamžiku Skřítosmav nevěděl kudy kam a domníval se, že zabloudili. Ale za necelou hodinu se vrátili na správnou cestu.

Než si našli místo ke spaní, zeptal se Bezejmenný, za jak dlouho se dostanou z lesa.

„Bohužel," odpověděl Skřítosmav, „to nezáleží na mně. Nepostaví-li se nám nic do cesty, vyjdeme z lesa do dvou dnů, ale může to také trvat týdny…"

Po jídle si chvilku povídali a pak se uložili ke spánku. Bezejmenný, který minulou noc skoro nespal, okamžitě tvrdě usnul. Netvopýři celý den zkoumali jeho mysl, aniž by o tom věděl. Když ucítili, že usnul, zákeřně mu do ní pronikli a na několik hodin ho zbavili vědomí. Totéž učinili se Skřítosmavem. Ani jeden z nich by se neprobudil, kdyby hromy a blesky bily a skály pukaly.

Netvopýrští myslitelé si spokojeně zamnuli ruce se zahnutými prsty. S tichým úsměškem nařídili desítce válečníků, aby Bezejmenného a Skřítosmava našli a přinesli je do doupěte.

Netvopýři se prohnali lesem jako velká voda. Krátké vzdálenosti dokázali přeletět, nelétali však výše než tři metry nad zemí. Když se konečně dostali ke svým obětem, svázali je pevnými liánami a s posměchem pozorovali svou kořist. Jak jen si mohli myslet, že tak ubohá lovná zvěř představuje vůbec nějaké nebezpečí?

Dva netvopýrští vojáci zvedli hrubě Bezejmenného a Skřítosmava jako obyčejné balíky. A vesele zamířili k domovu.

Bezejmenný nejasně viděl špinavě bílé stěny neznámé místnosti. Kde je? A co se stalo? Netušil. Snažil se rozpomenout na poslední události, ale mysl měl stále zamlženou. Donutil se udržet oči otevřené. Nevzpomínal si, že by ztratil vědomí. Uvědomoval si, že ruce a nohy má spoutané liánami a že je přivázán k něčemu, co nejvíc připomínalo židli, porostlou nazelenalým mechem či lišejníkem. Pořád ještě nebyl zcela bdělý, a nepokoušel se proto osvobodit. Vedle něho seděl v mdlobách Skřítosmav, který byl spoután stejně jako on. Bezejmenný postupně nabýval jasného vědomí. Současná situace mu připomněla kruté probuzení na neznámém poli před dvěma lety. Ale tentokrát si naštěstí v paměti uchoval všechny události, které se odehrály předtím, než večer usnul na mýtině. Teď si slabě osvětlenou místnost prohlížel pozorněji. Nebyl v ní žádný nábytek, nic, z čeho by se dalo uhádnout něco o bytosti, které náleží. Pokusil se pohnout a roztrhat liány, které ho poutaly. Marně. Naopak, ještě pevněji ho sevřely a připoutaly k podivné židli.

Skřítosmav se probudil. Byl stejně zmatený jako filantýr. „Kde to jsme?“ zeptal se nejistým hlasem.

„Nevím. Vy si také na nic nevzpomínáte?“

„Na nic. Nepamatuji si nic.“

Filantýr si ulehčené vzdychl. Ani jeden z nich se nepamatoval na to, jak se sem dostali, ztráta paměti se tedy musí nějak vysvětlit. Skřítosmav si stále neklidněji prohlížel místnost.

„Je to divné,“ prohlásil. „Lehli jsme si na mýtině a teď jsme tady spoutaní a uvěznění neznámým nepřítelem.“

Vtom se hlučně otevřely dveře a do místnosti důstojně vešel jeden z Netvopýrů. Jeho malá postava nevzbuzovala vůbec důvěru. Nahrbené tělo mu jako přirozené brnění pokrýval tmavě zelený krunýř, z něhož vystupovaly pouze odporné ruce, nohy s ostrými drápy, nafialovělý krk a hlava, jeho tvář působila obzvláště děsivě, jako by byla zmačkaná či pochroumaná. Očí, dvě zkrabatělé štěrbiny špinavě blátivé barvy, prozrazovaly inteligenci, ale i tvrdost. Pod očima měl tři úzké nosní dírky. Křivé rty, zelené stejně jako jeho krunýř, byly průsvitné, téměř neviditelné. Zpod rezavé přilby lezly rozcuchané vlasy, připomínající liány, které svíraly Bezejmenného a Skřítosmava. Na zádech měl složená dvě černá neduživá křídla. Blížil se těžkým krokem a šel z něho strach.

„Netvopýr,“ poznamenal hlasitě Skřítosmav.

„Máš snad problém, zajatče?“ zavrčel hrubě Netvopýr.

„Kde jsme?“ zeptal se Bezejmenný. „A co od nás chcete?“

„Mlčte, všiváci. Je pod moji úroveň diskutovat s takovými zvířaty. Nikdo z našich úlovků ještě nikdy neměl tu čest.“

„Já bych se bez ní obešel,“ hudroval Skřítosmav.

„Buďte zticha. Tady mluvím já, vy můžete jen poslouchat. A pokud nebudete, rozseknu vám na místě hlavu a vy si počkáte, až Smrt přestane stávkovat. A pak vás zabiju definitivně!“

Představa, že budou čekat s rozseknutou hlavou, až je ta odporná bytost v neurčité budoucnosti dorazí, donutila Skřítosmava a Bezejmenného k mlčení.

„Dobrá,“ pokračoval Netvopýr dutě, „vysvětlím vám situaci. Jste našimi zajatci a nemáte žádnou možnost uniknout. Za prvé jste v našem městě, jež musí ohromit podřadná zvířata jako vy, která neznají rozvinuté a zjemnělé civilizace, jako je ta naše. Za několik hodin vás nakrmí. Pak vás odvedou na určité místo, které nadchne vašeho nevzdělaného ducha…“

„Jaké místo?“ uklouzlo Skřítosmavovi, jenž zapomněl, že má mlčet.

„Ticho!“ zařval Netvopýr mohutným hlasem. „Jak se mi opovažuješ ty, nižší bytost, odporovat?“

„To jsem neměl v úmyslu,“ odpověděl beze strachu Skřítosmav.

„Ubohá nulo! Kdybys věděl, jakou mám chuť z fleku tě rozčtvrtit!“

Netvopýr se přiblížil ke Skřítosmavovi a koncem ruky se lehce dotkl jeho tváře. Zahnuté drápy roztrhly kůži obličeje. Po stříbrné pleti se rozlila zlatá krev. Skřítosmav ani nehlesl.

„Budete toho litovat, přísahám,“ řekl Bezejmenný Netvopýrovi.

„Ty mi snad vyhrožuješ?“ Netvopýr kupodivu vypadal zamyšleně a trochu zmateně.

„To není planá hrozba. Nerad bych vás překvapil.“

„Hned ti předvedu, co dokážu,“ prohlásil Netvopýr.

„Nic lepšího nežádám,“ řekl pevně filantýr.

„Budeme se bít holýma rukama, ale ušetřím tvůj život, abych se neprotivil rozkazům, které jsem dostal.“

„Skvělé,“ odpověděl bez stínu obav Bezejmenný.

Skřítosmav se po něm neklidně podíval. Netvopýr vyslovil několik nesrozumitelných slabik a liány, které poutaly filantýra, se uvolnily.

Bezejmenný věděl, že jeho protivník lehce zvítězí, jestliže ho několikrát zasáhne drápy na rukou. Přesto se k němu blížil klidným, téměř nedbalým krokem. Netvopýrovi se po tváři rozlil podlý úšklebek, který se dal chápat jako zlomyslný úsměv. Bez varování se vyřítil na filantýra, jenž proti němu vypadal křehce a neškodně. Jeho ruce zuřivě rozrážely vzduch. Pokaždé, když si myslel, že ho užuž zasáhl, mrštný Bezejmenný unikl jeho výpadu. Netvopýr se zadýchal, ale netroufal si přiznat porážku a pořád se snažil filantýra zranit.

Skřítosmav s obdivem sledoval pružné a obratné pohyby Bezejmenného, který rány odrážel bez úhony.

Zadýchaný Netvopýr nakonec zamumlal několik nesrozumitelných slov a neviditelná síla od tlačila filantýra zpět na židli, kde ho liány znovu spoutaly.

„Člověče,“ řekl suchým hlasem, v němž se skrýval nádech obdivu, „to, že ses dokázal holýma rukama ubránit mým útokům, ještě nikterak neznamená, že jsi mi nadřazen.“

„To jsem nikdy netvrdil,“ odpověděl filantýr lhostejně, „ale vy nemáte žádný důvod považovat mne za podřadného tvora.“

„Počkej, až uvidíš, co my Netvopýři dokážeme! Naše telepatická síla je nedostižná a v ozbrojeném boji jsme strašliví!“

„Zajímavé,“ poznamenal filantýr.

Velice rozladěný Netvopýr odešel bez dalšího slova. Bezejmenný a Skřítosmav znovu osaměli.

„Proč ses mu postavil na odpor?“

„Nechtěl jsem mlčet k tomu, jak vás napadl.“

„Zbytečná neopatrnost pro pár kapek krve. Rány se mi hojí rychle, ani jizva mi nezůstane. Mám velkou přirozenou obranyschopnost. Ale ty sis vykoledoval zášť toho Netvopýra a můžeš mi věřit, že ti to dlouho nezapomene.“

„Rozhodně už od samého začátku nevypadal, že by nám byl příliš nakloněn,“ bezstarostně odpověděl Bezejmenný.

Bezejmenný i Skřítosmav se zuřivě a marně pokoušeli osvobodit z pout. Nemohli se ubránit úzkosti nad otázkou, jaký osud jim únosci připravili. Konečně se otevřely dveře. Vstoupil člověk. Žena. Skřítosmav a Bezejmenný ji sledovali s vykulenýma očima. Šla bosa, zamotaná do změti látek, vyrobených z lesních rostlin, a byla špinavá. Ruce i nohy pokrývaly jizvy. Nepříliš půvabná tvář nicméně jasně prozrazovala, že patří k lidskému rodu. Vystupovaly z ní vysoké

lícní kosti, v šikmých černých očích hořelo výbojné světlo. Z nevlídné tváře výrazně vystupoval ploský nos. Hnědé vlasy, slepené špínou a blátem, jí padaly na hranatá ramena. Na dřevěném podnose, který položila na zem, přinesla nějaké ovoce. S reptáním uvolnila jejich pouta.

„Jezte," řekla drsně, „ale nemyslete si, že můžete zdrhnout. Dělejte si, co chcete, pouta na nohou vás nepustěj."

„Vy jste člověk?" zeptal se Bezejmenný zdvořile.

„Jo, Netvopýři potřebujou služky, jako jsem já. Berou do služby ženský, který se ztratily v lese. Nechovaj se k nám krutě, naopak."

„Jak se jmenujete?" zeptal se Bezejmenný v naději, že s ženou naváže rozhovor a získá její důvěru.

„Nanka. Jezte a neptejte se! Nepotřebuju s váma mluvit. Tady je mi dobře, zajatcům nepomáhám. Možná si myslíte, že chci fouknout? Máte smůlu, nechci."

„Vy dovolíte, aby umírali lidé jako vy? A nemáte výčitky, když slyšíte, jak na mučení křičí?" zeptal se Skřítosmav.

„Netvopýři se mnou zacházej lip než lidi. A já jim za to dobře sloužím. To je všechno."

Nanka zaklela a pohrdavě plivla Bezejmennému na nohy. Se slinou na rtech a sebejistým a hrdým pohledem se otočila na patě a práskla za sebou dveřmi.

„Neuvěřitelné," prohlásil Skřítosmav. „Ta žena má sílu žít s Netvopýry, a dokonce se naučila jejich mravům!"

„Kdo ví, jaký měla život mezi lidmi," odpověděl Bezejmenný shovívavě. „Musela to být velmi jednoduchá, možná nepochopená či zneuznaná žena předtím, než ztratila svou lidskost. Bezpochyby prožila spoustu utrpení… Kdo ví, jakou útěchu našla u Netvopýrů. Soudě podle jejích slov, život mezi nimi ji uspokojuje."

Skřítosmav hleděl na Bezejmenného s úžasem. Soucítí s osudem ženy, která mu právě odmítla dát svobodu. „Lidská povaha je zřejmě ještě nepochopitelnější, než se o ní soudí," pomyslel si.

Bezejmenný klidně jedl ovoce, které jim Nanka přinesla. Když se nasytil, podal podnos Skřítosmavovi a ten spolykal zbytek. Dokud měl filantýr volné ruce, pokoušel se rozvázat liány, které mu poutaly nohy. Marně.

„Ach vy lidé," povzdychl si Skřítosmav. „Nikdy neztrácíte naději. Myslím, že právě díky tomu dokážete přežít. Je zbytečné vysvětlovat, že se nedá nic dělat, stejně jste jako posedlí."

Nanka se vrátila pro podnos. Bezejmenný zadržel dech v naději, že služka změnila názor, že soucit nakonec získá vrch. Skřítosmav zachytil jeho zářivý pohled. „Pořád stejně naivní a důvěřiví," řekl si s povzdechem. „Lidé jsou přesvědčení, že jsou plni dobrých vlastností, a přitom se usilovně snaží jeden druhého zničit. Zvláštní."

Nanka na Bezejmenného vychrlila příval urážek, jako by cítila přímo osobní uspokojení nad tím, že ho ponižuje. Názor rozhodně nezměnila. Bezejmenný zklamaně uznal, že ji nepřesvědčí, aby jim pomohla na svobodu. Služka s nadávkami odešla.

Oba pocítili, že se jich zmocňuje strach. Hned po Nančině odchodu vstoupili čtyři silní Netvopýři. Jeden z nich zamumlal několik slov a oběma zajatcům spadly liány z nohou.

„Pojďte za námi," nařídili stroze.

Procházeli tmavými místnostmi k východu. Mohli si prohlédnout místo, kde je drželi v zajetí. Byla to pochmurná budova se zvláštní architekturou, která působila temně a opuštěně, přestože se uvnitř hemžila spousta Netvopýrů. Žalářníci je vedli úzkými, křivolakými uličkami. Skřítosmav a Bezejmenný s překvapením zjistili, že město žije bohatým a uspořádaným životem. Tomu by nikdo v Říši pohádek neuvěřil. Místo pro své malé město si nevybrali náhodně. Jako přirozené hradby je obklopovaly mohutné stromy.

Pomalu jim před očima vyrůstala obrovská budova. Podobala se divadlu, z černě pomalovaných kamenů vystupovaly ornamenty. Netvopýři se na ni dívali s hrdým úsměvem. Hala, do které vstoupili, skrývala mistrovské sochy a malby. Nikdo netušil, že Netvopýři jsou schopni tak vybraného a originálního umění, že dosahují takového mistrovství.

Dav Netvopýrů se tísnil ve vchodu. Dozorci si proklestili cestu a vlekli vězně za sebou. Stoupali nekonečným schodištěm, až došli k měděným dveřím. Prudce je otevřeli, oba vězně hodili dovnitř a dveře za nimi zabouchli.

Skřítosmav a Bezejmenný padali do prázdna a nechápali, co se vlastně stalo. Proletěli jakousi pórovitou bublinou a bez zranění dopadli na zem. Zaplavila je vlna potlesku.

Užasle si protírali oči. Nabídl se jím neuvěřitelný pohled: ocitli se v obrovském, jasně osvětleném divadle, zařízeném s neobyčejným vkusem. V plyšových křeslech pohodlně seděly tisíce Netvopýrů a další a další neustále přicházeli ze všech stran. Divadelní sál byl oválný a nespočetné řady diváků se zvedaly až ke stropu, jenž představoval les pod azurovým nebem. Prostorné jeviště, ohrazené průhlednými skly, stálo uprostřed na krátkém a širokém mramorovém sloupu. Diváci tak viděli ze všech stran.

Jenže Skřítosmav a Bezejmenný byli uprostřed jeviště. Když zvedli oči ke stropu, všimli si téměř neviditelných padacích dveří, jimiž se propadli doprostřed divadla.

„Kde to jsme?" zeptal se Bezejmenný.

„Nemám tušení."

„Ale to je úžasné," vykřikl nadšeně filantýr. „O Netvopýrech se mluví jako o barbarech, a přitom vytvořili něco takového. To si nikdo nedokáže představit!"

„Poslyš, Bezejmenný, je to opravdu škoda, ale o nich ani o tomto místě nejspíš nebudu mít příležitost vyprávět."

Uvnitř sálu poletovali Netvopýři, kteří divákům nabízeli různé sladkosti. Netvopýři neznali peníze. Nevěděli, co to znamená kupovat a prodávat. Příroda jim nabízela vše. Bezejmenný si všiml, že část hlediště je vyhrazena několika desítkám stojících polonahých žen z nejrůznějších rodů Říše pohádek. I přes velkou vzdálenost poznal Nanku, která zlostně křičela a hrozila jim pěstí.

Světlo zhaslo. Sálem se rozlehl mohutný hlas: „Buďte vítáni, moji drazí přátelé Netvopýři. Dnes mám čest vám představit jednoho skutečného Za-nik-ši a jednoho

člověka, ba dokonce filantýra! Kdo z nich zvítězí? Jak dlouho dokáží vzdorovat? Výsledek zatím není jasný. Jako obvykle se podrobí zkouškám, které jsme vám připravili pro radost. Dovolte, abych vám popřál příjemné odpoledne, a doufám, že vás představení potěší.“

Netvopýři nadšeně tleskali. Bezejmenný se Skřítosmavem se na sebe znepokojeně podívali. Návštěvníci nepřestávali tleskat a dříve, než se mohli jakkoli ozvat, pocítili silnou bodavou bolest v levé paži. Bezejmennému se ještě nezhojilo zranění, které mu nedávno způsobili Bácpráskové. Viděl, že se rána znovu otevřela a že z ní teče krev. Podařilo se mu potlačit výkřik. Téměř současně následoval další útok, který zasáhl celé tělo. Neviděl žádnou ránu, ale stálo ho velké úsilí, aby neupadl a nesvíjel se bolestí. Diváci se smáli a pobaveně celou scénu komentovali. Skřítosmavova tvář se zkřivila utrpením. Třetí úder zasáhl levou nohu a Skřítosmav klesl v bezvědomí na zem. Netvopýři na něj pohrdavě pískali a křičeli. Bezejmenný zavrávoral. Na noze měl hluboké zranění. Zalykal se nesnesitelným pachem krve, který ho pomalu dusil. V očích mu plápolal hněv. Proč se Netvopýři tak divoce radují z jeho bolesti? Zůstal důstojně stát, zatímco mu levou paži drásala neviditelná síla. V davu se ozýval udivený šepot. A znovu na něj dolehl náraz bolesti, který zasáhl celé tělo. Filantýr se zhroutil k zemi. Mezi diváky se zvedl zklamaný povyk.

Bezejmenný sebral veškerou vůli a odvahu a vstal. Diváci byli otřeseni odhodláním, které se mu lesklo v očích. Když pocítil, jak mu neviditelná dýka probodává břicho, ani nemrkl. Věděl, že mu nehrozí nebezpečí, když Smrt stávkuje… Teď musel vzdorovat útokům. Ale již nemohl. Tělem mu projela nová bolest. Opřel se o sklo, které oddělovalo jeviště. V posledním úsilí se chtěl zvednout, vykřiknout své hrozby, jedinou důstojnou a patřičnou větu, která by mu vrátila kousek hrdosti… Ale vše kolem něj se rozmazávalo jako v mlze – obrazy, zvuky, pachy – vjemy slábly, mizely a zůstávala jen bolest…

Ještě chvíli vzdoroval, když se v sále rozlehl hlas: „Okamžik volby nadešel!“ Publikum rozčileně zašumělo. Bezejmenný vynaložil přímo nadlidskou sílu, aby se udržel na nohou. Vše mu připadalo vzdálené…

„Filantýre,“ ozval se znovu hlas. „Poklekni, odřekni se svého povolání a vzdej se boje. Nikdy nás neporazíš. Podrobíš-li se, mučení skončí a staneš se jedním z nás. Známe tvou totožnost, kterou tak zoufale hledáš, odhalíme ti ji a získáš místo mezi námi. Pokud ale neustoupíš a odmítneš naši nabídku, zblázníš se bolestí. Zabijeme tě, až Smrt ukončí stávku. Uznáváš porážku? Budeš nám sloužit?“

„Nikdy!“ vydechl filantýr. Vzápětí se přes něj přelila další vlna bolesti. Vzdálený, tvrdý, vážný hlas se s obdivem rozezněl sálem: „To je on! To je on! Nechte toho, je to on!“

Bezejmenný ztratil vědomí.

18

Dívky se probudily současně. Sluníčko právě vyšlo. Rychle se pustily do snídaně. Jantara se odvážila ochutnat neznámé ovoce, které sice vypadalo podivně, ale chutnalo skvěle. Nemluvily – byly ještě příliš unavené.

Safíra si jako první všimla dvou dívek, které k nim přicházely a tiše si je prohlížely. Jantara zaznamenala, že vypadají pyšně, téměř přezíravě. Nebylo možné odhadnout jejich věk. Pomněnkově modré oči první dívky se na svět dívaly vesele a trochu zlomyslně pod promyšleně rozcuchaným účesem kaštanových, nakrátko ostříhaných vlasů. Druhá dívka byla tmavovláska s hnědýma očima a nepřítomným pohledem. Byly si v mnoha ohledech podobné – měly svěží, jemné a bezstarostné tváře, stejný účes, malý, jemný, nepatrně ohrnutý nosík a velké plné rty. Jejich okouzlující postava i rysy působily andělsky. Ale jejich postoj vyjadřoval i jistou nadřazenost.

„Lorion," vykřikla modrooká dívka vysokým dětským hláskem. „Myslíš, že to jsou lidé? Skuteční lidé?"

„Asi ano," odpověděla tmavovláska nahlas stejným hlasem. „To máme ale štěstí!"

„Upozorňuji vás, že jsem živá," pronesla suše Nefrita. „Mohly byste to vzít v úvahu, když o nás mluvíte."

„Máš pravdu, Merenit," řekla Lorion. „jsou to lidé!"

„Díky za uznání," reagovala naštvaně Nefrita.

Safíra a Jantara si pozorně prohlížely podivné dívky. Jejich tenké hlasy v nich budily spíše nechuť než nadšení.

„Já jsem tak šťastná!" zvolala Merenit a dlouhé černé prohnuté řasy jí kmitaly nadšením.

„Jsme moc rády, že jsme vás mohly poznat," odkryla Lorion v úsměvu řadu pravidelných bělostných zubů.

„Připadáte mi moc hezké," řekla Merenit vesele. „Že jsou opravdu hezké, Lorion?"

„Ano, velice hezké."

„Děkujeme," odpověděla Nefrita, „ale přestaňte si z nás dělat legraci, prosím vás."

„Moc, moc hezké," opakovala Lorion. „Nikdy jsme takovou krásu neviděly, viď?"

„Ne," přikývla Merenit. „Pověz mi, Nefrito, připadám ti také hezká?"

„Jak znáš moje jméno?"

„Tak. Jsem prostě Liliena. Tak co, připadáme ti hezké?" opakovala rozmarným hlasem.

Safíra, Nefrita a Jantara se v duchu ptaly, co jsou ty podivné návštěvnice zač.

„K čemu taková otázka?“ podivila se Jantara.

„*Chci* to vědět!“ trucovitě řekla Merenit.

„Ano, jste opravdu velice hezké,“ odsekla podrážděně Nefrita. „Ale chováte se podivně. Na vašem místě bych nebyla tak nafoukaná.“

Jantara i Safíra se musely usmát, když slyšely Nefritu, jak Lilienám vyčítá vlastní chybu.

„Připadáme jí krásné!“ zvolala Merenit nadšeně, jako by nic jiného neslyšela.

„Ovšem, vždyť my také krásné jsme!“ souhlasila Lorion.

Vtom se objevila třetí dívka, jejíž krása mohla soupeřit s krásou obou Lilien. Ani trochu se jim nepodobala a i její věk se dal snadno odhadnout – určitě jí nebylo víc než patnáct. Vypadala jemně, ale vůbec nepůsobila křehce. Dlouhé hedvábné vlasy jí padaly k útlému pasu. Všechny rysy, svěží pleť a rudé rty zářily čistotou. Když se člověk setkal s jejím nevinným pohledem, pocítil silné rozpaky.

„Ach, Lorion!“ vykřikla zděšeně Merenit.

„Jaká škaredost!“ odpověděla Lorion.

„Já to nesnesu!“ skoro plakala Merenit.

„Táhni, příšero,“ křičela Lorion. „Zmiz! Neopovažuj se k nim přiblížit!“

A pak se obě daly na útěk, jako posedlé odpornou vidinou.

„Jsou opravdu velice zvláštní,“ řekla Jantara, která nevěděla, jestli má vybuchnout smíchy nebo překvapením.

„To mi povídej,“ přikývla Nefrita.

„A proč pak utíkaly jako o život?“ divila se Jantara. „Myslela jsem si, že vidí nějakou hnusnou nestvůru. Ječely, až mi uši zaléhaly. Opravdu tomu nerozumím.“

Nefrita pokrčila rameny.

„Jmenuji se Žaljeta,“ řekla s úsměvem dívka, která zatím stála stranou.

„Těší mne,“ odpověděla Nefrita pichlavě.

„Dívky, které jste právě poznaly, jsou Lilieny. Jsou dosti zvláštní, nezdá se vám?“ Žaljeta se posadila vedle Nefrity, Jantary a Safíry a začala vyprávět o Lilienách. V Říši pohádek žily v hojném počtu a rodily se jenom jako dívky. Dožívaly se nejvýše třiceti let. Milovaly krásu a tu vlastní obdivovaly tak, že jí obětovaly celou existenci. Byly svou krásou tak posedlé, že se musely vyhýbat pohledu do zrcadla či do čisté jezerní vody, neboť by se mohlo stát, že by se nedokázaly odtrhnout od vlastního obrazu.

Celý život se Lilieny snažily potkat co nejvíce osob, které by je ujistily o jejich vlastní kráse. Byly velice povrchní a hloupé. Bavily se tím, že okouzlovaly muže, o nichž si myslely, že jich jsou hodni. Muži se do nich bláznivě zamilovávali a Lilieny jim někdy rodily děti – opět Lilieny. Ke konci života jen málokterá pochopila, že se marně honila za nesmyslným ideálem a že jí krása nebyla k ničemu, neboť docela obyčejně zapomněla žít.

Žaljeta zmlkla. Dlouhá pauza měla ukázat, že vyprávění je u konce. Nedodala ovšem, že Lilieny mohl vidět jen málokdo. Měly vzácný dar, jehož hodnotu nedokázaly docenit: uměly posoudit krásu ducha, kterou vnímaly lépe než fyzickou krásu. Lilieny se ukázaly pouze těm, v nichž se vnější i vnitřní krása spojila. Všichni ostatní je odpuzovali.

„A ty jsi kdo?“ zlomila kouzlo Nefrita.

„Jmenuji se Žaljeta a provázím lidi za jídlo a za trochu uznání k cíli.“

„Je-li to tak, jdi pryč,“ odpověděla tvrdě Nefrita, aniž by věděla, proč reagovala tak břitce.

„Ale ne, naopak!“ rozhorlila se Jantara. „Žaljeto, ty bys nás mohla dovést k Oonágú? O Říši pohádek nevíme vůbec nic a trochu jsme zabloudily…“

„Ovšemže mohla,“ odpověděla se zářivým úsměvem Žaljeta.

Safíra tiše a pozorně zkoumala dívku, která se na ni usmívala. Její přítomnost jí sice nepřipadala žádoucí, ale ani jí nevadila.

Znovu se vydaly na cestu. Jantara a Safíra jely na jednom koni, Žaljeta a Nefrita na druhém. V přítomnosti Žaljety se dívky necítily dobře. Nevěděly, zda jí mohou důvěřovat, a tak raději mlčely, aby jí neprozradily něco důležitého. Nicméně Žaljeta vypadala opravdu neškodně. Jantara se snažila konverzovat, ale Nefrita a Safíra držely pusu.

Brzy se ukázalo, že Žaljeta je příjemná a sympatická. Vyprávěla Jantaře, že je jí také čtrnáct let a že je velice chudá. Nechtěla se trápit doma ve vesnici, a proto se vydala poznávat Říši pohádek, aby se v ní stala průvodkyní.

„V tvém věku?“ divila se Jantara. „Vůbec jsem netušila, že by tu mohla existovat taková bída.“

„Bohužel. Tam, kde je život, existuje štěstí i neštěstí vedle sebe.“

Jantaru dojímala Žaljetina laskavost. Bez ohledu na vražedné pohledy, které po ní vrhala Nefrita, jí začala vyprávět svůj příběh od samého počátku. Když se dostala k tomu, jak objevila svůj kámen, skočila jí Nefrita do řeči. „Mlč! Nemáš právo o tom mluvit!“

Jantařin vřelý pohled rázem ochladl. Podrážděně se vztyčila. „Nefrito, ty mi nebudeš rozkazovat, co smím a co ne. Jsem dostatečně schopna se ovládat. Nedokážeš-li někomu věnovat svou důvěru, je to smutné, ale je to tvůj, nikoli můj problém. Já uznávám tvoje názory, ale to ještě neznamená, že ty máš právo soudit názory moje. Starej se o sebe a své knížecí nároky a nech ostatní, aby si poradili sami.“

Nefrita se ublíženě podívala na Jantaru, která se divila vlastním slovům, jež právě pronesla.

„Je to zvláštní, jak je možné se zmýlit,“ prohlásila Nefrita ledovým tónem. „Člověk se rozhodne riskovat a začne si vážit osoby, která může být jeho nepřítelem a může znamenat velké nebezpečí. Vědomě to přejde a myslí si, že se mu podařilo vybudovat křehké přátelství, plné němého porozumění. Pak si ale stejně musí uvědomit to, co vědět nechtěl. Jednoho dne objeví nepřítele v osobě, kterou ještě den předtím považoval za kamaráda.“

Hádka, která se rozhořela mezi Jantarou a Nefritou, vyburcovala Safíru z netečnosti. Neobratně se pokusila odvést rozhovor na klidnější téma.

„Co se stalo, když jsem byla v bezvědomí? Jak je možné, že jsem přežila? A jak se daří Adrienovi? Kde je? Zdálo se mi, že na sobě měl uniformu, a cítila jsem, že musí odejít.“

„Ovšem," odpověděla Jantara. „Zapomněla jsem, že vlastně nic nevíš." A hlasem ještě plným napětí začala Safíře vyprávět o všem, co se událo.

Nefrita měla sklopené oči. Nejasně cítila, že není zcela ve své kůži, ale nechtěla si to přiznat. Žaljeta jí přestávala vadit. Její přítomnost sice nepřijala, ale víceméně na ni zapomínala.

Dívky projely několik vesnic bez jakékoli příhody. Když Jantara všechno Safíře vypověděla, nastalo tíživé ticho. Žaljeta se marně pokoušela uvolnit atmosféru.

Po několika hodinách jízdy Jantařin vyčerpaný kůň vyslal slabou telepatickou žádost o odpočinek.

„Musíme se zastavit," řekla.

V tichém souhlasu se zastavily uprostřed rozsáhlé lučiny. Stále ještě mezi nimi vládlo napětí.

„Připadáš si zajímavá, když tlumočíš koňské myšlenky?" zaútočila Nefrita na Jantaru.

„Alespoň se nepovažuju za střed vesmíru!"

„Nehádejte se!" zakročila čím dál tím udivenější Safíra. „Děje se něco podivného. Možná bychom si měly vzít kameny."

„Ty jsi doopravdy příliš slabá, aby sis někdy poradila sama," utrhla se Jantara. „Neustále se domáháš pomoci!"

Safíra se na ni zaraženě podívala. Co se děje? Přesto rozvázala šňůrku na svém míšku a sevřela safír, jehož modř se odrážela v perleťových záblescích. V tom okamžiku jí kámen spálil ruku. Vykřikla bolestí a upustila ho do trávy. Velice opatrně ho zvedla a uložila do černého míšku. Pravá ruka, kterou sevřela safír, zrudla a pálila ji.

Safíra si začínala vážit Jantary a pomalu i snášet Nefritu. Teď jim ale nestála ani za soucitný pohled. Jedině Žaljeta se zeptala, jak se cítí. Stáhla se proto opět do sebe.

To, co spolu prožily, je sblížilo, ale Žaljetin příchod jejich vztahy vyostřil. A navíc se mezi ně vetřel prudký, ničím neopodstatněný hněv a zničil jejich ještě křehké vazby.

„Myslíš, že ses mne dotkla?" zeptala se Safíra Jantary. „Máš smůlu, nepodařilo se. Doufám, že nezačneš plakat, nezapomněla jsem totiž, jak jsi citlivá a jak tě všechno dojímá. Bylo by smutné vidět, jak se ti koulejí slzy po tváři… Jak jen ti mohu něco takového říct, dívce bez jediné vady? Samozřejmě, když pominu fakt, že jsi ubohá, slabá a hloupá vesničanka…" Safíra se nemohla vzpamatovat z přívalu slov, která nekontrolovatelně a samovolně vypustila z úst. Ale nelitovala, že je řekla – začala v ní narůstat obrovská a bezdůvodná nenávist.

Dívky se vydaly znovu na cestu. Žaljeta se pokusila nadhodit téma k rozhovoru. Zbytečně. Nefrita, Jantara a Safíra si spílaly s narůstající prudkostí. Situace se zhoršovala. Jantara a Nefrita po dvou hodinách zastavily pod záminkou další přestávky. Sotva skočily na zem, vyřítily se na sebe a začaly se fackovat. Safíra se vrhla do mely a rozdávala rány na všechny strany.

Žaljeta nejprve nereagovala. Sestoupila z koně a silně zahalekala. Bez účinku. Začala křičet z plna hrdla. Zbytečná námaha. Vstoupila mezi ně a zasypal ji déšť

vzteklých ran. Chvilku se zdálo, že pod nimi její štíhlé tělo upadne. Pak dívky od sebe odtrhla s neuvěřitelnou silou, kterou by od ní nikdo nečekal.

Nefrita byla úplně bez sebe. S rudou tváří metala hromy a blesky, černé vlasy jí padaly do očí, šaty měla roztrhané. V rozdrápnuté tváři se jí lesklo několik kapek krve. Safíra z rvačky vyšla s několika malými škrábanci a s ještě neproniknutelnějším pohledem než obvykle. Zraněná ruka ji začala znovu bolet. Sklonila hlavu, aby skryla své pocity. Jantara bojovala proti návalu pláče.

Spodní ret měla rozseklý a pohmožděný. Cítila nepříjemnou, horkou a trpkou chuť krve, která jí tekla v puse.

Všechny tři po sobě vrhaly nepřátelské pohledy. Situace byla nesnesitelná.

Paříž roku 2002

Byla jsem čím dál tím slabší a neduživější. Sotva jsem se dotkla jídla, které mi sestry přinesly. Už měsíce jsem se nechtěla podívat do zrcadla. Připadala jsem si roztřesená, hubená, se ztrhanými rysy. Všude mi vyčnívaly kosti. Netroufala jsem si podívat se do vlastních zoufalých očí. Chtěla jsem si uchovat obraz Jasany a nevidět pacientku, která je celá zkroucená strachy. Když jsem pevně zavřela oči, znovu jsem se viděla taková, jaká jsem bývala dřív. Obraz se mi postupně objevoval před očima, ale jak plynuly dny, byl čím dál tím rozmazanější. Byla jsem někdo jiný. Jasana.

Vzpomínky mne zraňovaly a horké slzy mi stoupaly do očí. Pokusila jsem se na vše zapomenout a vyhostit minulost až na dno paměti. Věřila jsem, že si mi to povedlo. Chtěla jsem přijmout svůj osud.

Ale sen ve mně probudil minulost a začal mi načrtávat budoucnost. Myslela jsem si, že jsem dost silná a tvrdá na to, abych mu vzdorovala. Ale nebyla to pravda. Aniž bych si to přiznala, pomalu ke mně přicházela naděje. A přesto celý ten příběh byl jen snem. To jen má zmučená duše si od počátku vymýšlela pohádku, která mne vracela životu. Bála jsem se na to jen pomyslet, jako by mé vzpomínky, city či myšlenky mohly kazit třpytivé barvy snu a pomalu je stírat až do ztracena. Sen mi připadal důležitý a já se bála, že se mi vytratí z paměti. Přála jsem si, aby pokračoval do nekonečna. Nevědomě, neboť jsem si to nechtěla přiznat, jsem věřila a cítila, že je pravdivý, chtěla jsem, aby byl pravdivý.

Ale nemoc mne nepřestávala ničit. Bylo mi zle a sen, který mne unášel daleko od skutečnosti, mou bolest jitřil, když jsem se vracela do nemocniční postele. Oč více se mi chtělo žít, o to více jsem trpěla, když jsem bojovala se smrtí. Znovu jsem odmítla nevyhnutelný osud a uvěřila jsem iluzi, kterou představovala naděje. Často jsem si zlořečila za svou naivitu, ale věděla jsem, že mne naděje plní štěstím.

19

Když padl večer, který znamenal konec únavného a těžkého dne, dívky se zastavily na kraji louky. Žaljeta dala přednost přírodě před neznámou vesnicí a ostatní se podrobily jejím příkazům. Napětí dosahovalo vrcholu. Nefrita, Safíra i Jantara mlčely, ale stálo je to nesmírné přemáhání. Měly skloněná čela, ale v obličejích a pohledech skrývaly obrovskou, ničivou a přitom nepochopitelnou nenávist, která čekala na sebemenší podnět, aby propukla s novou prudkostí. Jantařiny a Nefritiny ruce se křečovitě svíraly na krku koní. Dokonce i ze Safíry, která se držela pevně a vzpřímeně, vyzařoval strašlivý hněv.

Dívky si sedly na trávu. Jantara pomalu rozvázala mošnu s jídlem. Nefrita a Safíra sledovaly pohledem každý její pohyb. Jantara i Nefrita natáhly ruku po stejném kusu ovoce.

„Pusť to, to je moje!“ zařvala Nefrita.

„Opravdu? A proč? Jen si nemysli, že musíš mít vždycky a ve všem přednost!“

„Ty si troufáš na mne mluvit? A myslíš, že tě poslouchám? Pořád ještě jsi nepochopila, že pro mne vůbec neexistuješ?“

Nefrita se vrhla na Jantaru s veškerou zlostí, které dala volný průchod. Jejich rvačka byla tak zuřivá, že se ani Žaljeta ani Safíra neodvážily zasáhnout. Nefrita se urputně bránila jako divoká kočka. Jantara se prala s odvahou, kterou jí dodávala zloba. Konečně bitka skončila.

„Proč na mě tak koukáš, co?“ utrhla se Nefrita na Safíru a bez ohledu na únavu jí vrazila pořádnou ránu.

Safíra ji strhla na zem a vyčerpaná a roztrpčená Nefrita se těžce zvedla.

„Nehodlám tady zůstat s tak nehodnými tvory!“ zavřeštěla. „Zůstaňte si spolu, já mezi vámi nemám co dělat!“

Obrátila se a rychlým krokem se pustila na druhý konec louky, aby tam sama strávila noc. Safíra se vydala opačným směrem. Jantara zůstala s Žaljetou. Vůči mladé průvodkyni necítila nenávist. Ačkoli její podrážděnost neslábla, nesnažila se ji vědomě rozdmýchávat.

„Můžu ti nějak pomoct?“ zeptala se Žaljeta. „Vyprávěj mi něco, třeba se ti uleví.“

„Nemyslím,“ odpověděla Jantara zachmuřeně.

„Tak jestli chceš, budu něco povídat já tobě, abys přišla na jiné myšlenky.“

„Jestli se ti chce…“

Žaljeta mluvila o sobě, podrobně popisovala své dětství, život a cesty. Říši pohádek však nedokázala charakterizovat. Pro ni to byl všední svět, na který byla zvyklá. Fantastično, které zde vládlo, nevnímala jako něco mimořádného. Vyprávěla o svém životě v zchátralém domě. Byla nejstarší dítě početné a chudé rodiny. Velice brzy začala snít o tom, že bude cestovat a unikne z nejisté existence

k novému a odlišnému životu. I přesto milovala svou rodinu a slíbila, že se jednoho dne vrátí, aby jim pomohla.

„Tvůj život se dosti podobá mému," řekla Jantara zamyšleně, plná vzpomínek.

Žaljeta se usmála a pokračovala. Odjakživa byla nadána obrovskou představivostí, která jí dávala uniknout z chudoby. V deseti letech odešla z domova s přáním projít celou Říši pohádek a ukázat ji v pravém světle všem ostatním. Dva roky projížděla rozsáhlé malebné krajiny, o jejichž existenci ani kráse nikdy netušila. Pak se vrátila domů, aby se viděla s rodinou a stala se skutečnou průvodkyní. Přijela do vesnice naplněna pochopitelnou radostí. Ale jejich dům rozvrátila epidemie, která zničila celou rodinu. Přežily jen dvě sestry, které sotva poznala, jak zhubly a zesinaly. Přikázaly jí, aby okamžitě utekla a už se nikdy nevracela. Žaljeta odjela ještě týž den a doufala, že snad jednou v budoucnu vybledne obraz rodné vesnice, zahalené do smutku, který ji od té doby pronásledoval.

„Také jsi neměla snadný život," soucitně poznamenala Jantara.

„To jistě ne. Snažila jsem se mu uniknout vyprávěním pohádek a příběhů, které jsem si vymýšlela, ale lidé mají až až příběhů vlastního života. Stále jsem chtěla být průvodkyní, ale bohužel, nejsem příliš žádaná…"

V průběhu řeči se Jantara ztotožňovala s Žaljetou a měla pocit, že si jsou velice blízké. Dívka vyprávěla několik zábavných a rozmarných historek, které si vymyslela. Jantara pozorně poslouchala, smála se a tleskala každé bajce.

„Ty jsi skutečně skvělá vypravěčka," vykřikla nadšeně.

„Děkuji," odpověděla Žaljeta. „A teď je řada na tobě. Ráda bych poznala něco z tvého života."

Jantara svolila. Nebyla tu Nefrita, aby se postavila na odpor, a tak Žaljetě, která jí ochotně naslouchala, všechno vyložila. Zdálo se, že Žaljeta prožívá každou událost, o které Jantara vyprávěla. Oči jí plály a tváře zrůžověly – jako by vyprávěním ožívala, nabývala na síle a čilosti.

Když skončila, Žaljeta zabodla své oči do zlatavých očí Jantary. „Máš opravdu talent," řekla zasmušile. „Vše co říkáš, dokážeš podat tak, že své posluchače doslova uhraneš."

Jantara se zvonivě zasmála. „Přeháníš."

„Ne, ne, dokážeš vyvolat skutečný prožitek, člověk přímo vidí a cítí vše, o čem vyprávíš."

Jantara se znovu zasmála, ale v pološeru zahlédla tajnou slzu na Žaljetině tváři.

„Není ti něco?" zeptala se potichu. „Nemůžu ti pomoct?"

„Ne, ne," koktala Žaljeta, viditelně vyvedená z míry.

„Řekni, co se ti stalo?" naléhala Jantara.

„Nic. Jen… vzpomněla jsem si na rodiče… a neubránila jsem se…"

Poslední slova se rozplynula v krátkém vzlyknutí. Vzápětí se ovládla a dojatá Jantara se již nevyptávala. Krátce Žaljetě pověděla o matčině smrti. Žaljeta se nezačala rozplývat ve slovech soustrasti, projevila jen tiché porozumění, které Jantara ocenila a které ji k ní ještě více přiblížilo, jako by sdílely nějaké tajemství, něco zcela osobního a soukromého. Mluvit o matce pro Jantaru znamenalo vydat

kousek sebe sama. Cítila se vedle Žaljety čím dál tím lépe, měla pocit, že se mezi nimi rodí skutečné přátelství.

Ale i přesto někde hluboko uvnitř v ní kypěla nezkrotná nenávist, která postupně rostla. Jantara ji nedokázala zvládnout a zahnat, i když Safíra ani Nefrita nebyly poblíž.

„Víš, Jantaro," řekla plaše Žaljeta, „já vím, že tě to příliš nezajímá, ale já už léta žiju osaměle. Jsem v lidské společnosti vždy jen na okamžik a nemám k nikomu blízký vztah. Své city a názory ukrývám v sobě a nedávám nikdy nic najevo."

„To je opravdu těžký život," poznamenala Jantara. Myslela si, že uhádla, jak bude Žaljeta pokračovat.

„To je…" I když se zdálo, že Žaljeta chce ještě něco dodat, změnila náhle téma. Pokračovaly v živém hovoru, z něhož vyplývalo, že opravdu mají mnoho společného.

„Co si vlastně myslíš o svých společnicích?" zeptala se Žaljeta.

Jantara okamžitě pocítila nový nával hněvu. „Nefrita je domýšlivá!" prohlásila zvýšeným hlasem. „Je to sobec, který si o sobě myslí kdovíco. Je hnusná a nikdy nikomu neprokáže ani nejmenší službu. Připadá si dokonalá! Nesnáším ani ji ani její způsoby namyšlené princezny. A Safíra? To je kus ledu. Nic necítí – a snad to ani nedokáže. Neumí se usmát, a když se náhodou rozhodne, že ze sebe vydá hlásek, můžeš mluvit o zázraku. Nemám ji ráda. Nenávidím obě dvě!"

Žaljeta ji pozorovala. Z opuchlého rtu jí opět tekla krev a její laskavá a vřelá tvář se změnila děsivým výrazem nekonečného vzteku.

Žaljeta ji jakž takž uklidnila. Tmavá noc ještě zčernala, ale dívky ještě dlouho a dlouho rozprávěly. Z Žaljety vyzařovala laskavost a Jantara byla nadšena, že se s ní setkala.

Když pocítily únavu, uložily se k spánku se slibem, že si ráno budou vyprávět další a další příběhy. Ještě se chvílemi ozval jejich smích, než konečně usnuly. Jantara upadla do těžkého spánku beze snů.

Nebe bylo poseté hvězdami. Měsíc slabě svítil. Uprostřed noci ticho přerušil potlačený výkřik. Jantara se prudce vzbudila. Úlek jí vyrazil dech. Cítila, jak jí tělem stoupá palčivá horkost. Pomalu a bolestně se zvedla. V šeru vedle sebe uviděla Žaljetu.

„Co se stalo?" zasténala. „Je mi tak zle…"

Žaljeta neodpověděla. Její tvář se změnila nepřátelským a nenávistným výrazem. Jantaru určitě zmýlilo šero. Žaljeta se shýbla a chtěla něco sebrat v husté trávě. Náhle vyrazila pronikavý výkřik a vstala. Oči jí hořely vztekem.

„Žaljeto…" zamumlala znepokojená Jantara.

„Nech mne," křičela Žaljeta ostrým hysterickým hlasem.

„Co se ti stalo?"

„Ty to nevidíš? Nebo nechceš rozumět?" Žaljeta pomalu natáhla sevřenou pěst a pak rozevřela prsty. Dlaň měla spálenou. V tom okamžiku ji Jantara uviděla stejným pohledem jako Lilieny, viděla ji tak, jak by ji uviděl každý, kdyby tělesný vzhled odrážel duši. Měla černé neupravené vlasy, mastnou pleť a zapadlé oči, které svítily jako uhlíky. Mezi tlustými tvářemi seděl prasečí rypáček. V pohledu jí

hořela zloba, každičký rys byl zkřiven touhou ničit. Celou svou nehezkou masivní postavou ztělesňovala nenávist, sama se stala nenávistí.

„Ty za to můžeš!“ křičela změněná Žaljeta.

„Ale… za co?“

„Za všechno! Copak nedokážeš otevřít oči? Nenávidím tě, nenávidím!“

Jantara se zapotácela, do očí jí vhrkly slzy. Nerozuměla už vůbec ničemu a ničemu rozumět nechtěla.

„Máš všechno, jsi taková, jaká jsem měla být já!“ pokračovala Žaljeta. „Ukradla jsi moje místo. Ukradlas mi život!“

„Mluvíš nesmysly,“ koktala Jantara.

„No ovšem, to se ti snadno řekne. Já jsem jen ubohá chudá holka, já nemám právo mít nějaký význam. To si přece myslíš, ne?“

„Ale ne, vůbec ne!“

„Copak to pořád nechápeš? Tak ti to vysvětlím. Začněme od začátku. Na své cestě se setkávám se třemi děvčaty. Zastavím se a podle toho, co slyším, pochopím, že viděly Lilieny, které utekly okamžitě po mém příchodu… Samozřejmě, tři dokonalé dívky, ty můžou uvidět Lilieny, zato já je vidět nesmím!“

„Ale… to jsem nevěděla,“ uklouzlo Jantare, která měla dojem, že se svět kolem ní zřítil. Palčivý pocit uvnitř těla ještě zesílil.

„Tak jsem se rozhodla uzavřít s nimi přátelství. Chci jim ukázat, že i já mám právo na existenci a uznání a vážnost.“

„Ale já nikdy netvrdila opak!“

„Ovšem, ty tři dívky mne neberou na vědomí.“

„To není pravda!“

„Mají všechny přednosti, aby se lidem líbily. Život jim dal všechno, a mně všechno odmítl. Cítím, jak ve mně stoupá prudká, ale blahodárná nenávist. Plní mě, ovládá mě, až mě úplně zaplaví. Musím ji vypustit. Soustředím se a s lehkostí, jakou jsem nikdy předtím nepoznala, se jí zbavuju. Má nenávist se přelévá do duše jedné z holek, až ji úplně naplní.“

„Nefrita!“ vydechla Jantara.

„Ale nenávist ve mně pořád roste. Abych to vydržela, předávám ji nejprve tobě a pak té třetí, Safíre, jmenuje se tak? Nenávist nejprve postupně ovládla mne a pak přišla řada na vás.“

„Ale proč? My přece nic neudělaly!“ ohradila se Jantara, jíž taková řeč vzala dech.

„A pak se mi začneš svěřovat. Vymyslím si historku o svém životě a ty mi věříš a lituješ mne. Nenávidím tvé nasládlé city a dobročinný výraz. Hořím touhou říct ti pravdu o tom, jak vysílám nenávist, nechávám umírat lidi a vyvolávám války. Když jsi mi vyprávěla o kameni, pochopila jsem, kdo jsi. A myslela jsem, že má zloba je v tomto případě opodstatněná. Chtěla jsem tě předčit, ponížit a zničit.“

„Ne, to ne!“ vykřikla Jantara, zraněná v hloubi duše. Pořád nechtěla přijmout pravou skutečnost.

„Dnes v noci jsem se ti pokusila šlohnout kámen, ale nemohla jsem. Spálil mi ruku. A ty ses probudila, plná důvěry, se svým laskavým, dokonalým, nesnesitelným výrazem.“

Jantara na to nedokázala odpovědět.

„Co si teď myslíš? Že se trápím? Že se utíkám ke zlu, abych se zbavila svých problémů? Vůbec ne. Zlo mě živí, dává mi moc! Bez něj nejsem nic. Sloužím zlu, které mě těší, proměňuje mě a činí nezranitelnou! Potřebuji zlo. Dává mi sílu, když mě posedá a když vidím, jak lidé trpí. Už se nemusím skrývat za pitomoučkými úsměvy, už nemusím předstírat, že jsem jiná, tvářit se laskavě… Díky zlu mohu být sama sebou.“

„Proč mi to vlastně říkáš?“

„Protože vím, jak ti tím ubližuju. Má slova tě zasahujou, zraňujou tě, krvácí ti z nich tvá zmučená duše… A to se mi líbí. Myslíš, že jsi něco víc než já? Nejsi! Myslela sis, že jsem tvá přítelkyně? Právě naopak, jsem tvá úhlavní nepřítelkyně! Tvé slzy mě nekonečně těší. Považuješ mě za zrádce? Vůbec mě to nemrzí – podléhám svým sklonům a podřizuji se své přirozenosti. Neskláním se před světem, který je mi vnucován – tvořím zlo a žiju z něj.“ Po těch slovech se vítězně usmála a spokojeně odešla.

Jantaře se zdálo, že v dálce zahlédla jezdce na koni, který celou scénu pozoroval. Ale to byl nejspíš noční klam. Zvedla z trávy svůj kámen. Byl opět vlažný a poskytoval jí útěchu. S Žaljetou zmizela z jejího srdce horkost i nenávist. Po tvářích jí ale ještě pořád tekly slzy jako perly zmatku a vzrušení.

20

Bezejmenný otevřel oči a rychle sebral myšlenky. Zranění a bolest zmizely, po hlubokých ranách na těle nezbyla ani stopa. Viděl, že sedí na podivné židli ve stejné úzké místnosti s holými zdmi jako předtím. Jen ruce a nohy měl volné a bez pout. Skřítosmav vedle něj byl stále spoután liánami, ale zdálo se, že ani on neutrpěl žádné zranění.

„Konečně ses probral, Bezejmenný!“ zvolal.

„Ale… divadlo, bolest…“

„Prosím? Ty jsi asi ještě v šoku…“

„Ale to přece nebyl sen,“ koktal Bezejmenný zmateně.

„Před několika hodinami, po Nančině odchodu, sem přišli Netvopýři.“

„To vím.“

„Obklopili tě a začali pronášet podivná zaříkávání… Vzápětí jsi ztratil vědomí. Mlčky u tebe stáli a ty ses zmítal a vydával nesrozumitelné zvuky… Trvalo to asi půl hodiny. Začínal jsem se o tebe opravdu bát. Pak odešli, ale ty jsi zůstal v bezvědomí. Křičel jsem a pokoušel jsem se ti nějak pomoct. Asi po dvou hodinách z tebe liány samy od sebe spadly a vypadalo to, že jenom hluboce spíš.“

Bezejmenný si polekaně prohlížel údy – s výjimkou starého zranění na pravé ruce byly zcela zdravé a nedotčené. Ničemu nerozuměl. Chytil se za hlavu – jaké kousky mu to paměť vyvádí? Nejprve zapomněl vlastní minulost a teď ho znovu klame a vytváří mu falešné vzpomínky?

Nad odpověďmi se nemohl dlouho zamýšlet. Do místnosti vešli tři Netvopýři. Jejich nestvůrné obličeje přijaly laskavý výraz a rty se pokoušely o úsměv. Když se přiblížili k mladíkovi, jeden z nich mu beze slova podával podlouhlý předmět, zabalený do běloskvoucího plátna. Bezejmenný opatrně a váhavě natáhl ruku.

„Vezměte si ho,“ nabádal ho Netvopýr chraplavým hlasem, v němž se mísila pokora, úcta a obdiv.

Bezejmenný vzal předmět do ruky a rozbalil plátno. Užasle se díval na svůj kouzelný meč.

„Přijměte, prosím, je-li to možné, naše nejhlubší omluvy, ctěný filantýre.“

Skřítosmav vyprskl smíchy. Netvopýři se po něm nevraživě ohlédli. „Možná byste nás teď mohli pustit,“ pokračoval Skřítosmav vesele. „Jsme opravdu dojati náhlou změnou vašeho chování, ale…“

„Mlč, bídný tvore,“ nařídil Netvopýr, který vrátil filantýrovi meč a zjevně se těšil nejvyšší autoritě.

„Zakazuji vám takhle jednat se Skřítosmavem,“ rozhořčil se Bezejmenný.

„Je-li to vaše přání,“ řekl rozladěně Netvopýr.

„Snad byste mi mohli podat nějaké vysvětlení,“ pokračoval mladík, který se ještě nevzpamatoval z ohromení, ale byl rozhodnut využít nečekaného obratu situace.

„Pronikli jsme do vaší mysli a zinscenovali jsme v ní jakési představení. Využili jsme obrazů a představ, které se skrývají ve vašem vědomí, ale o jejichž existenci vy nevíte. A přidali jsme k nim několik vybraných prvků.“

„Takže to, co jsem cítil, viděl a prožíval, se nestalo? Byl to klam, iluze?“

„Od okamžiku, kdy jste si myslel, že vycházíte z této místnosti,“ doplnil Netvopýr. „Byla to nutná a velice účinná zkouška. Máme mimořádné nadání pro tento druh bezbolestné manipulace.“

„Bezbolestné…“ řekl si v duchu Bezejmenný. „Každý má právo chápat slova po svém, ale mně jejich vpád do vědomí nepřipadá ani milý ani příjemný.“ Odvrátil hlavu, aby necítil páchnoucí dech Netvopýra, který stál těsně vedle něho.

„Měli jsme o vás pochybnosti. Tušili jsme sice něco, ale připadalo nám to tak nepravděpodobné, že jsme se museli ujistit. A telepatická zkouška potvrdila naše tušení a doufání…“

„Vy jste snad schopni doufat?“ zeptal se ironicky Skřítosmav. „Vida, jeden se pořád učí.“

„Filantýre, vy jste ten, na koho jsme již dlouho čekali. Jak se jmenujete?“

„Jsem Bezejmenný,“ odpověděl rytíř. „Nemám jméno.“

Nezdálo se, že by to Netvopýrům vadilo. „Jste jediný, kdo vydržel tak dlouho vzdorovat… ehm… mentálnímu mučení, jemuž jsme vás podrobili. Ostatně, litujeme, že jste ho musel snášet.“

„Připouštím, že jsem z toho neměl přílišné potěšení.“

„Ale bylo to nutné,“ obhajoval se Netvopýr. „Víte, dokonce ani nikdo z nás tuto zkoušku nevydržel tak dlouho. Neuvěřitelná byla zejména vaše volba. Ještě nikdo před vámi se nerozhodl pro takové východisko, nikdo neměl dost odvahy. Jenom vy.“

„Vy se bavíte tím, že se vzájemně psychicky mučíte?“ zeptal se Skřítosmav. „To je skutečně velice zábavná činnost!“

„Je to test, kterým prochází každý.“

„A proč mám být právě já *tím, na koho jste dlouho čekali*?“ zeptal se Bezejmenný.

„Po dlouhá staletí jsme žili v odloučení. Naše civilizace je na počátku rozvoje. Ale z hloubky věků si předáváme poselství, víru, že jednou přijde člověk a my ho poznáme. Změní náš způsob existence a sblíží nás s ostatními tvory. A my ho budeme následovat, poslouchat a pomáhat mu, když nás o pomoc požádá. A tím člověkem jste vy, Bezejmenný.“

„To určitě ne,“ protestoval filantýr. „Jak bych vás mohl sblížit s ostatními tvory? A pak, vůbec nemám v úmyslu vám něco nařizovat.“

„Teď vás provedeme svou vesnicí a pak odejdete. Ale jednoho dne nás zavoláte,“ ujišťoval ho klidně a vyrovnaně Netvopýr. „Tak tomu prostě je.“

Bezejmenný nevypadal příliš přesvědčeně, naopak, tvářil se velmi skepticky.

„To všechno jsme četli v *Proroctví*, filantýre,“ vložil se do hovoru další Netvopýr. „Neophileus napsal, že uprostřed lesa žije skrytá civilizace málo známých bytostí. Jednoho dne ji objeví člověk a její tvůrci ho zajmou. Projde zkouškou, která prokáže jeho totožnost. Pak odejde. Ale vrátí se, až se temnota

pokusí pohltit světlo. Požádá tyto bytosti o pomoc a dá jim vystoupit ze zapomnění. To je váš příběh, filantýre. A také náš.“ Netvopýr se odmlčel.

„Víme, kdo jste,“ ujal se slova další z nich. „Nesměl jste se to dozvědět dřív, protože v *Proroctví* se říká, že vaši skutečnou identitu vám máme prozradit až my.“

Bezejmenný se roztřásl. Srdce mu málem vyskočilo z hrudi, hrdlo se mu sevřelo. Čekal. Doví se konečně, kým vlastně je? Netvopýři se na něj vážně, se slavnostním výrazem dívali. „Bezejmenný,“ pravil nakonec jeden z nich, „jsi ten, na kterého se všude čeká. Jsi Vyvolený.“

21

Jantara se slzami v očích už neusnula. Považovala Žaljetu za přítelkyni, věřila jí a úplně se jí otevřela, a proto teď nedokázala přijmout její zradu, i když iluze přátelství trvala tak krátce.

Za svítání k ní přiběhly Nefrita i Safíra. Veškerá nenávist zmizela a oběma se zdálo, že se Jantaře přihodilo něco strašného. Vyslechly ji a pokusily se ji utěšit. Všechny se cítily stísněně, když si vzpomněly na včerejší nenávist. Oteklý Jantařin ret jim připomínal jejich poblouznění.

Dívky se spěšně jedna druhé v rozpacích omlouvaly, ale zároveň si uvědomily, jak se sblížily od doby, kdy byl osvobozen Nathyrnn. Dokonce i odpor, který panoval mezi Nefritou a Safírou, se značně oslabil.

Tiše se najedly a vydaly se znovu na cestu. V dálce se zvedaly k nebi hory, zahalené v mlze a sněhu a zbarvené paprsky svítání.

Stejně jako včera dívky pokračovaly směrem k jeskyni Oonágú. Od cíle je dělila ještě značná vzdálenost. Nefrita odhadovala, že by zbytek cesty mohly ujet do týdne, budou-li spěchat. Řekla to Jantaře a ta jemně pobídla koně k větší rychlosti.

„Teď si vzpomínám“ poznamenala Jantara, „že se mi včera v noci zdálo, že vidím nějakého rytíře. Vím, že to je zcela nepravděpodobné, ale stejně jsem vám to chtěla říct.“

Nefrita pokrčila rameny.

„Než jsem usnula, také jsem si všimla podobného stínu,“ dodala Safíra, která jela na stejném koni, klidným tónem, jako by tato informace byla zcela přirozená a nepříliš zajímavá.

„Kdo nás může špehovat?“ zeptala se Nefrita. „Nesnáším tyhle záhady. Přízrak rytíře v zádech nám ještě scházel! Jestli ho uvidíte znovu, řekněte mi to a já půjdu a nakopu ho tam, kam si právě myslím!“

Jantara se vesele zasmála. I Safíra se usmála. Pak si vzpomněla na chvíli, kterou strávila s Adrienem těsně před tím, než opět ztratila vědomí. Vzpomínka ji naplnila něžným, útěšným teplem a ona se díky němu dokázala dívat na svět shovívavějším pohledem. Obtížně brala na vědomí, že projíždí místy, která neobývají lidské bytosti. Už ji to nezastrašovalo ani nestísňovalo, naopak, probouzela se v ní zvědavost na celé okolí. Pohlížela na míjející krajinu jako na zázrak. Vnímala vše jinak a nově. Co ji vlastně změnilo? Setkání s Jantarou, Nefritou a Adrienem? Její bezvědomí či zázračné uzdravení z jisté smrti? Když byla v komatu, pociťovala prazvláštní dojmy a zážitky. Měla několik snů, na něž se nedokázala rozpomenout. Věděla jistě jen to, že ve své strnulosti pochopila, že Adrien odchází a bude riskovat svůj život. Při této myšlence se jí sevřelo srdce. Uvidí ho brzy?

Ještě mrzutá Jantara se pokoušela rozptýlit pozorováním okolí. Znovu si všimla, že žádný rolník neobdělává pole. Muži a ženy s krásnými stříbrnými vlasy nedrželi

v rukou žádné pracovní nástroje. Smáli se a zpívali uprostřed svých polí. Zvědavost ji přemohla a chtěla se zastavit a zeptat na celou záhadu. Safíra ani Nefrita nebyly proti. Sestoupily z koní a razily si cestu slunečnicovým polem. Když si jich vesničané všimli, usmívali se na přivítanou. Jantara je pozdravila a její srdečný a laskavý pohled jí okamžitě otevřel cestu. „Vaše oči připomínají zlato, nebe i květiny!“ zvolal malý, ramenatý muž. Ostatní s pobaveným pohledem přikyvovali. Jantara nevěděla, jak odpovědět na tak nezvyklou lichotku, a raději se rovnou zeptala:

„Zdalipak obděláváte půdu? Já vůbec neznám Říši pohádek a chtěla bych vědět, jak zde žijí rolníci, pokud ovšem jste venkované a rolníci.“

Společnost se vesele zasmála. Lidé vypadali jednoduše, ale přívětivě a jejich pohled svítil veselím.

„Od počátku věků rozumíme zemi,“ vysvětlovala jedna žena. „Naše písně a smích ji živí a činí ji šťastnou. Když rostliny začínají váhavě klíčit a vyrážet, chápeme to jako svou odměnu. Žijeme s nimi i se zemí, která je rodí, v účastenství a spojenectví. Myslíte-li toto slovem ‚rolník‘, pak skutečně jsme rolníci.“

„Vy jste kouzelný lid?“ nadchla se Nefrita.

„O nic víc než kterýkoli jiný národ nebo než vy samy. Každý své kouzlo nosí v sobě. Žádné semeno se nepodobá druhému.“

Lidé znovu vyprskli smíchy, když viděli tázavý pohled všech tří dívek. „Rádi jsme vás poznali,“ řekla potichu žena, která jim odpověděla.

Dívky cítily, že je čas jet dál. Opustily dobromyslnou společnost, která je hlasitě se smíchem a zpěvem zdravila.

„Když jsme odcházely,“ řekla Jantara poté, co nasedly na koně, „zašeptal mi muž, který měl podivnou poznámku o mých očích, takovou větu…“

„Ano?“ podivila se Nefrita.

„*Příroda dělá zázraky, o jakých magie může jen snít*, nebo něco v tom smyslu.“

„Zvláštní lidé,“ řekla Safíra.

„Ale příjemní,“ namítla Jantara.

„Rozhodně ses jim líbila,“ poznamenala Nefrita.

„Já? Snad proto, že mi připadali blízcí, měla jsem pocit, že jim rozumím…“

Dívky pokračovaly v cestě s krátkými zastávkami. Po několika hodinách se na obzoru objevilo město obkroužené černavou mlhou. Kdyby je musely objet, ztratily by příliš času, a proto se rozhodly, že jím projedou, ačkoli v nich neustále vzrůstala nedůvěra ke všemu neznámému.

Odpoledne vstoupily konečně do města. Seskočily na zem a vzaly za uzdu koně, kteří klidně postupovali vpřed.

„Cítíš nějaké nebezpečí?“ zeptala se Jantara svého hřebce. Kůň neodpověděl. Nasával vzduch a pak vyslal ke své jezdkyni pocit zármutku a bídy, nikoli nebezpečí.

Všechny domy mlčenlivého města byly zavřené. „Některé baráky nedávno shořely,“ poznamenala Safíra klidně. Opravdu, na konci první ulice se několik domů, které byly bezpochyby ze dřeva, proměnilo v hromadu popele a zničených věcí.

Jantaru zamrazilo. Z jednoho domu vyšel mírně obtloustlý muž v elegantním hedvábném oblečení, které připomínalo tógu. Jeho bledý zoufalý obličej však vyjadřoval hrůzu. Celý se třásl. Ve vlhkých očích měl zmatený výraz blízký šílenství. Padl před dívkami na kolena.

„Ať už jste kdokoli," prosil naléhavě, „pomozte nám. Zapřísahám vás, nenechte nás zahynout!"

Safíra chtěla pokračovat v cestě v přesvědčení, že je to další lest. Naučila se nedůvěřovat všemu a všem. Ale Jantara ji chytila za paži a Nefrita souhlasně kývla. „Co se stalo?" zeptala se Jantara.

„Vy tedy o ničem nevíte? Vstupte do zbytku mého domu a pochopíte."

Dívky se domluvily očima. Jantara ze soucitu a Nefrita ze zvědavosti se rozhodly vyhovět. Safíra musela za nimi. Jantara požádala koně, aby na ni počkal venku. Vstoupila za mužem do kamenného, nepříliš rozsáhlého domu a tiše za sebou zavřela dveře.

Uvnitř se choulila kupa dětí a žena v slzách, rozcuchaná a zděšená, jako by právě prožila veliký šok. Ve zpustošeném domě ležely na zemi rozbité předměty, zporážený nábytek a rozřezané obrazy, které možná neměly velkou cenu, ale působily příjemně. Kdysi asi velice přívětivý a pohodlný dům byl teď v troskách.

„Vidíte, co udělali! To všechno *oni*! Jak to lze napravit? Nikdo vyjma vás se neodvážil vstoupit do města, nikdo přece neobětuje vlastní život, aby nám pomohl…!"

„Co se stalo?" opakovala Jantara.

„Vrátili se," špital muž s očima rozšířenýma strachem. „Od okamžiku, kdy padl Thaar, se znovu všude objevili."

„Kdo?" zeptala se Nefrita.

Zena uprostřed místnosti zaječela.

„Nevšímejte si jí. Je bláznivá a bloudila vesnicí. Když přišli, vzpomněl jsem si na svou ženu, kterou také zabili, ale to už je dávno. A proto jsem se jí ujal, abych ji zachránil."

Zena nepřestávala hystericky křičet.

„No tak, Blaženo Špánková, ztichni!" nařídil muž a zakryl si uši rukama. Žena, uklidněna snad zvukem svého jména, poslechla a zmlkla.

„Vy je tedy neznáte?" divil se muž, který chtěl pokračovat v rozhovoru s dívkami. „Vždycky jsme se jich báli. V některých obdobích vládli skoro celé Říši pohádek a jindy o nich po celá staletí nebylo téměř slyšet. Ale teď se vrátili a jsou mnohem silnější než kdykoli před tím. Velí jim asi stovka čarodějů Temnoty. Odjakživa chtěli ovládnout Říši pohádek, a proto se postavili po bok Rady dvanácti, která jim slíbila toto území za to, že se jí podrobí a budou jí pomáhat. Podřizují se jejím rozkazům jen proto, aby ji mohli lépe zradit, až nad námi zvítězí."

„Kdo ještě kromě čarodějů Temnoty, o kterých jste mluvil?" skočila mu Nefrita do řeči.

„Zlí a zlovolní tvorové nejrůznějšího druhu, kteří stojí vždy na straně zla. Jsou mezi nimi i lidé. A všichni mají společnou vlastnost: chuť ničit. Někteří z nich

dokáží dokonce posednout vlastní nenávistí čisté a nezkažené duše. Ti jsou nadáni zlem.“

„Jako Žaljeta,“ pomyslela si hořce Jantara.

„Od té doby, co padl Thaar do jejich rukou a do rukou Rady dvanácti, křižují znovu Říši pohádek. Plení a hubí všechny, kdo jsou slabší než oni… Největší část armády, která nás před nimi chrání, je nyní okolo Thaaru. A soudí se, že kouzelníci Světla jsou jenom legendou, že nikdy neexistovali. Mnozí z nás jsou přirozeně připraveni bojovat, ale Vyvolený stále ještě nepřišel a lidé si zoufají a smiřují se s osudem.“

„Vyvolený? Kdo je to?“ zeptala se Nefrita.

Muž se na ni velice udiveně podíval. Pak, jako by si až teď uvědomil něco zcela zřejmého, se rychle vzpamatoval.

„Nevím, co bych vám ještě mohl říct,“ zakašlal v rozpacích. „Už mluvím z cesty, jako ta ubohá bláznivka Blažena Špánková. Nevšímejte si mých řečí.“

„Tak tohle vám nevěřím… Ale vraťme se, *oni* se nějak jmenují?“

„Ne, nemyslím… říká se jím armáda Temnoty.“

„A kdo jsou kouzelníci Světla?“

„Pokud vůbec existují, jsou jedině oni schopni postavit se čarodějům Temnoty. Brzy, až se shromáždí armáda Světla…“

„Cože? Jaká armáda?“ vyptávala se Nefrita. „Proč se shromažďuje? Bude válka?“

„Namluvil jsem toho až moc,“ vzdychl si muž. „Už se ode mne víc nedovíte.“

Jantara se přiblížila k dětem a ženě a pokusila se je uklidnit. Mezitím, co se Nefrita snažila od muže dovědět něco o Vyvoleném, mluvila na ně svým teplým a klidným hlasem. Zdálo se, jako by se v očích Blaženy Špánkové objevil záblesk rozumu. Napůl se zvedla a zatahala Jantaru za ruku. Když se k ní Jantara sklonila, neklidně šeptala: „Když ses narodila, byla tvá matka šťastná… Měla strach, ale i ohromnou radost. Byla jsem u toho, sice jenom jako služka, ale stejně jsem u toho byla. A ještě spousta dalších lidí, dokonce i tulák Jan Losserand. Prožil mnohá dobrodružství a vracel se domů. Ten večer šel zrovna tudy. Pomohl tvé matce k útěku a k tomu, aby tě uklidila do bezpečí ve světě Tam. A když jí chtěl pomoci při návratu do Říše pohádek, ještě předtím, než se vrátí domů, tak ho zatkli. Jan Losserand zůstal ve světě Tam ve vězení, ale tvou mámu zabili z příkazu Rady dvanácti. Provázela jsem je oba. Měla jsem větší štěstí a vrátila jsem se a našla tvého otce, který marně čekal na tvou matku. Později ho armáda Temnoty také zabila.“

„Je to pravda?“ Nic jiného nedokázala Jantara, zmítaná bouří citů, vyslovit.

„Ovšemže to je pravda,“ rozzlobila se Blažena Špánková. „Otec a matka tě milovali, stejně jako já a Jan a mnozí další, proto jsi jiná, Jantaro.“ Pak žena upadla znovu do otupělosti, z níž ji už nic, ani naléhavé Jantařiny otázky, nedokázalo vytrhnout.

Muž se mezitím vrátil k svému vyprávění. „Tohle malé město obývají jen léčitelé jako já a profesionální kouzelníci. Používáme velmi jednoduchá kouzla, abychom svým lektvarům a mastem dali požadovanou sílu. Jsme dobří, mírumilovní lidé! A

přesto se k nám zachovali nelítostně. Sebrali nám jídlo, pár šperků, které jsme měli, a zapálili naše domy. Podařilo se mi zachránit sotva deset lektvarů. A dneska se vrátili a zničili zbytek… a pak město zapečetili.“

„Zapečetili město?“ zopakovala Nefrita. „Tomu nerozumím.“

„To dělají s každým městem, kterým projdou. Označí ho pečetí Temnoty. Po dobu jednoho roku nemůže nikdo z města odejít. Jsme odsouzeni zemřít hlady a přitom ukrutně trpět, dokud Smrt nepřestane stávkovat.“

„To je hanebnost!“ řekla Nefrita.

„Přirozeně, že do města, zapečetěného armádou Temnoty, se nikdo neodváží v obavách z odvety anebo ze strachu, že v něm bude sám uvězněn!“

„To ovšem znamená, že i my jsme teď uzavřeni ve vašem městě,“ klidně poznamenala Safíra.

„Ano, ale… v okamžiku, kdy jste vešly, jsem už pro vás nemohl nic udělat.“

„Máme s sebou nějakou potravu, která nám vydrží na několik dní,“ odpověděla Safíra optimisticky. „A mezitím určitě najdeme východisko.“

„Vida, další past!“ rozčilila se Nefrita.

Jantara jen s potížemi sledovala rozhovor, a proto do něj nevstupovala. Musela neustále myslet na slova Blaženy Špánkové.

„Ale proč vás napadla armáda Temnoty?“ zeptala se Nefrita.

„Vesnice a vůbec venkov prozatím šetří, považují to za ztrátu času. Venkované se proti nim nikdy nepostaví a z jejich hlediska nepředstavují žádnou hrozbu. Ale v některých městech, jako bylo například to naše, řádí bez slitování. Vědí, že jsme proti nim a že se postavíme po bok Vyvoleného, až přijde. Pokoušejí se nás od toho odradit.“

„Říkal jste, že Vyvolený neexistuje, že jste mluvil z cesty,“ pronesla Nefrita ironicky.

„Ach, ovšem! Já… jsem nemocný,“ odpověděl muž. „Říkám hlouposti, už se neovládám. Vyvolený? Nevím, kde jsem to vzal.“ Marně se snažil předstírat záchvat šílenství.

„Jak se vlastně jmenujete?“ odvedla Nefrita řeč, neboť s ním už nechtěla mluvit o tajemném Vyvoleném.

„Jsem Amnhor.“

„Dobrá, tak teď musíme najít způsob, jak osvobodit město,“ uzavřela Nefrita.

„Není takový způsob,“ rázně se ohradil Amnhor. „Co si myslíte? Že jsme to nezkoušeli? Město zapečetěné armádou Temnoty je odsouzeno. Kouzlo, které použili, je velice silné.“

„V pořádku. Ale přesto to budeme zkoušet. Nehodlám tu totiž zůstat déle než pár hodin,“ odpověděla Nefrita.

Dívky si vyměnily pohledy plné porozumění a vyňaly kameny. Amnhor si byl jist jejich neúspěchem a jenom odevzdaně vzdychal. Nefrita, Safíra a Jantara se soustředily a myslely na pečeť Temnoty – jemnou černou mlhu, která obepínala město. Kameny navázaly komunikaci a ze tří se stal jeden celek. Obklopilo je známé jemné teplo. „Rozlomit pečeť, rozlomit pečeť,“ říkaly si v duchu čím dál tím silněji.

Ale nestalo se nic. Moc pečeti byla příliš velká, než aby jí dokázaly čelit. Musely si přiznat, že byly poraženy, a zarmouceně schovaly kameny.

„Já vás varoval," pronesl léčitel.

Safíra cítila, že se chvěje a že se jí zmocňuje horečka. Pak si uvědomila, že ji od chvíle, kdy předčasně objevila svůj kámen, neustále bolí hlava. Bolest se trochu zmírnila a ona jí už nevěnovala pozornost. Ale teď jí v důsledku zranění horečka opět stoupla a bolest se rozhořela původní silou.

Amnhor si všiml, že Safíře není dobře. Zeptal se, co ji bolí, a zašel do vedlejší místnosti pro skleničku plnou průhledné tekutiny a pro kelímek s mastí.

„To je ten nejjednodušší lektvar, který existuje," vysvětloval. „Ale pomáhá proti všem horečnatým stavům a proti bolestem hlavy."

Safíra spolkla doušek příjemně posilující tekutiny. Okamžitě se cítila lépe.

„Tohle si vezměte na své zranění. Je to dosti vzácný, ale velmi účinný lék," řekl Amnhor a podal jí kelímek s mastí. Poděkovala mu a ránu si natřela.

„Máte štěstí, že jste z boje proti pečeti vyšly bez úhony. Temná magie je velmi nebezpečná…"

„Ale já se té myšlenky pořád nevzdala," prohlásila Nefrita odhodlaně. „Potřebuji mluvit s Oonágú, a proto odsud odejdu!"

„Hledejte raději způsob, jak přežít rok bez potravy," odpověděl smutně léčitel.

„Hledejte si ho sám, jestli vás to baví," odsekla Nefrita, „ale já hodlám pečeť zničit."

„Také to mám v úmyslu," přidala se Safíra.

„Ale… moment! Neříkal jste, že v tomto městě žijí kouzelníci?" zeptala se Nefrita.

„Ano, ale jejich znalosti magie jsou velmi povrchní. V žádném případě nedokáží zlomit mocné kouzlo pečeti."

„Přesto je svolejte!" křikla velitelsky Nefrita. „To, co nedokázali sami, dokážeme společně!"

„Koneckonců, vždycky je lepší o něco se pokoušet než trpně čekat na smrt hlady," uzavřela Safíra.

Amnhor odešel. Po hodině se vrátil. „Kouzelníci jsou na hlavním náměstí. Vysvětlil jsem jim, že chcete zničit pečeť. Nejsou příliš přesvědčeni, že se to podaří, ale přesto přišli. Pojďte za mnou."

Na velkém náměstí, plném lidí i jiných bytostí, vládlo zdrcené ticho. Dav ubíjelo napětí, tvořené neštěstím a sklíčeností. Nefrita si vzala slovo a pronesla silným hlasem:

„Vím, co jste vytrpěli, ale nemůžete se smířit s osudem a vzdát se boje. Musíme se pokoušet zlomit obávanou pečeť, znovu a znovu, a jednoho dne se nám to povede. Člověk sám nezmůže nic, ale společně se nám to může podařit!"

Lidé se tvářili pochybovačně a mlčeli.

„Kouzla nelze provádět kolektivně," promluvil Amnhor. „To je proti všem zvyklostem. Nikdo to nikdy nebude riskovat."

„Je zvyk důležitější než životy?" zeptala se Nefrita. Shromáždění ani nemrklo.

„Je velice těžké a nebezpečné postavit se pečeti," pokračoval Amnhor.

Nefrita se pokusila ovládnout hněv. „Nechtějí mi naslouchat," reptala potichu.

„Nech mluvit mne," zašeptala Jantara.

Plaše postoupila kupředu. Chtěla shromážděným lidem ukázat, že jim chce pomoci a že jim rozumí, ale nevěděla, jak jim to říct. Lidé si ji přísně měřili. Její ohnivé vlasy ani teplý pohled v nich nevzbuzovaly sympatie. Už nechtěli nic slyšet o pečeti. Hrozili se jí a ani je nenapadlo proti ní bojovat. Jantara se usmála, ale cítila, že je to jen mechanický úsměv.

„Ráda bych vám pomohla," začala slabě. Pak se zhluboka nadechla a pokračovala jistějším hlasem: „Máme společného nepřítele. Jmenuje se armáda Temnoty nebo Rada dvanácti a pokouší se nás připravit o totéž – o svobodu. Nemůžeme jim to dovolit, nemůžeme přijmout jejich nadvládu. Odjakživa se rodili lidé, kteří měli odvahu stavět se jim na odpor a bojovat s nimi. Díky jim mír trval několik let. A dnes je zapotřebí vzdorovat znovu. Zabili vaše příbuzné, zabili také moji matku, kterou jsem proto nikdy nepoznala. Ve jménu této nespravedlnosti, ve jménu těch, kdo trpěli, vás žádám, abyste se pokusili zlomit pečeť."

Jantara se rozohnila a v koutku oka se jí zaleskla slza, když mluvila o matce. Dav, zviklaný jejími slovy a vášnivým i upřímným výrazem, ji pozoroval. Vtom se v něm zvedl hlas:

„Přišli před týdnem, zabíjeli a rabovali… Před několika hodinami se vrátili, zapálili to, co zbylo z našich domů, a zapečetili město. Jestliže se nám zázrakem podaří zlomit pečeť, možná že přijdou ještě jednou a jejich hněv pak bude strašlivý!"

Davem se ozvalo mumlání.

„Nemůžete odmítnout boj, to znamená odmítnout sám život!" řekla důrazně Jantara.

Shromáždění dlouze přemítalo o jejích slovech, pak se ozvalo několik nejasných hlasů.

„Kouzelníci půjdou s vámi," ujistil je Amnhor. Dav teď čekal na jejich rozkazy.

„Nevěděla jsem, že tvou matku zabila armáda Temnoty," šeptla Nefrita Jantare. „Myslela jsem, že zemřela po dlouhé nemoci…"

„Zabila ji Rada dvanácti," opravila ji Jantara. „Mluvila jsem o své skutečné matce, která mne porodila. Blažena Špánková mi to řekla…"

„A má matka? A otec?" ptala se Nefrita. „Mám také právo vědět, co se jim stalo! Nevěděla by Blažena Špánková něco i o nich?"

„Ne, nemyslím, je mi líto." Jantara se znovu obrátila k davu. „Nevím, jak bychom mohli přemoci pečeť," přiznala. „Zkuste to každý po svém. Budeme-li se snažit všichni najednou, něco se určitě stane."

Lidé souhlasili. Dívky vyňaly kameny, sevřely je a namířily své myšlenky na pečeť. Kouzelníci jednohlasně recitovali nesrozumitelnou kouzelnou formuli.

„To je *alypium*," řekl Amnhor, „nejmocnější, nejtěžší a také nejnebezpečnější kouzlo."

Přesto síla kouzelníků ani ve spojení s kameny děvčat nestačila k boji s pečetí. Nestalo se nic.

„Co když se pokusíme docela obyčejně pečeť překročit?" zeptala se Jantara.

Vyděšený hluk ochromil celý dav. Všichni sklopili oči. „Zemřeme," vydechl Amnhor.

„Ale Smrt stávkuje," připomněla Nefrita.

„Ano, ale tím se nic nemění. Překročíme-li pečeť, stane se něco horšího než smrt."

„Jsem si jista, že pečeť lze zlomit," ujišťovala je Jantara. „Cožpak vy, vy už nevěříte v nemožné? Důvěřujte mně, ale hlavně sobě! Slibuji vám, že se to podaří!" Zmlkla. Lidé na ni upřeně hleděli. „Mám nápad," pokračovala.

Kývla na Amnhora, aby se přiblížil, a zašeptala mu několik slov do ucha.

„To nemůže nikdy fungovat," odpověděl. „Vedete město do záhuby."

„Když nic neuděláme, je město stejně odsouzeno k záhubě," namítla.

Amnhor ustoupil před jejími důvody. Věděl, tak jako všichni, že Jantara má pravdu. Bylo nutné něco zkusit. Ale věděl také, jaký úděl určila pečeť těm, kdo se jí pokoušeli postavit.

„Jsi si jistá tím, co děláš?" zeptala se Nefrita Jantary.

„Ne."

„To jsem si myslela. Tak ať. Je lepší neklást si příliš mnoho otázek."

Po chvíli byly splněny pokyny, jež dala Jantara Amnhorovi. Všichni obyvatelé města vytvořili kruh, který zahrnoval i dívky. Ty se také držely za ruce s kameny v dlaních.

„Co teď uděláme?" ptala se Nefrita.

„Nic. Žádné zaříkávání, žádná magie. Nesmíme se pustit a musíme společně překročit pečeť. Je to podobné jako s magnetickým polem Říše pohádek. Jsme-li si jisti, že je dokážeme překročit, překročíme je. Když člověk věří v nemožné…"

„A jsi si jistá, že to platí i na pečeť?"

„Uvidíme!"

Brzy se lidský řetěz ocitl proti pečeti. Všichni cítili štiplavý pach, který se z ní uvolňoval. Scházely už jen dva kroky za hranici města, ale mezi lidmi a svobodou ležela pečeť…

„Musíme věřit," opakovala Jantara.

Její přesvědčení se šířilo. Všechna srdce se naplnila bláznivou nadějí a teplo kamenů je obklopilo. Byly jich tisíce, a přesto tvořily jedinou osobnost, rozhodnutou zničit pečeť. Podařilo se jim nejprve rozbít vlastní strach a pokročili o krok kupředu. Mrak černé mlhy je zahalil a ochromil. Ani na chvíli nezapochybovali, že zvítězí. Začal neviditelný boj. Pečeť byla kouzlem, které vzešlo z hrozivé magické moci. V normálních časech každý, kdo se ji pokusil překročit, umíral jako zasažen bleskem. Ale Smrt stávkovala, a tak armáda Temnoty vymyslela ještě něco horšího.

Jantara v tomto okamžiku porozuměla pečeti. Měla dojem, že k ní mluví, že se jí svěřuje. „Žaljeta nám zprostředkovala a předala nenávist," myslela si. „Pečeť nám předává zlo, pocity toho, kdo ji vytvořil. Někoho, kdo v sobě určitě nosí něco strašlivého, ničivého – pověstné nadání zlem. A pečeť pouze odráží duši svého tvůrce…"

Dýchala těžce a přerývaně. Měla pocit, že se mění, jako by byla zotročena nějakým krutým principem, který nedokáže odstrčit. A v tom všechno nahlédla.

„Pečeť vnukává zlo každému, kdo se ji pokouší zničit," říkala si. „Někteří trpí tak, až z toho zemřou. Ale Smrt stávkuje… Místo toho, aby se člověk zhroutil, přijímá to, co pečeť vyzařuje. Chce nás ovládnout a proměnit, učinit z nás tvory, posedlé zlem ve službách armády Temnoty… Proto je to kouzlo tak mocné!"

A vskutku, zlo začínalo do každého pronikat. Nenávist, strach, vztek, chuť vládnout, ale zejména bolest ochromovala dav. A přesto boj pokračoval. Svým přesvědčením, nadějí, vším dobrým, co v sobě nosily, vzdorovaly jako jeden muž tisíce přítomných zlu, které je dusilo.

Nefrita, Safíra a Jantara cítily, jak je únava zavaluje a ubíjí. Těžký, opojný pach mlhy, který je obklopoval, v nich budil touhu opustit boj. Ruce postupně povolovaly sevření kolem kamenů a víčka se pomalu zavírala… Ale nevzdaly se, *nemohly* se vzdát. Dobro a zlo spolu nelítostně bojovaly v jejich srdcích, tak jako pečeť Temnoty bojovala proti obyvatelům města. Síly byly vyrovnané. Ale všichni se dusili, byli vyčerpáni a útok proti pečeti slábl. Bolest byla příliš silná. A přesto v každém srdci zůstávala jiskřička naděje, že nad pečetí zvítězí. Nedokázali se smířit s úplnou porážkou. Všichni čerpali poslední síly. Pečeť vydrží, to je jisté, ale je nutné se bránit. V posledním záchvěvu postoupili o krok dopředu.

A pečeť nevydržela, praskla a rozptýlila se. Věřili, že nad ní zvítězí. A zvítězili.

Nefrita, Safíra a Jantara ztratily vyčerpáním vědomí.

22

„Podívejte, konečně se probouzí!“

Jantara otevřela oči. Nad ní se skláněli Amnhor a Nefrita. Všechno se s ní točilo. Trvalo jí pěkných pár minut, než se úplně vzpamatovala. Zvedla se a trochu vyvedená z míry se zeptala: „Co je s pečetí? Zlomila se, nebo ne? Uspěli jsme?“

„Můžeš se uklidnit,“ řekl Amnhor a podal jí malou lahvičku. Spolkla doušek odporné tekutiny a ihned se cítila lépe.

„Byla jsi skoro celý den v bezvědomí,“ vysvětlovala Nefrita.

„Celý den?“ Jantara si naposledy pamatovala okamžik, kdy upadla po překročení pečeti. „Město ale už není zapečetěno, že ne?“

„Ovšemže ne,“ ujistila ji Nefrita. „Vyhráli jsme! Stačilo věřit a bojovat společně – přesně tak, jak jsi to řekla!“

„A co ty a Safíra? Vy jste neomdlely po překročení pečeti?“

„Omdlely, ale v Amnhorově péči jsme se probraly po několika hodinách.“

„Hodně lidí se zhroutilo vyčerpáním, když se pečeť zlomila,“ řekl léčitel. „Někteří z nich se ještě nevzpamatovali. Ale dostává se jim patřičné péče a všichni jsou mimo nebezpečí. Díky vám bude zase všechno v pořádku.“

Do místnosti vstoupila Safíra a usmála se na Jantaru.

„Odpoledne odjedeme,“ rozhodla Nefrita.

Po dlouhém rozhovoru s léčitelem zasedli k jídlu. „Ale… kam se poděla Blažena Špánková s dětmi?“ všimla si najednou Jantara.

„Opravdu nevím,“ přiznal Amnhor. „Byli to sirotci. Teď žijí v rodinách, které se jich ujaly. Blažena Špánková odešla ihned po rozbití pečeti. Ve všeobecném zmatku si jí nikdo nevšímal. A víc o ní nevím.“

Po jídle nastal čas odjezdu. Amnhor šel pro koně a k jejich velkému překvapení jim přivedl krásného hřebce jako dar od městských kouzelníků.

„Přidali jsme vám nějaké jídlo, abychom vám poděkovali za svobodu, a ženy vám ušily šaty na důkaz své vděčnosti.“

Každá dostala elegantní večerní šaty. Nakonec jim léčitel podal maličkou lahvičku z namodralého skla, která obsahovala hustou tekutinu. „A tohle je od nás, léčitelů. Je to poslední lahvička mocného lektvaru, která nám zůstala po vpádu armády Temnoty. Jeho příprava vyžaduje několik měsíců usilovné práce. Bohužel, v lahvičce jsou sotva dva malé doušky.“

„Děkujeme,“ řekla Jantara a vzala si lahvičku. „K čemu lék slouží?“

„Říkaly jste, že jedete navštívit Oonágú. Tento kouzelný tvor bydlí v nebezpečných horách, kolem nichž neustále krouží děsiví ptáci. Obrovští dravci. Stačí na ně pohlédnout a člověk propadá děsu. Pokud nepocítíte strach, nic se vám nestane, ani vás nezpozorují. Ale budí hrůzu a úzkost v každé bytosti a je velmi pravděpodobné, že se vás zmocní panika. A přitom je nezbytné, abyste zůstaly jako

bez citu, jinak nepřežijete. A v tom vám může pomoci náš lektvar. Jeden doušek stačí na několik minut… Ale jedna z vás se bez něj bude muset obejít.“

„A jaký je jeho účinek?“ zeptala se Nefrita. „Jak nám může pomoci?“

„Stanou se z vás bytosti nelidské, nekouzelné, nijaké. Naštěstí jeho účinek netrvá déle než pět minut. V této době vymaže všechny vaše city, počínaje strachem a konče vědomím, že jste živé…“

Nefrita pokrčila rameny, Safíra se ani nepohnula. Jantara se otřásla. „Proč jsou ti draví ptáci tak nebezpeční?“

„Nejprve se živí strachem oběti. Kochají se jím a pohlcují ho. Člověk se pak ani nepokouší utéct. Poté se na něj vrhnou, odnesou ho do svých brlohů a tam si na něm pochutnají.“

„Díky za lektvar,“ řekla Nefrita a potlačila zachvění.

„A dávejte si pozor,“ radil Amnhor, „nikomu nedůvěřujte. Vůbec nikomu.“

Dívky přisvědčily.

„Pamatujte si, že se na mne můžete vždycky spolehnout. Na mne i všechny obyvatele tohoto města,“ rozloučil se s nimi léčitel s pohnutím v hlase.

Nefrita, Safíra a Jantara se usmály, poděkovaly za pohostinství a odjely. Jely poměrně rychle a dělaly jen krátké přestávky. Téměř nikoho nepotkávaly. Znovu projížděly klidnou slunečnou krajinou, někdy míjely vesnici nebo malé město, aniž by zahlédly sebemenší stopu po řádění armády Temnoty.

„Proč je tu všechno tak klidné, my přece odjely ze zpustošeného města?“ nevydržela mlčet znepokojená Jantara. „Myslela jsem, že v Říši pohádek zuří válka…“

„Ne,“ odpověděla Nefrita. „Zatímco jsi nabírala síly, Amnhor nám vysvětlil, že armáda Temnoty se v tomto okamžiku nestará o venkov a vesnice. Vybírá si za cíl nepřátelská města, která metodicky likviduje, ale dává si pozor a neútočí na místa, kde žijí filantýři – tak se tu říká rytířům – nebo bytosti, schopné využívat vyšších stupňů magie.“

„Oč se tedy snaží armáda Temnoty?“

„O vládu nad Říší pohádek, přirozeně,“ odpověděla Nefrita. „Ale nezačali ještě opravdu útočit… Postupují pomalu, krok za krokem.“

„Amnhor tvrdí, že na něco čekají,“ řekla Safíra. „Ale nechtěl říct, na co.“

Dívky jely celý den, mluvily málo a jedly skromně. Večer se zastavily opět na louce.

„Ještě štěstí, že jsme chvíli zůstaly v zapečetěném městě,“ uniklo Nefritě. „Začínám se podobat nedbalé a špinavé venkovance!“

Jantara se trochu napjala, když slyšela takové přirovnání. Kousla se do rtu, aby skryla své rozladění, a všimla si, že bolestná rána zmizela. Vděčila za to bezpochyby Amnhorově péči.

Noc tentokrát uklidňovala a posilovala. Dívkám se rozvázaly jazyky a počaly živě rozprávět. Jantara už po sto padesáté osmé začala podrobně vykládat o tom, co jí svěřila Blažena Špánková. Nefrita a Safíra jí velice pozorně naslouchaly, jako by vyprávění slyšely poprvé. Zasněně začaly přemýšlet o vlastních rodičích. Jací asi jsou? Žijí ještě? Proč je opustili?

Nefrita by si tolik přála vědět, kdo byli její rodiče… Současně ale vůči nim cítila hořkou výčitku: proč od ní odešli v době, kdy byla ještě miminkem, a nenechali jí po sobě nic, žádnou vzpomínku ani známku citu? Věděla, že ji svěřili vévodovi z Divulonu, aby ji ochránili před „nebezpečím“, ale nemohla se ubránit myšlence, že ji nechtěli a že ji neměli rádi… Ve skutečnosti je nedokázala ani milovat ani nenávidět. Připadalo jí jednodušší myslet si, že to oni neměli rádi ji. Jejím skutečným otcem pro ni zůstával vévoda z Divulonu.

Safíra si nikdy nedělala starosti kvůli rodičům. Když byla malá, několikrát se na ně zeptala Doroty i Dory, ale ty jí odpovídaly vyhýbavě. Pak už se tím nezabývala. Nevěděla, co to znamená mít otce a matku. Poprvé v životě si teď kladla řadu otázek, aniž by si dokázala odpovědi byt jen představit.

Když přišel čas ke spánku, Nefrita jako jediná nedokázala usnout. Cítila se špatně uprostřed pláně, ztracená ve světě, který neznala. Smutně vzpomínala na snadný život v bohatém paláci a na obdiv, který jí každý skládal… Scházel jí vévoda z Divulonu. I když to nebyl její otec, miloval ji více než kdokoli na světě a pečlivě nad ní bděl. Zdalipak na ni myslí a bojí se o ni?

„Mám se dobře, tati…“ zašeptala. „Jednoho dne se vrátím, abych ti řekla, co všechno pro mne znamenáš.“ Pocítila klid, jako by ji vévoda z Divulonu mohl slyšet. A nakonec, proč by nemohl?

Popravdě řečeno, Nefrita si do jisté míry své dobrodružství také vychutnávala. Objevovala věci a znalosti, o jejichž existenci neměla ani ponětí, a učila se používat schopnosti, které v sobě nacházela a o kterých netušila, že je v sobě skrývá. Čas od času se ráda dotýkala nebezpečí a čelila nečekaným situacím.

Náhle dostala strašný hlad. Zvedla se, oprášila si šaty a zamířila k vakům s jídlem. Tu pocítila nával nevolnosti, aniž věděla proč. Roztřásla se, zatmělo se jí před očima a nohy jí podklesly. Konečně se sebrala.

V dálce se nejasně rýsovala postava rytíře. Nefrita se bez zaváhání vymrštila a utíkala ze všech sil za ním. Proklínala se, že si nevzala koně. Viděla, jak stín ujíždí, a věděla, že ho nikdy nedohoní.

Ráno Nefrita horečně vyprávěla o svém nočním dobrodružství.

„Opravdu tě tak vyvedl z míry?“ zeptala se zamyšleně Jantara.

„Ano, chtělo se mi zvracet a nic jsem kolem sebe neviděla. Málem jsem omdlela.“

„Je to tedy nepřítel,“ shrnula Jantara hořce.

„No a co, o jednoho navíc,“ pronesla Nefrita ironicky.

Posnídaly housky a ovoce a vydaly se znovu na cestu. Pobízely koně k rychlému běhu a všechny tři se uzavřely ve svých myšlenkách.

Jantara si opakovala slova Blaženy Špánkové, jako by si mohla vybavit nějakou další podrobnost. Připomínala si dobrou a něžnou tvář Jana Losseranda. Proč jí nic neřekl? Tolik by si přála slyšet něco o své matce. Cítila, jak v ní roste rozhořčení a hněv vůči Radě dvanácti. Její myšlenky byly čím dál tím zasmušilejší a tvářila se zachmuřeně. Proč nemohla obyčejně žít v obyčejné rodině v obyčejném prostředí s obyčejnými starostmi?

Safíra a Nefrita uhádly, co ji trápí, a marně se ji pokoušely rozptýlit. V poledne si udělaly přestávku ve stínu listnatého stromu. Necítily se dobře. Ujedly ze svých zásob a snažily se přitom s jídlem šetřit. Když se chystaly odjet, oznámila Safíra klidně, ukazujíc na vzdálený hájek: „Podívejte, zdá se mi, že tam vidím nějakého rytíře."

V dálce se opravdu rýsovala nejasná postava, oblečená v černém. Dívky bez váhání sbalily své věci a skočily do sedla. Ale tajemný rytíř mezitím zmizel.

Vydaly se tedy na cestu. Dokázaly myslet jen na neznámého nepřítele. Ačkoli by to ani jedna nepřiznala, vzbuzoval v nich nesmyslný a děsivý strach.

○○○

Třináctý člen seděl ve tmě a smál se. Krutost poznamenala jeho rysy a děsivá zlovolná síla se mu zračila v obličeji. Jeho plán vycházel skvěle. Tentokrát měl všechno pod kontrolou. Safíra tedy nezemřela. Kameny z *Proroctví* sice unikly do Říše pohádek, kam na ně již telepaticky nedosáhl, ale to ho už nedráždilo. Našel ještě lepší řešení než předtím. Jeho zlomyslný smích rozťal panující ticho.

Mávl rukou. Pozlacená deska se vznášela ve vzduchu a vydávala tiché bzučení, než se na ní objevil obraz muže s modrýma očima, černými vlasy a tvrdou tváří, rozsekanou jizvami. Měl na sobě okázalou obsidiánově černou lesklou uniformu a působil hrozivě.

„To jste vy, Třináctý člene," řekl rezavým hlasem. „Vyslal jsem jednoho ze svých rytířů. Neobávejte se, všechno se daří."

„Věřím vám, kouzelníku. Ale jeden z vašich lidí – není to neopatrné?"

„To už není člověk. Je to voják Temnoty. Ten se nezpronevěří."

„V pořádku."

„Sleduje je. V tomto okamžiku probíhá vše, jak jsme předvídali."

„Nezapomínejte, že se blíží rozhodující okamžik."

„Nezapomínám, Třináctý člene. Až tento okamžik přijde, dávejte pozor. Naše vítězství závisí na vás."

„To mi vy připomínat nemusíte!"

Třináctý člen gestem přerušil spojení. Zprávy byly dobré. Ale tento čaroděj Temnoty ho popouzel – nikdo jiný se s ním neodvážil mluvit jako rovný s rovným. Teď s tím nemohl nic udělat. Ještě ho potřeboval, aby kameny byly zničeny a Rada dvanácti slavila vítězství.

Tentokrát si byl zcela jist. Jeho plán nemůže selhat.

Paříž roku 2002

Rozhodla jsem se, že bych mohla žít, že mám právo na život. Vím, že není možné nařídit Smrti, aby se stáhla a nechala mne na pokoji, ale je mi při té myšlence dobře a věřím jí. Skutečnost a sen se setkávají. Naivně jsem si myslela, že budu-li snažně prosit Smrt, bytost nadanou citem, aby mne ušetřila, vyslyší mne a půjde svou cestou. Koneckonců, proč by nemokla i ona stávkovat? Proč by se nedala dojmout mým zmatkem? A tak jsem dávala volný průchod slzám. Když jsem nespala, plakala jsem vzteky, zoufalstvím, smutkem, strachy… Zkoušela jsem se přesvědčit, že se jednoho dne už nevzbudím, zůstanu uvnitř svého snu a budu v něm šťastně žít. Což není možné, aby se mé nesmyslné přání uskutečnilo a abych pronikla do Říše pohádek? Kdybych to opravdu chtěla, kdybych tomu věřila ze všech sil?

Každou noc jsem se znovu nořila do magického světa snu. Prožívala jsem ho po svém. Představy i city mi náležely stejně jako postavám mého nereálného světa.

Trávila jsem dny v naději, že sen bude příští noci pokračovat. Nepříjemný vřískavý hlas mi zlomyslně namlouval, že se kojím iluzí. Uvědomovala jsem si to, ale nechtěla jsem si to připustit. Sen nebyl skutečný.

A přesto jsem doufala znovu a znovu. Tak jak jsem si to nikdy předtím nedovolovala, naopak, zakazovala jsem si to. Vzpomínky vyplouvaly z nejhlubšího dna mé paměti. Dalo mi tolik práce, než je pohltilo zapomnění… A teď tu drze byly, stejně nádherné a zraňující jako předtím.

Vzpomínky se na mne hrnuly. Nejprve jsem se je pokoušela zahnat, vrátit je nicotě, do níž jsem je už jednou odložila. Ale místo aby odešly, zůstávaly, tančily a kroužily kolem mne v živých barvách. A tak jsem pochopila, že chci-li se od nich osvobodit, musím je přijmout a čelit jim. Vzpomínám si, že jsem začala plakat. A pak jsem ty obrazy, ty přízraky minulosti uviděla.

Jako první obraz mých rodičů. Slzy znovu zaplavily mé již zcela červené oči. Rodiče byli mrtví. Na tom nedokážu nic změnit. A přesto se mi jejich usměvavý, láskyplný, zrádný obraz nepřestával vnucovat. Předstíral skutečnost a já plakala a plakala. Rodiče se na mne smáli, škádlili mne, milovali mne. Byla jsem opět Jasana.

Vzpomínám si, že jsem křičela, abych je zahnala. Odcházeli nešťastní a polekaní, ale já věděla, že se vrátí a budou na mne znovu bolestně doléhat…

23

Netvopýři provedli Vyvoleného a Skřítosmava svým útočištěm. Žili ve skromné, dosti neutěšené vesničce. Dřevěné stavby působily vratce, některé se rozpadaly.

„Nejsme národem řemeslníků," vysvětlovali pokorně Netvopýři Bezejmennému. „Jsme nadáni schopností bojovat a rozvinuli jsme telepatické vlohy, nic jiného neumíme. Nežijeme v rozvinuté kultuře."

Přesto na Vyvoleného i Skřítosmava značně zapůsobili. Netvopýři se i přes svůj postoj a hrozivé způsoby projevili jako přívětivé a příjemné bytosti. S filantýrem zacházeli s úctou, jakou nikdy předtím nepoznal. Na ulicích ho všichni zdravili s uznáním a obdivem.

Netvopýři ho bez ustání žádali, aby s odchodem nespěchal, a on se neodvážil odmítnout. Zdrželi se proto déle než týden. Obývali nejhezčí chýši vesnice, která byla vyzdobena dřevěnými řezbami. Spali na postelích z měkkého zeleného mechu a přikrývali se pokrývkami, utkanými z listí. Každé jídlo se stávalo hostinou na počest Vyvoleného. Na stůl přicházelo čerstvé maso z nejlepší zvěřiny, kterou Netvopýři kvůli němu lovili po celý den v Nekonečném lese, neznámé ovoce a zelenina. Ženy sbíraly lesní plody a přinášely nejlepší úrodu z vlastních zahrad.

Bezejmenný se změnil. Jeho rysy se zpevnily, z pohledu se začínal vytrácet smutek. I když stále ještě neznal své jméno a původ, stal se Vyvoleným. Měl totožnost a věděl, že ho očekávají tisíce lidí. Měl své místo mezi ostatními. Ale přesto chtěl najít své vzpomínky, aby se stal celou osobností.

Když už se blížila doba odchodu, vyhledal ho jeden z netvopýrských myslitelů. „Déle tě nemůžeme zdržovat, filantýre," řekl vážně. „Máš před sebou velké věci. Ale abys nalezl sám sebe, musíš navštívit Oonágú."

„Vím," odpověděl krátce.

„Krouží tam krutí dravci strachu. Na ochranu si vezmi tyto dva amulety." Netvopýr mu podával dvě zelené liány, na jejichž konci visely malé černé koule. „Jeden je pro tebe a druhý pro tvého přítele. Dejte si je kolem krku až v okamžiku, kdy uvidíte dravé ptáky. Kouzelný přívěsek vás na hodinu ochrání před strachem, pak zmizí."

„Děkuji," řekl filantýr upřímně a sevřel amulet.

„Ty ještě neznáš svou skutečnou úlohu," vzdychl si Netvopýr. „Stačí, když přiznáš, že jsi Vyvolený, a vyvoláš hněv, nenávist i radost a štěstí. Nezapomínej na to."

Vyvolený přikývl.

„Naši válečníci tě doprovodí až na kraj lesa. Dáváme ti dva divoké koně. Bohužel to nejsou koně kouzelní, ale uvidíš, že jsou zdatní a vytrvalí."

Vyvolený mu vděčně poděkoval a ještě týž den i se Skřítosmavem odjeli. Potravu na cestu jim připravily ženy a kolem nich poletovali bojovníci, kteří je provázeli.

Museli často odpočívat – létání Netvopýry unavovalo. Čím hlouběji pronikali do lesa, tím užší a nezřetelnější byly cesty, kterými se vydávali, a tím častěji je šlehaly suché větve do tváří. Netvopýři se jim snažili cestu zpříjemnit, ale les změnit nemohli.

„Oonágú bydlí ještě hodně daleko," řekl jeden z nich. „Až vyjdete z lesa, budete potřebovat ještě nejméně dva týdny na svou pouť."

„Víceméně cestu znám," odpověděl Bezejmenný.

„Není nebezpečná. Je to nejneškodnější a nejméně kouzelná část Říše pohádek."

„Každopádně ale musíte dávat pozor na armádu Temnoty," radil další Netvopýr. „Dokonce i my se dozvěděli, že je opět v pohotovosti. A mějte na paměti její sílu a krutost." Za soumraku dojeli na kraj lesa.

„Naše cesty se tady dělí. Nezapomínej, Vyvolený, že očekáváme tvůj návrat. A vezmi si, co ti náleží." S těmito slovy vytáhl jeden z válečníků pouzdro zdobené perlami, na které filantýr zapomněl. Vyvolený si ho znovu pozorně prohlížel. Pořád nechápal jeho smysl.

„Sbohem," rozloučil se s Netvopýry. „A ještě jednou za všechno děkuji."

„Na brzkou shledanou," odpověděli a otočili se zpět do lesa.

Skřítosmav a Bezejmenný překročili hranici lesa a vyčerpaní cestou se natáhli do svěží trávy a okamžitě usnuli.

Probudili se brzy ráno, pospíšili si se snídaní, pak odvázali koně, nasedli a rychle odjeli.

„Tak co, Bezejmenný," řekl Skřítosmav, „co si myslíš o tom, že jsi Vyvolený?"

„Vím, že mám před sebou nějaký úkol, i když ho zatím neznám. Ale cítím se jinak. Našel jsem smysl budoucích dní."

Skřítosmav se na něj spiklenecky usmál. Venkov kolem ještě spal. V dálce rozeznávali vrcholky hor, pokryté sněhem, které skrývaly jeskyni Oonágú. Vyvolený a Skřítosmav mluvili o podivném pobytu u Netvopýrů i o nejisté budoucnosti, která je čekala.

Bezejmenný nakonec začal Skřítosmavovi tykat a považovat ho za přítele.

„Poslyš," napadlo mu najednou, „co jsi vlastně hledal? Proč jsi mi chtěl pomáhat?"

„Myslím, že teď už ti to mohu prozradit. Mnoho lidí si zoufalo, že Vyvolený nepřichází. Jsi nesmírně důležitá a očekávaná osobnost. Proto jsem se rozhodl, že tě najdu a přivedu tě k tomu, abys sám odhalil, kým jsi. A to se mi podařilo."

„Ale…" koktal ohromeně Vyvolený. „Co se ode mne vlastně očekává?"

„To ti prozradí Oonágú. V *Proroctví* se říká, že se to nesmíš dozvědět dřív. Jak víš, Neophileus, autor slavné knihy, patřil stejně jako já k národu Za-nik-ši a já jeho slovům věřím."

„Vždyť zemřel již před dlouhými věky," zvolal Bezejmenný. „Přece ho nemůžeš brát doslova!"

Skřítosmav se usmál, ale neřekl nic. Po několika hodinách se na obzoru objevilo malé město, obklopené černou mlhou.

„Město zapečetěné armádou Temnoty," poznamenal Skřítosmav.

„Musíme dovnitř, abychom pomohli uzavřeným lidem!“

„Ne,“ odporoval klidně Skřítosmav. „Nemůžeme pro ně nic udělat. Je příliš pozdě. Pečeť se nedá zlomit. Znám to tady, ve městě žijí obchodníci, jednoduší a počestní lidé. Armáda Temnoty si vždy vybírá za svůj terč místa, která nemají dost síly, aby se mohla bránit.“ Skřítosmav zadržel Bezejmenného, který se chtěl vydat směrem k městu. Nakonec pochopil, že obyvatelům nemůže pomoci, a cítil se zbytečný a provinilý. Skřítosmav se ho marně snažil utěšit.

Po další hodině jízdy uviděl Vyvolený v dálce obrysy hradu, z kterého se zvedal dým. Tentokrát ve shodě se Skřítosmavem prudce pobídl koně a vyrazili na pomoc. Když dojeli, příliš pozdě si uvědomili, že kouř nezpůsobily plameny, ale právě se vytvářející pečeť Temnoty.

Před nimi se tyčily stovky černě oděných rytířů na tmavých koních. Stáli kolem hradu a zdálo se, že je spojuje jediná síla, jediná myšlenka. Jejich rty se sotva pohybovaly, když pronášely zaříkávači formuli.

Před Vyvoleným stála část armády Temnoty. Bez zamyšlení spěšně otevřel v mošně perlové pouzdro a vytasil meč. Skřítosmav pronikavě vykřikl, když viděl, jak se vrhá na jednoho z vojáků. Usekl mu hlavu, která se po zemi kutálela se široce otevřenýma očima, upřenýma na Bezejmenného s vyčítavým výrazem.

Několik vojáků odvrátilo pozornost od pečeti, která se začala nepozorovaně rozpouštět.

„Jak ses opovážil napadnout jednoho z nás?“ zařvala na něj jedna nestvůra.

„A jak se vy opovažujete ničit životy nevinných?“ opáčil Vyvolený.

„A ty jsi kdo?“

„Vyvolený.“

Vzápětí se k němu přihnala desítka vojáků Temnoty. Skřítosmav se zamíchal do bitky. Pouzdro dodávalo Vyvolenému nečekanou sílu. Dokázal se vždy obdivuhodně bít, ale tentokrát ovládal svůj meč přímo mistrně. Sekal do nepřátel a rychle rozdával rány na všechny strany. Sám se útokům obratně uhýbal a utržil jen povrchní zranění. Vojáci Temnoty však byli silní, trénovaní a měli početní převahu. Začínali získávat vrch, když muž mohutné postavy nařídil zastavit bitvu. Vojáci ihned zasunuli meče, poslušně se vzpřímili a vytvořili kolem Vyvoleného a Skřítosmava kruh.

Nově příchozí, který se těšil nesporné autoritě, byl člověk. Seděl na černém kouzelném hřebci, kterému šlehaly plameny z nozder. Měl na sobě luxusní uniformu obsidiánové barvy, pochvu meče zdobily rubíny, jeho výraz byl silný a hrozivý. Černé vlasy, pevná, rozhodná brada, rovný nos a tenké rty vytvářely tvrdou tvář, kterou brázdily jizvy, zpod ježatého obočí zářily nelítostné, ocelově modré oči.

„Předstup, člověče,“ nařídil hlubokým hlasem Vyvolenému.

Bezejmenný se ani nehnul. Nezdálo se, že by to na velitele zapůsobilo.

„Umíš se bít lépe než nejslabší z nás, ale už to samo o sobě je výkon.“

Vyvolený neodpověděl.

„Jsem čaroděj Temnoty a velím tomuto pluku neschopných.“

Skřítosmav sklouzl neklidným pohledem na Bezejmenného, který se rozhodl mlčet.

„Ty jsi nepochybně filantýr," pokračoval čaroděj Temnoty. „Kdepak ses naučil tak bít?"

Vyvolený zatvrzele mlčel. Seděl na koni a upřeně se díval do tvrdých očí nepřítele.

„Pročpak ses postavil naší armádě? To ještě nikdo neriskoval. Odvahu tedy máš."

„Řekl, že je Vyvolený," pravil jeden z vojáků Temnoty.

„Vyvolený?" opakoval čaroděj ledovým tónem.

„Jsem Vyvolený," přisvědčil klidně filantýr.

„Nejsi jím o nic víc než já." Jediným mávnutím zvedl Vyvoleného několik metrů nad zem. Mladý muž nehnul ani brvou.

„Znáš znamení armády Temnoty?" zeptal se kouzelník. Aniž by čekal na odpověď, odhalil levý kotník. Na kůži se zřetelně rýsoval černý měsíc a nad ním několik číslic. Znovu mávl rukou a přivolal k sobě Vyvoleného, který se stále vznášel ve vzduchu. Lusknutím prstů nadzvedl okraj jeho levé nohavice. Na kůži nad kotníkem nebylo žádné znamení.

„Podívejme, dezertér!" pronesl čaroděj jízlivě. Vytasil meč a špičkou se lehce dotkl levého kotníku Vyvoleného. K všeobecnému překvapení se vyřinul pramínek černé krve a vytvořil obraz měsíce provázeného číslicemi. „Vida, měl jsem pravdu. Jsi zběh," dorazil ho čaroděj Temnoty.

Kdo byl víc zdrcen? Skřítosmav, nebo Bezejmenný?

„Podle číslic jsi z naší armády utekl před dvěma lety."

Bezejmenný nevěřil vlastním uším,

„No ovšem, už si vzpomínám," prohlásil ironicky černokněžník. „Vyprávěl se o tobě celý příběh. Znal ho kdekdo. Tvoji rodiče zemřeli a ty jsi vyrůstal u prarodičů. Ale jedné noci jsi utekl, protože ti život připadal nudný. Bloudil jsi od vesnice k vesnici. Přijali jsme tě mezi sebe, i když ti nebylo ještě ani šestnáct let. Ale po několika měsících jsi dezertoval. Chytili jsme tě velice rychle. Podle zvyku musí zemřít každý, kdo z armády uteče. Protože jsi byl tak mladý, ušetřili jsme tě, ale úplně jsme ti vymazali paměť. Nebyl jsi nikdo."

Rychlým pohybem pustil Bezejmenného na zem. Ten se celý zhmožděný zvedl. Zadržoval slzy bolesti a zmatku. Čaroděj se hlučně rozesmál.

„Za normálních okolností bych tě musel zabít. Ale ta zatracená Smrt stávkuje. Nechám tě proto na pospas tvé mrzké a bezvýznamné existenci."

Bezejmenný byl odsouzen k hanbě. Před očima mu zhasla naděje, pohledy se od něho odvracely. Jeho život se změní v dlouhé, nesmyslné a bezectné bloudění.

Čaroděj Temnoty věděl, že takový život je mnohem horší než smrt. „A tys mne chtěl přesvědčit, že jsi Vyvolený? Tomu jsem měl uvěřit?" chechtal se hromově. Pak pokynul Bezejmennému a Skřítosmavovi, aby odešli. Nezbývalo než poslechnout.

24

Dívky už podivného rytíře neviděly. Projížděly krajinou bez dalších překážek. Ve dne jely k zasněženým horám a občas se ptaly na cestu bytostí s dlouhými stříbrnými vlasy, v noci odpočívaly na přívětivých loukách. Cestou se už nesetkaly se zapečetěnými městy a vše kolem nich působilo klidným a blahobytným dojmem. Jak dny míjely, pole mizela a vesnice řídly. Po týdnu cesty přijely k úpatí hor, jejichž vrcholky byly pokryty věčným sněhem. Věděly, že jsou blízko cíle, a přemýšlely, kde asi Oonágú bydlí. Naštěstí je právě míjel stařec, který vedl osla.

„Promiňte," zeptala se Jantara, „nemohl byste nám ukázat, kde najdeme Oonágú?"

„Právě se odtud vracím," odpověděl muž s bezzubým úsměvem. „Měl jsem co dělat, aby mne nezpozorovali ti prokletí ptáci, ale podařilo se mi to!"

„Jak se tam dostaneme?"

Stařec ukázal na horu, jejíž vrchol se ztrácel v oblacích. „Tam bydlí Oonágú, ale nebojte se, nemusíte až na vrcholek. Stačí, když půjdete vyznačenou cestou. Uvidíte, že jedinou překážkou jsou dravci. Naštěstí se o vás na zpáteční cestě nestarají, pokud je porazíte cestou tam."

Dívky poděkovaly a zamířily k hoře, kterou jim ukázal. Stezka stoupala po mírném svahu. Nejprve prošly listnatým lesem. Cesta se klikatila mezi stromy. Draví ptáci o sobě zatím nedávali vědět. Svah stoupal prudčeji, a když mohutné jehličnany vystřídaly příjemný listnatý les, začali být koně neklidní, plašili se a řehtali strachy.

Jantara se pokusila číst myšlenky svého koně. Cítila strach, ale neznala jeho příčinu. Po mnoha pokusech se jí s koněm podařilo navázat kontakt. „Co je s tebou?" ptala se.

Kůň dokázal odpovědět až po dlouhé chvíli. Ve strachu zapomněl na své obyčeje a dosti jasně prohlásil: „Dál nejdu. Kdybych pokračoval, podlehnu ptákům. Jdi sama. Počkám tu na tebe."

Jantara pochopila, že nemá smysl naléhat. Vysvětlila Nefritě a Safíře, co se dozvěděla, a všechny tři se rozhodly pokračovat pěšky.

„Vezmeme si jen to nejnutnější," řekla Nefrita. „Jenom jídlo. Pro zbytek se vrátíme na zpáteční cestě." Každá si vzala tašku s jídlem a pokračovaly ve výstupu. Teď, když už nejely na koni, cítily těžce únavu. Přesto dělaly co nejméně zastávek. Nemluvily, šetřily dech. Čím více se blížily k Oonágú, tím více hořely zvědavostí. Cíl měly téměř na dosah ruky a to je nutilo znásobit síly. Dokázaly teď myslet jen na kouzelného tvora a na odhalení, která by jim mohl zjevit. Jantara si vzpomněla na symbol, který jim zprostředkovaly kameny, a na Jana Losseranda, který ho vysvětlil a poslal je za Oonágú. Vzpomínala na vše, co prožila v kratičkém čase od okamžiku, kdy se setkala se Nefritou a Safírou.

Noc padla na jehličnatý les. Nefrita prohlásila, že nemohou pokračovat v cestě, aby nezabloudily. Když se usadily na mýtině a začaly jíst, pocítily napětí. Les, ponořený do tmy, působil hrozivě a nepřátelsky. Jantara měla pocit, že z dálky slyší děsivý zvuk. Vytí. Vlci! Všude se roztahovaly stíny. Začala se třást. Za stromy, jež obklopovaly mýtinu, si představovala svítící žluté oči, jak na ni upřeně a zlobně hledí krutým pohledem. Když Nefritě upadlo jablko a kutálelo se po zemi, vyplašená Jantara vykřikla.

„Uklidni se, Jantaro," řekla třesoucím se hlasem Nefrita. „Málem jsi mne vyděsila."

„Buď klidná, nic se neděje," dodávala jí odvahu Safíra.

„A co jestli se na nás ptáci vrhnou v noci, až budeme spát?" koktala přerývaně Jantara.

Z této představy ztuhla Nefritě krev v žilách, dokonce i Safíru zamrazilo. „Nemůžeme si odepřít spánek," namítla Nefrita.

„Určitě se nic nepřihodí," řekla Safíra již méně jistým hlasem. Rozhovor dívkám zkazil chuť. Natáhly se a zhluboka dýchaly ve snaze co nejrychleji usnout. Nedařilo se jim to. Zmocnila se jich nezměrná úzkost. Ticho bylo k nevydržení. Nakonec Nefrita navrhla, aby si chvíli povídaly, že jim bude lépe. Jantara a Safíra rychle souhlasily.

Noc, nakloněná důvěrnostem, zastřela výraz jejich tváří. Slova proto přicházela snáz. Nefrita začala vzpomínat na svůj život v divulonském paláci. Aniž si to uvědomila, zapomněla přitom – stejně jako Jantara a Safíra – na svou úzkost a přiznala se ke smutku a zmatku, které občas pociťovala. Jantara poprvé vyprávěla o smrti ženy, kterou považovala za svou matku. Svěřila se jim, jak ji vyprávění Blaženy Špánkové vyvedlo z míry. A pak jim dopodrobna popsala Žaljetinu zradu.

Potom byla řada na Safíře. Nefrita i Jantara očekávaly, že bude mlčet. Ale Safíra nejprve váhavě, téměř stydlivě vylíčila svůj život, který probíhal bez jakýchkoli překvapení. Když si dodala odvahy, povídala o tom, jak si vychutnává svou novou existenci, přestože se chovala tak odtažitě. Pak se odmlčela a vyprávěla, jak si „vážila" Adrienovy společnosti. Nefrita i Jantara se tvářily, jako by je svým sdělením překvapila. Když jim víčka ztěžkla, úzkost zmizela.

Aniž by si to uvědomily, této noci se něco změnilo. Po tak důvěrném rozhovoru už nemohly být nepřítelkyněmi. Kameny i společná dobrodružství je hodně sblížily, ale tato noc je spojila s konečnou platností.

Celý zítřejší den strávily dívky v rozsáhlém jehličnatém lese. Atmosféra byla mnohem uvolněnější než obvykle. Jejich smích rušil tiché místo. Nefrita, Safíra a Jantara si vyprávěly vtipy a bavily se různými historkami. Přesto je trápila únava a namáhavý výstup. Nicméně se zdálo, že cesta neskrývá nebezpečí. Jantara nakonec došla k závěru, že i vlčí vytí existovalo jen v její představivosti. Dívky se dokonce začaly dohadovat, zda vůbec draví ptáci opravdu existují…

Tak proběhl celý den v klidu a míru. V noci se opět uložily na mýtině a zcela vyčerpané okamžitě usnuly únavou. Ráno se Safíra probudila již za svítání. Věděla, že ji v noci trápila děsivá noční můra, ale už si na ni nedokázala vzpomenout.

Strach ji ale mučil neztenčenou silou. Tvář měla mokrou slzami a srdce jí bušilo. Dlouho jí trvalo, než se znovu vzchopila.

Vzápětí se probudily i Nefrita s Jantarou. Také měly polekaný výraz.

„Není mi dobře," stěžovala si Jantara. „Třesu se a břicho se mi svírá… A nemám tušení, proč!"

Nefrita chvíli přemýšlela a pak řekla odevzdaně: „Nejspíš jsme se už přiblížily k dravcům. Amnhor říkal, že vysílají vlny, které vyvolávají hrůzu. Asi jsme ještě dost daleko, protože zatím nepropadáme úplné panice…"

Po těchto slovech bylo Jantaře na omdlení. Věřila, že dravcům dokáže čelit; ale teď, když se ten okamžik přiblížil, se její odhodlání rozpadlo. Dívky se zvedly a s obavami se rozhlížely kolem sebe.

„Vraťme se," navrhla náhle Jantara. Nefrita a Safíra chvíli o tak lákavém nápadu uvažovaly a měly chuť ho přijmout. Nakonec si Nefrita vzdychla.

„Vynaložily jsme takové úsilí, než jsme došly až sem. Od osvobození Nathyrnnu jsme mnohokrát riskovaly životy, abychom se dostaly k Oonágú. A teď, když už jsme tak blízko cíli, to přece nemůžeme vzdát."

Její přítelkyně musely uznat, že má pravdu. „V každém případě máme obranný lektvar," řekla Jantara.

„Ale můžeme ho použít až jako poslední útočiště," připomněla Nefrita.

Znovu se vydaly na cestu. V obavách si tentokrát nedokázaly povídat. Postupovaly pomalu, sžírané představou dravých ptáků. Safíra měla v mošně lahvičku, kterou jim dal Amnhor. Vyndala ji, prohlédla si ji a zase ji schovala, uklidněna jejím hladkým povrchem.

Minuty se táhly, jako by se čas zastavil, a každý okamžik přinášel větší a větší úzkost. Dívky očekávaly, že každou chvíli uvidí dravce, kteří na ně náhle vyrazí, prosviští vzduchem a vrhnou se na ně. Přesto zatím nezahlédly ani jednoho.

Když slunce dosáhlo vrcholu, vyšly konečně z lesa. Křoviny nahradily jehličnany a výstup byl ještě prudší. Keře postupně řídly a nakonec ustoupily úplně. Pod nohama jim rostla tráva, ve které se sem tam krčily slabé květy. Jantara zvedla s úzkostí oči k nebi. Sluneční jas ji oslnil. Uviděla ohnivou kouli uprostřed azurově modrého oceánu, ale neviděla jediného, tolik obávaného dravce.

Dívky přesto cítily, jak v nich strach roste. Už téměř nebyly schopné snášet hrůzu, která je zaplavovala. Kráčely další hodinu, ale své kroky neustále zpomalovaly. Jantara náhle spatřila na jasném nebi hrozivé obrysy s široce roztaženými křídly. Ptáci se vznášeli velice vysoko, dali se ale zřetelně rozeznat. V okamžiku, kdy je dívky uviděly, cítily, jak jsou unášeny vírem strachu.

Přesto se zdálo, že si ptáci ještě neuvědomili jejich přítomnost a klidně se dál vznášeli v nebi.

Brzy pocítily jejich moc. Safíře se zázračně podařilo uchovat si trochu klidu. Celá se třásla, ale dokázala se přesvědčit, že nesmí dovolit, aby se jí zmocnil strach. Nefrita sevřela pěsti, hrdě hodila černé vlasy dozadu a tvrdě se postavila hrůze, která na ni útočila. Chvěla se, srdce jí v hrudi bláznivě bušilo, ale dokázala se plně ovládat.

Jantara byla zcela ochromená. Nemohla se ubránit představě, jak se na ni dravci vrhají, aby ji roztrhali a sežrali. Kolena se jí třásla, až do sebe narážela, ruce a nohy se jí křečovitě chvěly. Nedokázala odtrhnout pohled od ptáků.

„Lahvičku…“ vyrazila ze sebe. „Potřebuju ji, Safíro…“

Ale Safíra nepovolila. Dravci zatím zůstávali ve stejné výši a Amnhor jim radil, aby lektvar použily až v posledním okamžiku. Dravci pomalu plachtili dolů. Bylo jich nejméně padesát a zastiňovali nebe. Již se dalo rozeznat jejich šedé peří i to, jak hrůzně jsou velcí. Byli dvakrát, možná třikrát větší než lidé. Jantara vykřikla v přesvědčení, že prožívá nejhorší noční můru. Dokonce i Safíra cítila, že ochabuje.

Dravci se soustředili a spojili své síly. Živili se strachem, a proto potřebovali, aby hrůza jejich kořisti dosáhla vrcholu. Používali k tomu téměř zcela spolehlivý způsob. Dívky ho vzápětí poznaly. Dravci letěli střemhlav dolů a zastavili se jim necelých deset metrů nad hlavami. Téměř se nemohly hnout od okamžiku, kdy je uviděly, ale teď, když pozorovaly jejich dlouhé zahnuté zobáky a ostré a zakřivené drápy, je zaplavila panika. Nejhorší na ně teprve čekalo. Dravci v obětech budili nejpříšernější děsy, které v nich dřímaly a kterých se nejvíce obávaly. Většina z nich se již přiblížila na pět metrů.

Jejich pronikavé oči odrážely soustředění, žádostivost a očekávané vítězství.

Safíře se před očima objevil obraz umírajícího Adriena. Zdálo se jí, že ho vidí umírat, s tělem zkrvaveným a očima v sloup. Nemohla na něj ani promluvit ani mu pomoci. Zmocnil se jí hněv a současně i bolest.

Nefrita se střetla s nicotou, s nekonečnou věčností. Vrávorala, oslepená bezednou, temnou propastí. Pak se před ní zjevil obraz jejího adoptivního otce. Ležel starý a nemocný na smrtelné posteli. Z očí jí vyhrkly slzy, když ho viděla tak pohublého a zranitelného. Vzápětí se obraz rozmazal a před ní se zhmotnila zlověstná Rada dvanácti. Pečlivě připravovala její smrt a posílala po její stopě armádu Temnoty. Nefrita se poddala bez odporu.

Před Jantarou se vynořilo tolik obrazů a pocitů, že se všechny smíchaly dohromady. Cítila, že větší hrůza nemůže existovat. Tu jako zázrakem pocítila, jak ji strach opouští. Duchapřítomně si vzpomněla, že dravci se nejprve živí strachem svých obětí a teprve potom je zabíjejí. „Safíro, lektvar!“ vyslovila potichu.

Když Safíra uslyšela Jantařin hlas, trhla sebou a vzpamatovala se. Nervózně prohrabala mošničku, našla lahvičku z modrého skla a podala jí Jantaře. Ta ji rychle vzala a sevřena křečí děsu vytáhla zátku a spolkla doušek lektvaru. Ruce se jí tak třásly, že jí sklenička vyklouzla, spadla na zem a roztříštila se na tisíc kusů. Zbylý doušek se rozplynul v trávě.

Safíra se zoufale podívala na Jantaru. Právě zničila jedinou šanci, jak se zachránit.

Účinek lektvaru byl okamžitý. Dravci cítili, že jim kořist uniká. Veškeré Jantařiny city a pocity postupně mizely. Zůstala stát s bezvýrazným obličejem a lhostejně pozorovala okolí. Viděla křečovitě stažené tváře Nefrity a Safíry. Vůbec ji nenapadlo, že by jim mohla pomoci.

Nepřemýšlela o tom, že by měla odejít a někam se schovat, nevnímala ani nebezpečí, které ji obklopovalo.

„Kameny!“ zařvala Safíra. „Vyndejte kameny!“

Nefrita mechanicky poslechla, Jantara instinktivně také. Ale nestalo se nic, neboť Jantara již ve skutečnosti nebyla ani lidská ani živá. Bez citů nebyla skutečnou bytostí. Nicméně i ve své strnulosti si všimla pukliny v zemi. Přiblížila se k ní a zaznamenala, že tudy vede schůdná stezka, která se noří do lůna země.

Safíra si všimla, že je Jantara opustila a zmizela v podzemí. Cítila, že ji zachvacuje panika, ale ze všech sil se snažila zbavit hrůzy, která se o ni pokoušela. Podívala se na Nefritu. Pochopila, že dravci již dívčin strach strávili. Blaženě se usmívala. Dravec, který se celou dobu držel nejvýše, se právě vrhal s ohromující rychlostí na Nefritu. Safíra ani vteřinu neváhala. Cítila, jak vítězí nad vlastním strachem a pro Nefritu na něj zapomíná. Byla od ní jen na pár kroků. Skočila na ni a prudce ji odstrčila, aby ji uchránila před dravčími spáry. Obě ztratily rovnováhu a upadly. Safíra se zvedla a nařídila Nefritě, aby ji následovala. Ale ta ji neposlouchala. Nevěděla, proč by měla utíkat. Safíra nikdy nepochopila, jak se jí podařilo zvednout Nefritu do náruče.

Dravec mezitím nabral znovu trochu výšku, jako by se celou scénou bavil a představení ho těšilo. Ale nemohl si dovolit přijít o kořist. Ostatní dravci zůstávali nehybní, neboť právo uchvátit kořist měl jen jejich vůdce. Jim stačilo, že vyvolávali v obětech strach, kterým se živili. Safíra postoupila jen několik kroků a pochopila, že dravec se na ně vrhne znovu a tentokrát se nedá zmást.

Nepokoušela se utíkat. Klopýtala dál. V nitru cítila prázdnotu. Nesnažila se ani dotknout hřejivého kamene. Ve svém zoufalém pokusu spoléhala jen sama na sebe. Kdokoli jiný by věřil, že je dravec odnese a že je zbytečné bojovat. Jen Safíra ne. Řekla si, že se nevzdá. Soustředila se a sebrala všechny síly. „Dravci nade mnou nemohou zvítězit,“ opakovala si potichu s neustále vzrůstajícím přesvědčením. Bláznivá naděje v ní vzrůstala. Zalilo ji sladké teplo a měla dojem, že mezi ní a jejím kamenem vzniká spojení. Cítila, jak se jí do kůže zabořily kruté drápy, jak ji zraňují, a viděla, jak se pomalu zvedá do vzduchu. Pevně držela Nefritu a neměla strach. Naopak, na tváři se jí rozlil úsměv. Světlé kadeře jí vlály, bylo jí špatně, krev jí prýštila po světlé pleti tam, kde ji svíral dravec, ale ona si nedělala starosti. Chladnokrevně sevřela oči modré jako nejsvětlejší nebe a nepřestávala doufat.

Dravec začal ztrácet výšku. Safíra se ani nehnula, neprojevovala radost. V srdci měla jen a jen naději. Když otevřela oči, viděla, že se pták zastavil dva metry nad zemí. Pomalu, s nechutí povolil sevření a dívka spadla i s Nefritou, která stále ještě nereagovala.

Ptáci pomalu mizeli v nebi, zranění neviditelnou bolestí. Nefrita se probrala. Safíra jí ukázala skulinu, kterou unikla Jantara. Nefrita se do ní spustila první. Než se Safíra vydala za ní, otočila klidný pohled k nebi, z něhož zmizela veškerá hrozba, a usmála se. Pak prošla do podzemí, jako by se nic nepřihodilo.

25

Nefrita a Safíra postupovaly po hmatu temným tunelem. Sotva ušly několik metrů, zakoply o něco zkrouceného na zemi. I ve tmě poznaly Jantaru, která seděla schoulená do klubíčka s hlavou v dlaních. Její vzlyky se v tunelu odrážely.

„Jantaro!“ zvolala Nefrita. „Jak je ti?“

Jantara vyskočila. „Vy tu jste obě dvě!“ vykřikla a osušila si slzy. „Opustila jsem vás a považovala jsem vás za ztracené!“

„Proč jsi nám nepřišla na pomoc, když lektvar přestal účinkovat?“ vyčetla jí Nefrita.

„Nemohla jsem,“ naříkala Jantara. „Je to jen několik minut, co jsem se znovu stala sama sebou, a byla jsem si jista, že na vaši záchranu je už příliš pozdě. Jak jste se dostaly až sem?“

Nefrita jí vyprávěla, co se přihodilo po jejím odchodu, a Safíra ji doplňovala. Nedokázaly ale vysvětlit, proč vlastně ptáci uletěli. Nefrita pak poděkovala Safíře, že jí zachránila život. Jantara stále ještě v návalu citů obě dívky objala s ulehčením, že se zase setkaly.

„A kam teď půjdeme?“ zeptala se Nefrita v obavách. „Jestliže se draví ptáci vrátí…“

„Vzpomeň si, že na nás nemohou zaútočit dvakrát. Ale myslím, že se můžeme pustit touto podzemní cestou,“ navrhla Safíra. „Určitě někam vede a já bych ráda věděla, kam.“

Po krátké debatě byl návrh přijat. Dívky ještě rozrušené svými zážitky se nořily do hlubin země. Místo aby v podzemní chodbě houstla tma, tunel byl kupodivu čím dál tím světlejší. Naprosto jasně rozeznávaly své okolí. Silné, nadpřirozené světlo se zdánlivě linulo ze všech stran, nejen z trhliny, kterou pronikalo slunce.

Dlouho šly a najednou se vyděšeně zastavily. Uslyšely sílící zvuk kroků, který se odrážel v chodbě. S bušícím srdcem čekaly, jaká děsivá příšera se vynoří, když se před nimi objevilo malé děvčátko. Holčička asi pětiletá zjevně nepatřila k lidskému rodu, působila však nesmírně něžným dojmem a vyzařovala z ní nevinná, čistá svěžest. Měla světlounce modrou pleť, útlé ruce a krátké nohy. Obrovské fialkové oči vynikaly v nevinném a vážném obličeji, prameny světlých vlasů se po bílých šatech rozlévaly až k bosým nohám.

„Dobrý den,“ řekla křišťálovým hlasem.

Dívky se na ni usmály. „Co tu děláš?“ zeptala se mile Jantara. „Ty tu bydlíš?“

Dítě se vesele zasmálo a ukázalo v úsměvu krásné bílé zuby.

„Jak se jmenuješ?“ ptala se jí znovu svým sladkým hlasem Jantara.

Ale holčička s tajemným a současně nenuceným výrazem mlčela dál.

„Přišly jsme sem za Oonágú,“ řekla Nefrita. „Nevíš, je to ještě daleko?“

„Oonágú, Oonágú,“ opakovala dívka šibalsky. „Pomůžu vám.“

„Děkujeme," odpověděla Jantara. „Ale jak nám pomůžeš?"

„Pojďte se mnou, já znám Oonágú."

Po těch slovech se holčička otočila a poskakovala kupředu. Všechny tři ji bez zaváhání následovaly. Holčička si prozpěvovala „Oonágú, Oonágú", jako by to bylo to nejzábavnější jméno na světě. Čas od času se po nich zvědavě a pobaveně ohlédla. Tunel se několikrát větvil, ale děvčátko zahýbalo bez váhání po cestách, které zjevně dobře znalo. Asi za hodinu přišly k neobyčejné zdi, která zářila světlem. Oslepené dívky uslyšely jasný zvonivý hlas děvčátka: „Vstupte do světla, to vám neublíží."

Nefrita, Safíra a Jantara měly dojem, že viděly, jak prošla třpytivou zdí. „Co teď uděláme?" vyplašeně se zeptala Jantara.

„Myslím, že nemáme na vybranou," odpověděla Nefrita. „Buď se vrátíme zpátky samy, a může se stát, že zabloudíme, nebo zkusíme překročit tento práh."

Než stačila Jantara protestovat, Nefrita vykročila a zmizela ve světle. Safíra chtěla jít za ní, ale Jantara ji zadržela. „Kdo ví, co je za těmi dveřmi? Já si opravdu myslím, že bychom tam neměly chodit."

„Nemůžeme opustit Nefritu," odsekla Safíra. „Hrozí-li jí nebezpečí, pak s ní musíme právě proto zůstat."

Jantara odevzdaně udělala krok vpřed a světlo ji i Safíru pohltilo současně. Prošly zdí, jako by tam žádná zeď nestála. Na druhé straně je čekal neuvěřitelný pohled. Stěny byly pokryté pestrými krystaly, jejichž barvy a krása ozařovaly a osvětlovaly celý sál. Safíra a Jantara uviděly Nefritu, která byla stejně nadšená jako ony.

„Odsud vychází světlo, které osvětluje celý tunel," pomyslela si Jantara. Dívky pohledem hledaly holčičku, která je dovedla na toto pohádkové místo. Spatřily ji stát za stromem.

„Oonágú, Oonágú, tady bydlí Oonágú," řekla se smíchem.

„Ano?" zvolala s radostí Jantara. „Kde je?"

Holčička k ní přistoupila a její pohled zvážněl. „To jsem já," řekla prostě.

Její hlas byl tak zřetelný a upřímný, že nebylo možné pochybovat o jejích slovech. Dívky na ni pohlížely náhle jiným pohledem a všimly si přemýšlivého výrazu za jejím dětským úsměvem. Nefrita se s ní střetla pohledem a pochopila, že nelže. Ve velkých fialkových očích se odrážely roky a roky přemýšlení, bláznovství, moudrosti, zkušenosti, štěstí i neštěstí… Nefrita měla pocit, že se ztratí ve víru pohledu, který toho tolik prožil, poznala, že Oonágú, skrytá za křehkým dětským zjevem, viděla uplynout mnohem víc času, než kolik ona kdy pozná.

„Byl již čas, abyste za mnou přišly. Cekala jsem vás."

„Kdo jsou naši rodiče?" zeptala se rychle Nefrita. „Proč nás vyhnali? Jaké nebezpečí nám hrozí? A proč nás hledá Rada dvanácti?"

Tváře jí hořely a chtěla pokračovat, když se setkala s klidným pohledem Oonágú. Zmlkla. Jasný hlas Oonágú zaplnil celý sál:

„Vyvolený se z temnot

vynoří,
ve jménu daru
svatý král.
Ne vládnout, ale říše
k světlu vést a spojovat
by měl.
Tři kameny – tři dívky.
Jedna pozná dar,
a druhá krále zas,
a obě zemřít
přiměje ta třetí.
A ze tří kamenů
zůstane osud
jediný.

Lidé si opakují tuto část *Proroctví* už po staletí," dodala Oonágú. „Trpělivě jsme na vás čekali. Váš osud je určen. Jen jeho vyústění je nejisté."

Dívky se otřásly. „Ničemu nerozumím," zamumlala Jantara.

„*A obě zemřít přiměje ta třetí* - co to znamená? Že jedna z nás bude nutit druhé, aby se zabily?" Nefrita rozrušená vlastními slovy zmlkla. V sále zavládlo tíživé ticho. To byl ten důvod, proč měly být nepřítelkyně – jedna z nich ostatní zradí a bude je ponoukat k smrti…

„To je hrůza!" vykřikla Nefrita. „To nemůže být pravda!"

„Žádná z nás to neudělá," přidala se Jantara.

Oonágú neříkala nic.

„Kdo je to Vyvolený?" zeptala se Safíra, aby změnila téma hovoru.

„Ode dneška za čtrnáct dnů, v den letního slunovratu, se rozhoří obrovská bitva," vyhnula se otázce Oonágú. „Neophileus určil její datum. Zlo a dobro se utkají na pláních světa Tam, před magnetickým polem Říše pohádek. Na jedné straně bude stát armáda Temnoty s Radou dvanácti a rytíři Řádu, na straně druhé armáda Světla."

„Kdo bude v této armádě?" ptala se Jantara.

„Všichni, kdo chtějí bojovat za svobodu. Rytíři, lidé, kouzelné bytosti… Armáda Světla se právě schází. Ale nikdy se nebude moci bít, jestliže se neukáže Vyvolený. On má vést armádu k vítězství a obětovat v bitvě život, bude-li to nutné. Ale Vyvolený stále nepřišel. Nikdo neví, kdo to je, a možná, že to neví ani on sám… Musíte do paláce Yrianze z Myrnelu. Část armády Světla tam čeká na Vyvoleného. V *Proroctví* je řečeno, že ho pozná jedna z vás. Možná tam už bude. Jestliže ne, hledejte ho a najděte ho!"

„A jak se do toho paláce dostaneme?" zeptala se Nefrita.

„Nedělejte si starosti. Dovede vás tam jeden důvěryhodný muž. Jmenuje se Rokdar a patří k poradcům Smrti."

Dívky si vyměnily udivené pohledy.

„Musíte navštívit Smrt," pronesla Oonágú. „Musí přestat stávkovat, aby se bitva mohla konat. Vy jediné jste schopné tu tvrdohlavou osobu přemluvit."

Zatímco Oonágú šla pro něco v zákoutí sálu, ohromené dívky si dělaly starosti. Mají navštívit Smrt? Přemlouvat ji? Může se to vůbec podařit bez nehody? Oonágú se vrátila a podávala jim mapu, aby se dostaly až do temné země Smrti.

„Celá ta historie o Vyvoleném a bitvě je tuze pěkná," ujala se slova Nefrita. Mluvila neobvykle vážně. „Ale já chci vědět, co s tím vším mám já společného? Chci vědět, kdo jsem."

„Vy jste tři kameny z *Proroctví*. Právě vy vychýlíte svět na stranu dobra, nebo zla. V době, kdy se obě armády střetnou, půjdete do Thaaru, města Počátků. Tam vy a jenom vy svedete poslední bitvu."

„A tam také jedna z nás dovede ty druhé na smrt?" zeptala se útočně Nefrita. „Mám toho dost! Proč mám navštěvovat Smrt a pak hledat Vyvoleného? Proč mám jít do Thaaru, abych tam svedla ‚poslední bitvu', což v zásadě znamená dát se zavraždit, že? Proč bych se neměla vrátit domů, co? Co mne nutí, abych dávala v sázku život? Už se nechci dál bát. Už si nechci klást otázky bez odpovědí!" Musela na chvíli přestat, aby nabrala dech. „A teď," řekla mírnějším tónem, „řekněte, co mi může zabránit v tom, abych se klidně vrátila do svého paláce, uviděla se opět se svým otcem a žila konečně v míru."

„Nefrito, armáda Světla vás všechny tři potřebuje, aby mohla vyhrát bitvu. Jestliže se ani nepustíte do boje, zlo zvítězí."

„No a co? Mně do toho nic není!"

„Ty *musíš* do Thaaru," pokračovala Oonágú. „Protože tvoji rodiče se kvůli tobě obětovali. Věděli, že jednoho dne budeš bojovat proti Temnotě, a položili svůj život, aby tě ochránili. Nemáš právo je zradit!"

„Jsou mrtví?" křičela Nefrita. „Oni jsou mrtví!"

„Ukryli tě do bezpečí dřív, než byli zabiti armádou Temnoty nebo Radou dvanácti. Zlo je zabilo."

„Ale kým byli? Jak se jmenovali?"

„V čem ti pomůže, když to budeš vědět? Nesmíš žít v minulosti a trpět pro to, co se nedá napravit. Věnuj svou energii tomu, co ještě změnit můžeš. Nemáš právo odmítnout boj."

„A co moji rodiče?" zeptala se najednou Safíra.

„Lituji," zamumlala Oonágú. „Ani oni nebyli ušetřeni. Museli utéci, aby tě ukryli. Rada dvanácti a armáda Temnoty měly velikou sílu a moc a pronásledovaly je. Tvoji rodiče jim nemohli uniknout. Uhodli svůj úděl, a proto tě svěřili lidem, kterým zcela důvěřovali."

„Vy jste neodpověděla na moji otázku," přerušila ji Nefrita. „Kdo jsme? Proč máme tolik nepřátel?"

„Vyvolený a vy… jste kouzelníci Světla," vysvětlila vážně Oonágú.

Po těchto slovech zavládlo hluboké ticho.

„Aha," řekla nakonec Nefrita. „A k čemu nám to je?"

„Poslouchejte mne. Když jste se narodily, držely jste již kameny v pěsti. Kameny vám dávají značnou moc, ale ta patří jen a jen vám, neboť kameny jsou vaší

součástí. Až do vašich čtrnácti let ve vás dar spal. Ještě nebyl připraven se probudit. Bylo nezbytně nutné, abyste kameny neobjevily příliš brzy, a hlavně, abyste je našly společné. Každá sama jste zranitelná a váš dar vám nemůže k ničemu sloužit.“

Safíra si odkašlala. Našla svůj kámen předčasně, ale nikdy si nemyslela, že by to mohlo mít nějaké následky. Oonágú zachmuřila obočí.

„Safíro, tvé srdce mi zjevuje, co se snažíš utajit. To je zlé, co vidím, moc zlé. Jestliže jsi našla svůj kámen příliš brzy, určitě jsi upoutala pozornost Rady dvanácti… Možná má teď telepatický přístup do tvé mysli.“ Oonágú si nahlas vzdychla. „Tím hůř. Co se stalo, stalo se! Řekla jsem, že váš dar se od vašich čtrnácti let vyvíjel. Musely jste projít spoustou zkoušek, abyste ho rozvíjely. Dostat se ke mně byla poslední z nich, aby dar dosáhl své plnosti. Kdybyste však objevily svou roli příliš brzy, ještě na cestě, vaše moc by se už nezvětšovala.“

„Takže z domova nás vyhnali, protože náš takzvaný dar se měl projevit ve věku čtrnácti let a měly jsme ho objevit společně, že?“ shrnula Nefrita. „A pak jsme měly prožít děsivá dobrodružství, abychom nakonec světu určily jeho osud? A nemáte dojem, že pro nás tři je toho trochu moc? Hlavně, když nás na konci nečeká nic veselého, jestliže dvě z nás mají zemřít!“

„Tak to je,“ řekla Oonágú.

„Máte nás za blázny?“ rozkřičela se Nefrita. „Přece nepůjdeme z vlastní vůle do Thaaru dát se zabít!“

„A můžete si snad vybrat? Vrať se domů, jestli chceš. Armáda Temnoty nebo Rada dvanácti tě tak jako tak dostihne a zabije. Všechny dohromady můžete změnit mnohé. Rozhodnutí je na vás: buď vám to stojí za to, nebo nestojí. Ale věz, Nefrito, jestliže odmítneš jít do Thaaru a jestliže přežiješ, je možné, že ostatní tě nenávidět nebudou. Ale ty sama se budeš strašlivě nenávidět.“

Nefrita neměla co říci. Věděla, že Oonágú má pravdu, ale pokoušela sebe samu přesvědčit o opaku.

„A náš báječný dar je co?“ zeptala se Safíra.

„*Jedna pozná dar*,“ odpověděla Oonágú. „To jsou Neophileova slova. Nepřísluší mi, abych vám prozradila to, co musí pochopit jedna z vás.“

Zavalily ji dalšími otázkami, ale Oonágú už neodpověděla ani slovem. Vzala na sebe opět úsměv malé holčičky a k tomu si pozpěvovala:

„Vyvolený se z temnot
vynoří,
ve jménu daru
svatý král.
Ne vládnout, ale říše
k světlu vést a spojovat
by měl.
Tři kameny – tři dívky.
Jedna pozná dar,
a druhá krále zas,

a obě zemřít
přiměje ta třetí.
A ze tří kamenů
zůstane osud
jediný.“

Nefrita, Satira a Jantara pochopily, že Oonágú už na ně nepromluví, a tak vedeny jednotnou vůlí překročily v opačném směru světelnou zeď, která je přivedla k jejich osudu.

Paříž roku 2002

Probudila jsem se zadýchaná a rozechvělá z rušné noci, kterou jsem měla za sebou. Do podrobností jsem si pamatovala sdělení kouzelné bytosti s fialkovýma očima a zmítaly mnou všechny city Nefrity, Safíry a Jantary, jako bych je prožívala na vlastní kůži.

Můj sen se znovu přerušil a bolestně mne vrátil do mého temného a studeného vesmíru. Vzpomínám si, že jsem plakala, pobouřená nespravedlností, v které jsem musela žít, a snem, který se stále vymykal mé zoufalé skutečnosti. A právě v tomto okamžiku se vynořily vzpomínky, skrývající pod skvělým lesklým povrchem klam a zármutek.

Tentokrát jsem byla příliš rozrušená, abych je potlačila. Třpytily se a zavalily mne hořkou radostí. Viděla jsem se opět jako Jasana. Vzpomínala jsem na minulost. Překypovala jsem životem a všichni mne obdivovali. Byla jsem bohatá a náročná, oblékala jsem se tak, že všichni bledli závistí. Lidé snášeli mé rozmary a chápali je jako rozkazy. Jasana měla ohavnou povahu, ale já věděla, že je mnohem citlivější, než dávala najevo. Jasně jsem si vzpomínala na okouzlené pohledy, které provázely i má nejmenší hnutí, ale také na posměšky, které si vůči mně někdo výjimečně dovolil. Tehdy jsem utekla do nějakého tajného koutku a tiše jsem plakala. Pečlivě jsem skrývala, jak jsem ve skutečnosti křehká. Ráda jsem se bavila a smála na úkor druhých a je pravda, že jsem zdaleka nebyla ani uvážlivá ani dospělá. Ale někdy se mi stávalo, že jsem se i navzdory své lehkomyslnosti dokázala zamyslet a věnovat někomu hlubší pozornost. Chovala jsem se sice hodně nespoutaně, ale přitom jsem měla něžné srdce. Svou citlivost jsem projevovala jen ve skrytu, daleko od ruchu, který jsem sama vzbuzovala.

Věřila jsem ve věčné štěstí. Kamarádky, které mne obklopovaly, mi připadaly upřímné a já si myslela, že mne mají rády. Ale jejich úsměvy byly jen sladké zdání. Když mi nemoc zničila skvělý život, který jsem vedla, očekávala jsem podporu a společnost. Ale všichni zbaběle utekli. Čím jsem je mohla zaujmout na nemocniční posteli, s tváří zohyzděnou bolestí, která mne stravovala? Jen moji rodiče o mne pečovali, ale osud se rozhodl, že i tato útěcha je nadbytečná, a v důsledku nehody rovněž zmizeli z mého světa. Pomalu chápu a přijímám skutečnost, že mne opustili přátelé. Ale s nimi zmizel také ten, koho jsem milovala a kdo miloval mne. Nevěděla jsem, co to znamená milovat. Ale přesto jsem na něm lpěla a měla ho ráda po svém, se svou někdejší bezstarostností. Podobal se Vyvolenému z mého snu, ale tak jako on byl jen zběh a zrádce, který si činil nároky na světlo, a přitom sloužil jen temnotě. Navštívil mne jen jednou jedinkrát, a pak utekl a nikdy se už nevrátil. A to je věc, kterou dosud nedokážu přijmout.

26

Bezejmenný jel po boku Skřítosmava, sklíčený úděsnou novinou, kterou se právě dozvěděl. Nedokázal pochopit, jak mohl vydat svou duši zlu. Pokud si vzpomínal, vždy považoval Temnotu za strašlivého a odpudivého nepřítele. A přesto byl sám součástí temnot! Znamení temné armády zdobilo jeho levý kotník a krev, která mu stále tekla, jasně vykreslovala tvar měsíce i číslic nad ním. Čaroděj Temnoty nelhal bez ohledu na to, jak podlý a hanebný byl jeho záměr. Teď litoval dnů, kdy se marně ptal po své minulosti. Věděl, že jeho služba zlu ho bude věčně soužit.

Skřítosmav byl zoufalý z toho, co se dozvěděl od čaroděje Temnoty. Dva dny na Bezejmenného nepromluvil. Mlčky a zdrceně pokračovali ve společné cestě. Ke konci třetího dne smutné jízdy, když padala noc, se Skřítosmav rozhodl promluvit.

„Jak je možné, že jsi byl vojákem Temnoty, jak to, že ty, kterého jsem považoval za přítele, máš na rukou krev nevinných?“

Bezejmenný neodpověděl. V pohledu, který vyslal ke Skřítosrnavovi, byla veškerá jeho bída a tíseň. Skřítosmavův hlas trochu změkl.

„Vím, že si na nic nevzpomínáš, ale já ti tolik věřil. Byl jsem přesvědčen, že jsi Vyvolený. A přitom jsi ničil životy, o nichž jsi tvrdil, že je chceš zachránit. Jak bych si mohl říct, že ses změnil, že tvou duši, ponořenou do temnoty, zaplavilo světlo?“ Skřítosmav se na Bezejmenného díval usvědčujícím pohledem. „Proč bychom teď měli jet k Oonágú, aby četla v tvém krutém srdci? Naše cesty se tady rozcházejí a já doufám, že o tobě už nikdy neuslyším. Jestliže tě ještě někdy potkám na cestách, doufám, že se tak stane v době, až se tvůj obraz zcela vytratí z mých vzpomínek.“

Po těch slovech se Skřítosmav otočil a cvalem se rozjel. Ale Bezejmenný na něj silně zavolal:

„Zradil jsem sám sebe dřív, než jsem zklamal tebe. Nikdy jsem si nepomyslel, že bych mohl sloužit Temnotě. Nevím, jak jsem mohl dojít tak daleko, ale mohu tě ujistit, že dnes bych raději zemřel, než bych se přidal k temné armádě. Nevím, zda má duše přešla najednou od zla k dobru, ale krev, která potřísnila mé ruce, mne tíží nad veškeré utrpení, které jsem si kdy dokázal představit.“

Skřítosmav se po těchto slovech znovu otočil. Zabořil svůj zlatavý pohled do filantýrových safírově modrých očí. Za hlubokým smutkem se stále skrývala síla a ušlechtilost.

„I když připustím, že to je pravda,“ odpověděl suše, „proč bych měl jet s tebou? Nejsi Vyvolený a já hledám jeho. Nedokážu vedle tebe zůstat a nemyslet na krutosti, jimiž ses provinil. Jsi vrah a já na to nemohu zapomenout!“

„Podle tebe mám nést břemeno svých zločinů až do smrti?“

„Měl bys zhynout, nic jiného si nezasloužíš!“

„Ale já se stal někým jiným!“ vzplanul filantýr. „Nedovolím, aby mne minulost strašila po celý život! Trpím výčitkami a lituji všeho, čeho jsem se dopustil, i když si na to nevzpomínám. Cožpak nebudu mít nikdy právo vymazat své chyby?“

„Zdalipak tvé výčitky a lítost pomohou těm, kteří tě snažně prosili o život?“ odsekl zle Skřítosmav. „Člověk se nezmění ze dne na den a ti, které jsi usmrtil, volají po tvé smrti!“

„Mám tedy trpět celý život?“

„To bude jedině spravedlivé!“

Vyděšený Bezejmenný zůstal sám, vydaný napospas svému zmatku. Jel asi hodinu, když se před ním v soumraku vztyčil krásný zámek. Rozhodl se, že tam požádá o odpočinek. Seskočil z koně a zaklepal na dveře. Vzápětí mu otevřela tělnatá zena s dobromyslným výrazem.

„Rád bych vás požádal o nocleh. Jsem zbloudilý a hladový filantýr.“

„Buďte vítán!“ zvolala žena. „V tak temné noci by nebylo prozíravé spát venku. Vstupte, posaďte se ke stolu a já zatím odvedu vašeho koně do stáje.“

Bezejmenný jí poděkoval a cítil se trochu uvolněn vlídnou atmosférou, která v sídle vládla. Šel dlouhou chodbou a pozorně si prohlížel portréty na bílých zdech. Pak uslyšel veselý povyk, který přicházel zřejmě z nějakého sálu. Dal se vést zvukem a vstoupil do velké místnosti, kde se právě konala hostina. Sedělo tu na padesát lidí a všichni se smáli, mluvili a jedli lákavá jídla, která přinášeli sluhové. Když si hodovníci všimli Bezejmenného, pomalu se ztišili. V čele stolu se zvedl muž s kulatou sympatickou tváří v jednoduchém obleku a dobrosrdečně prohlásil:

„Vida, nečekaný host! Dovol, abych se představil – jsem Tyvan z Orlysu. Buď vítán a přijmi mezi námi místo. Nejsi ty náhodou filantýr?“

„Ano, jsem,“ odpověděl Bezejmenný.

„To je zajímavé. Pojď blíž a posaď se ke mně, ať si můžeme trochu promluvit.“

Bezejmenný se posadil vedle Tyvana z Orlysu a naložil si na talíř. V uvolněné atmosféře se pokusil zapomenout na své trampoty.

„Tak ty jsi filantýr,“ ujišťoval se znovu muž, který byl patrně majitelem zámku.

„Ano,“ potvrdil znovu mladý rytíř.

„Víš, máme tu jeden předmět, který tě určitě zaujme,“ říkal Tyvan tajemným tónem. „V mé rodině přechází z otce na syna… Je to kouzelný prsten, který nevypadá nijak zvláštně, ale…“ Odmlčel se, aby zvýšil účinek svého sdělení. Pak snížil hlas: „*Ale je schopen*…“ náhle se zarazil a zmlkl. „Zítra ráno se to dovíš,“ uzavřel.

Bezejmenný tiše dojedl a prohlížel si přitom hodovníky kolem stolu. Proti němu seděla jemná, křehká dívka. Byla oblečena vybraněji než ostatní hosté – dlouhé světle modré šaty hladce přiléhaly k tělu. Bledou tvář ozařovaly světle zelené oči, jemné rty se otevíraly neurčitým úsměvem. Jejich pohledy se setkaly. Dívka si ho pozorně prohlédla a usmála se na něj.

„To je má dcera Orlana,“ řekl pán domu rytíři. „Mé nejmladší a také nejcitlivější dítě. Je pro mě zdrojem pýchy i zoufalství. Tradice zděděná po předcích mi nařizuje, že její ruka bude patřit tomu, komu je osudem určen kouzelný prsten, o

němž jsem ti říkal. Ovšem jen v tom případě, že mou dceru bude chtít za manželku. Velice bych se divil, kdyby ji nechtěl. Orlana je perla.“

Bezejmenný mlčel – nevěděl, co by měl odpovědět. Po jídle přiznal, že je velmi unaven, a Tyvan z Orlysu mu ukázal jeho pokoj. Bezejmenný se převlékl, natáhl se na postel a vdechl vůni čistého povlečení. Zabořil hlavu do péřového polštáře a snažil se usnout. Trvalo však dlouho, než mu to jeho trápení dovolilo. Zdálo se mu o Tyvanovi z Orlysu, který neustále opakoval: „Je to kouzelný prsten, který je schopen… Je to kouzelný prsten, který je schopen…“ Pak mu do snu pronikla Orlanina tvář a Tyvan oznamoval: „Je to perla…“

Za svítání byl Bezejmenný vytržen ze spánku dvěma pažemi, které s ním silně třásly. Otevřel oči a uviděl Tyvana z Orlysu, který se nad ním skláněl.

„Pospěš si, filantýre,“ řekl vesele. „Za deset minut tě čekáme v sále, kde jsme včera večeřeli.“

Bezejmenný se hbitě oblékl. Vytáhl kouzelný meč a přemýšlel, zda by nebylo nejlepší vrazit si ho do srdce – nebyl schopen snášet tíhu minulosti. Nakonec ale zvítězila zvědavost. Zastrčil meč do pochvy a spěchal do místnosti, kde na něj čekal Tyvan. Co mu tam sdělí? Bude to něco o podivném prstenu, o němž mluvil?

Když vstoupil do velkého sálu, nemohl potlačit překvapení: kolem čtverhranného dřevěného stolu stál jeho hostitel a řada dalších osob – lidí i kouzelných bytostí. Někteří na sobě měli neforemné brnění, jiní vystavovali na odiv jizvy z válečných zranění. Měli u pasu meč a tvářili se slavnostně. Bezejmenný si uvědomil, že všichni přítomní jsou filantýři. Všiml si, že tu je také krásná Orlana z Orlysu, která uprostřed mužů vojáckého chování působí ještě křehčeji a pohádkověji.

Na Tyvanovo znamení postoupil Bezejmenný kupředu a zaujal místo. Dohadoval se, jaké události se má účastnit. Vzápětí se to dozvěděl. Tyvan z Orlysu s rozjasněnou tváří oznámil vřelým hlasem:

„Přátelé, v našem shromáždění se sešel přesný počet filantýrů, nezbytný k tomu, aby byl zachován starobylý zvyk, který se předává v tomto sídle z pokolení na pokolení. Každý z vás bude mít možnost vyzkoušet si kouzelný prsten, který je teď v mém vlastnictví. Ale musím vám připomenout, že to je velice nebezpečný čin. Tradice po dlouhá staletí požaduje, aby se podle přesně určeného rituálu konalo shromáždění filantýrů pokaždé, když se nějaký dobrovolník nabídne, že prsten z Orlysu vyzkouší. První odvážný mladík, který na sebe vezme nebezpečí, že prsten zkusí, je Artur z Farriéru.“

Mladý filantýr s domýšlivým výrazem vypjal hruď.

„Jestliže uspěje,“ pokračoval Tyvan, „získá ruku mé dcery a mou úctu. Jestliže neuspěje, může své štěstí zkusit kdokoli z vás, kteří sedíte u tohoto stolu.“

Čím dál znepokojenější Bezejmenný pozorně sledoval Tyvana, který si odkašlal a pokynul své dceři. Orlana si sáhla za výstřih a vytáhla stříbrný řetízek, na jehož konci se třpytil prsten.

„Jen Orlana může nosit tento šperk, aniž by si způsobila hluboké popáleniny,“ prohlásil Tyvan. „Podle tradice má jen ta nejčistší dívka z Orlysu výsadu uchovávat prsten.“ Pak otočil pohled na Artura z Farriéru, který mu jej chvástavě vrátil. „Filantýre, jsi rozhodnut nasadit si prsten, který byl zaklet kouzelníky z

dávných časů? Bereš na sebe toto nebezpečí? Zvaž dobře svou odpověď, neboť zavážeš-li se k tomu před tímto shromážděním, nemůžeš vzít své slovo zpět.“

„Beru je na sebe,“ odpověděl Artur z Farriéru a pyšně se usmál na Orlanu. Orlana odvrátila vyplašené oči.

„Dobře. Dřív než zkouška začne, chtěl bych povědět vše o prstenu z Orlysu těm nepočetným filantýrům mezi vámi, kteří o něm ještě neslyšeli. Je v něm skryto mocné kouzlo: dokáže rozpoznat duše zčernalé zlem od čistých srdcí, která se otevírají jen dobru. Čím více je člověk oddán temnotě, tím je vůči němu prsten nemilosrdnější, neboť snáší jen nevinnost a spravedlnost. Ale je zcela možné, že i člověk naprosto počestný, jehož životu nelze nic vytknout, ponese vážné následky, odváží-li se nasadit si šperk na prst. Každý si proto musí důkladně rozmyslet, zda si chce změřit síly s prstenem z Orlysu.“ Tajemný stín zahalil Tyvanův pohled. „Prsten byl vytvořen k jedinému cíli: pozná toho, na koho čeká po celá staletí. Zmizí v okamžiku, kdy splní svůj úkol. *Je to kouzelný prsten a je schopen najít Vyvoleného*.“

Bezejmenný se zachvěl. Chtěl z místnosti utéci, ale nohy se pod ním podlomily a pohled se mu zamžil. Sebral síly, takže si jeho slabosti nikdo nevšiml.

Orlana sňala stříbrný řetízek z krku a položila si prsten na bílou dlaň.

„Odjakživa vím, že jsem Vyvolený,“ prohlásil Artur z Farriéru. „Nikdy jsem se nepovažoval za obyčejného filantýra. Zkouška mne vůbec neděsí.“

Orlana nasadila prsten na Arturův prst. Obratně vytepaný kroužek z bílého zlata se začal jako vír otáčet kolem filantýrova prstu. Rytířův obličej vyjadřoval rostoucí děs, vypoulené oči prozrazovaly bolest, kterou pociťoval. Prsten se postupně měnil ve stříbrný plamen s perlovými záblesky. S tváří ztrhanou bolestí třepal filantýr rukou a vykřikl:

„Sundejte mi ten prsten! Už to nemohu vydržet! Smilování! Snažně vás prosím, pomozte mi!“

„Bohužel to není možné,“ zašeptal zklamaně Tyvan.

Plameny se šířily po ruce. Po chvíli ze zmrzačeného prstu odpadly kusy spáleného masa. Bezejmenný byl jako uhranut: přepadl ho odpor k takovému divadlu, ale nedokázal odtrhnout oči.

„Jen málokoho trestá prsten z Orlysu s takovou krutostí,“ vzdychl si Tyvan.

Mučení konečně přestalo. Filantýrův prst se rozpadl na černý popel. Prsten, stejně hladký jako v okamžiku, kdy visel Orlaně na krku, spadl s jasným cinknutím na zem. Dívka ho rychle zvedla. Artur z Farriéru se s bolestným výrazem vrátil na své místo.

„Chce ještě někdo zkusit prsten?“ zeptal se Tyvan z Orlysu.

Shromáždění filantýrů mlčelo. „Já chci zkusit štěstí,“ řekl muž s tvrdě řezanou tváří.

„Je-li to tvé přání, Gorale Keulle,“ souhlasil Tyvan.

„Máš mnoho zásluh, a nejsi-li ty Vyvolený, nevím, kdo by byl hoden jím být.“

Goral Keull zachoval nehybný výraz. Natáhl k Orlaně silně zjizvenou ruku. Odporné divadlo se opakovalo. Plameny v prudkém víru objaly prst. Goral Keull nevydal ani hlásku, naopak zůstal jak z kamene, jako by utrpení, kterým procházel,

nemělo význam. Jen v jeho temném pohledu se odrazil stín bolesti. Brzy prsten opět cinkl o zem. Orlana ho chvatně zvedla. Všichni filantýři se v úžasu dívali na rytíře – prst Gorala Keulla, který prošel plamenem prstenu z Orlysu, zůstal zdráv a nedotčen.

„Prsten usoudil, že jsi udatný muž, přestože nejsi Vyvolený," vysvětlil Tyvan z Orlysu. Goral Keull ani na tuto poklonu nezareagoval.

„Je tu ještě někdo další, kdo by chtěl zkusit prsten z Orlysu?" ptal se Tyvan s jistotou, že se již nikdo nepřihlásí.

„Ano, já," prohlásil náhle Bezejmenný, který tím překvapil i sám sebe.

„Ty? Jsi ještě velice mladý! Jak se jmenuješ?"

„Nemám jméno," odpověděl filantýr, pobaven otázkou, která mu vždy předtím připadala neblahá.

V shromáždění se ozval šum. „Bezejmenný," pravil s pohrdáním Artur z Farriéru. „Tak to jste vy! A vy se považujete za Vyvoleného!"

„Ne," odsekl Bezejmenný. „Chci jenom vědět, zda v sobě nosím zlo, nebo dobro."

Goral Keull přimhouřil oči a ostře se na Bezejmenného podíval. Zmatený Tyvan odpověděl:

„Podle zvyku ti nemohu odepřít právo na prsten. Ale na tvém místě bych se takového závazku zřekl."

„Trvám na něm," odpověděl s jistotou mladý filantýr.

Zamířil k Orlaně. Rytíři, kteří zachytili jeho pohled, museli uznat, že se v něm zrací síla a odhodlání. Bezejmenný položil ruku s dlouhými, ohebnými prsty do ledové Orlaniny dlaně. Prohlížel si prsten. Jeho krása spočívala v jednoduchosti. Na první pohled se zdálo, že je vytvořen pouze z bílého zlata, ale zblízka bylo vidět, že je vykládán drobnými diamanty. Orlana mu jemně navlékla prsten a povzbudivě se na něj podívala.

Prsten se proměnil ve stříbrnou tekutinu, která se rychle otáčela kolem prstu. Potlačil zaúpění. Přesto pociťoval krutou rezavou bolest. Stříbrné plameny brzy nelítostně spalovaly jeho tělo. Chtěl křičet, myslel, že omdlí, ale vydržel stát rovně a i přes pach spáleného masa potlačil svou slabost. Filantýři na něj hleděli s útrpností. Mučení trvalo déle než mučení Artura z Farriéru a Gorala Keulla dohromady.

Bezejmenný se přiměl udržet hlavu vztyčenou bez jediného pohledu na zraněný prst. Dostalo se mu potvrzení toho, co si dosud odmítal připustit: byl si jist, že bolest je tak silná a nesnesitelná, protože prsten z Orlysu v něm našel zlo a chtěl ho potrestat.

Cítil, že se na něj upírají oči filantýrů, ale neodvážil se čelit jejich pohledům. V tichu se zvedal šum, který sílil **a** který Bezejmenný chápal jako tvrdé odsudky na svůj účet.

„Máte pravdu, neuspěl jsem, srdce mám plné zla," řekl hořkým hlasem. „Prsten z Orlysu potvrdil vaše domněnky. Nechť Orlana prsten zvedne a nasadí ho na jiný prst. Zapomeňte na mne, zapomeňte na porážku, která mne právě potkala, zapomeňte i na mou tvář…"

Nevěděl, co by ještě řekl. Naštěstí svá slova pronesl tak potichu, že je nikdo neslyšel. Hledal očima prsten na zemi, ale nemohl ho najít. Prozkoumával každý kout v místnosti a snažil se zahlednout stříbrný svit. Marně.

Odvážil se tedy váhavě pohlédnout na svou spálenou ruku. Nenesla žádnou známku zranění.

Orlana se na něj zářivě usmála, rytíři si ho prohlíželi s obdivem a pokorou, i když někteří se neubránili závistivým pohledům.

„Bezejmenný," prohlásil Tyvan z Orlysu dojatý k slzám, „ty jsi bez jakýchkoli pochybností Vyvolený. Jsi ten, o kterém jsme snili a doufali, že ho jednou uvidíme."

Po těchto slovech vypukly velkolepé ovace na počest stále ještě nevěřícího filantýra. Opravdu byl tím, jehož samotné jméno dávalo naději srdcím celého světa?

27

Dívky se vracely pro koně, značně znepokojené tím, co před nimi Oonágú odhalila. Jantara a Safíra si dělaly starosti. Vědomí, že jsou tak důležité, je oslnilo i vyděsilo současně. Nefrita byla příliš rozrušená setkáním s Oonágú, že ani nevěděla, co vlastně cítí. Nejprve se vzbouřila proti tak temné budoucnosti. Nová odpovědnost jí připadala až příliš těžká. Ale je nutné dojít do cíle. Když ji očekávali po staletí… nemůže teď všechno vzdát. Ale lze se s plným vědomím vydat do zkázy? Vzít na sebe takový úkol? Ačkoli si to nechtěla přiznat, zachvátil ji strach.

„Přísahám," řekla z ničeho nic, „že vás nikdy nezradím. *Proroctví* určitě nemá pravdu. Žádná z nás nikdy nebude nutit ty druhé zemřít. Nikdy!"

„Přísahám," opakovala Jantara vážně, „že nikdy nic podobného neudělám. Raději zemřu, než bych vás zabila!"

„Také tak přísahám," řekla Safíra. „Neophileus se zmýlil. Je už mnoho staletí mrtev. Nemáme důvod, proč bychom měly vyplnit vše, co předpověděl!"

Nefrita a Jantara se usmály, ale úzkost je nepřestávala svírat. „Nemohu tomu uvěřit," poznamenala Nefrita. „Prožíváme něco tak…"

„Podivného, nepředvídaného a nepředstavitelného," doplnila ji Jantara zamyšleně. „Představa, že jdeme na návštěvu ke Smrti!"

„Je to děsivé, ale současně vzrušující," dodala Nefrita.

„A navíc se k nám upírají pohledy tisíců lidí," řekla vážně Safíra. „Oonágú nás ujistila, že jsme očekávány již po staletí!"

„Já se bojím," přiznala nečekaně Jantara. „Jak po nás může někdo žádat, abychom celému světu zvolily osud? To je nesmysl! Moc bych si přála tvářit se, jako že nic nevím, a vrátit se domů k obyčejnému životu."

„Já také. Nechci, nemohu jít do Thaaru s vědomím, co nás tam čeká. Ale vím, že musím," odpověděla pomalu a nerada Safíra.

„Pokud tam půjdeš ty… půjdu také," slíbila Jantara.

„A já rovněž," prohlásila vážně Nefrita. „Musíme zůstat spolu. Není možné uhádnout, jaká hrůza nás čeká… Ale jestliže se na nás spoléhá tolik lidí, nemůžeme je zklamat. Jestliže za nás naši rodiče položili život, jestliže jsme opravdu schopny něco změnit, oslabit Radu dvanácti nebo Temnotu, musíme to udělat."

Nefrita zmlkla. Nemohla opustit Jantaru, Safíru a tolik lidí, kteří jí věřili. Jantara tesklivě a s lítostí vzpomínala na bezstarostné dny, které prožívala před svými čtrnáctými narozeninami. Věděla, že musí svůj neuvěřitelný úděl prožít až do konce.

Safíra si uchovávala svůj tajemný nepohnutý výraz, ale úplně ji zavalovaly city a vzpomínky. Než se setkala s Jantarou a Nefritou, čas plynul pomalu a bez

překvapení. Vedla klidný, pravidelný život bez vzruchů či dobrodružství. A nakonec, tím jak se opakovaly stále stejné dny, zapomněla snít, smát se, plakat či něco cítit. Zavrhla přátelství a lásku a uzavřela se sama do sebe. Až když potkala Nefritu a Jantaru a o něco později Adriena, objevila svět takový, jaký mohl být: udivující, krásný, příjemný a současně drsný. Poznala cenu života a teď, když se ocitl v ohrožení, připadal jí ještě dražší.

„Jak si může Oonágú myslet, že přesvědčíme Smrt, aby se nezabila?“ vybuchla náhle Nefrita. „Proč si myslí, že jí to vysvětlíme lépe než ostatní?“

„A navíc,“ dokazovala Jantara, „jít za Smrtí a uvidět tu bytost – to je přece jenom… nenormální! Děsně nenormální!“

Dívky vyjadřovaly své pochyby a nevíru. Vzápětí se dohadovaly nad chováním dravých ptáků. Proč ušetřili Nefritu a Safíru? A proč nakonec uletěli, zmítáni neznámou silou, která je, jak se zdálo, ochromila?

Sestup byl snadný, téměř příjemný. Na konci druhého dne našly koně, kteří na ně trpělivě čekali. Jantara svého koně dlouze hladila, šťastná, že ho zase vidí. Měl opět bílou srst, kterou tak obdivovala, a laskavě se na ni díval.

Nefrita před odchodem pečlivě studovala mapu, kterou dostaly od Oonágú. „Jestli tomu dobře rozumím, vesnice, které jsme až dosud projížděly, patřily k zalesněnému kraji Ornomel. Pohoří, v němž teď stojíme, není důležité. Jmenuje se Yrog a podle této mapy vyznačuje hranice Ornomelu. Za nimi jsou náhorní plošiny, staré hory, které leží v kraji Ellrog. Tam zjevně není žádné město…“

„Ukaž mi mapu,“ požádala Jantara. Posadila se vedle Nefrity a se zájmem pohlédla do pergamenu. „Toho jsem se bála,“ vydechla s úžasem. „Říše pohádek je nezměrná!“

„Ale my jsme poblíž území, které náleží Smrti. Podívej, stačí, když se budeme držet řeky Todéâth. Protéká Ellrogem a teče na velkou planinu, která se táhne podél rozsáhlého jezera, do něhož se Todéâth kupodivu vlévá. Pak se musíme dostat přes pláň nebo jezero a budeme tady.“ Nefrita ukázala prstem na elegantní černá písmena: Ogder, země Smrti. „Chceme-li někdy dojít do Ogderu, musíme se vydat na cestu okamžitě.“

„Ogder,“ otřásla se Jantara, „příšerné jméno!“

Dívky se vydaly zpátky listnatým lesem. Safíra se zachvěla obavou: „Až dojdeme k úpatí tohoto pohoří a budeme procházet Ellrogem, je možné, že nás najdou nepřátelé.“

„Vím,“ otřásla se Nefrita. „Ale oni přece nevědí, kde jsme, ani jak vypadáme…“

„Právě, ten černě oděný jezdec, kterého jsme několikrát viděly a kterého jsme považovaly za nepřítele, mohl patřit k armádě Temnoty, ne? A co když to byl nějaký pátrač, zvěd?“

„Raději na to nemyslete,“ pospíšila si Jantara.

„Ale co když mám pravdu?“ naléhala Satira.

„Je to možné,“ řekla Nefrita. „Konečně, mnozí lidé, které jsme neznaly, vypadali, že nás poznávají. Musíme mít nějaké jednoznačné znamení, podle něhož nás lze určit… a jež je pro nás nebezpečné!“

„Tři osamělé dívky kolem čtrnácti let, které projíždějí Ornomelem, musejí přitahovat pozornost," podotkla Safíra.

Dívky pociťovaly čím dál tím větší úzkost. A co když je armáda Temnoty najde, jakým mukám je vystaví? „Kdybych tak měla meč," říkala si Nefrita, „cítila bych se mnohem jistější… Naštěstí mám svůj kámen. Ale je pro nás dostatečnou ochranou?"

„Ale stejně," utrousila Safíra, „jestliže nás lze tak snadno rozpoznat a jestliže máme tolik nepřátel, proč na nás ještě nezaútočili?"

Den plynul pod hrozbou nenadálého útoku armády Temnoty. Jantara neustále čekala, že se odněkud vynoří jezdci v černém a vrhnou se na ni s blýskavým mečem v ruce. „Jestliže dojde k nejhoršímu a armáda Temnoty nás najde," přemýšlela s mrazením v týle, „budu mít odvahu k boji, nebo se opět zachovám stejně bídně a žalostně jako tváří v tvář dravým ptákům?"

Její kůň vycítil obavy a nervozitu, které ji stravovaly, a pokusil se ji uklidnit mírnými telepatickými vlnami.

Ale Jantara se úzkosti nedokázala zbavit.

Když dívky vyjely z hor, právě se setmělo. Chvíli se dívaly na Yrog, kterým projely a za nímž nechaly Ornomel. Jely listnatými lesy podél Todéâthu, řeky s kalnou vodou. V dálce se před nimi zvedaly vršky Ellrogu a dívky nejasně vnímaly, že tato opuštěná krajina jim není přátelsky nakloněna.

Unavené se posadily přímo na zem na břehu Todéâthu a naslouchaly jeho temnému hučení. Skromně pojedly, ale neodvážily se napít bahnité říční vody. Po jídle se natáhly na trávu a vstřebávaly klid, který je obklopoval. Zamyšlené se dívaly nahoru a vnímaly krásu nebeské klenby. Rozuměly si beze slov. Věděly, že pociťují totéž, že nesmírná příroda stírá jejich trápení a spojuje je jediným kouzlem, jedinou poezií chvíle. Byly úplně zticha, aby nezlomily magickou moc okamžiku. Nefrita, Safíra i Jantara jemně tiskly své kameny…

Ráno vyskočily plné života a vydaly se na cestu brzy po úsvitu. Chvilku pozorovaly smutnou krajinu Ellrogu: kopce s chudou, suchou a zežloutlou trávou, sem tam roztroušené uschlé stromy, několik holých suťových vršků, které se sotva zvedaly nad okolními kopci.

Cesta zpočátku probíhala klidně. Ranní čerstvý vzduch byl naplněn vůní květin, ptáci zpívali. Koně vylekali laň, která vyrazila přímo před nimi takovým úprkem, že dívky sotva stačily postřehnout její sametovou srst. Nestačily se divit, jak příjemná je krajina Ellrogu. Zahnaly obraz nepřátel a začaly si povídat s předstíranou bezstarostností.

Jantara se dívala na Todéâth. Vlévalo se do něj mnoho toků a řeka teď byla mohutná a široká. Její nadále čistá voda spěchala mnohými zákruty a ve slunci, které se v ní zrcadlilo, vypadala jako stříbrná. Ale dívky jí nedůvěřovaly natolik, aby se z ní pokusily pít. Slunce stoupalo a začínalo být dusno. Dívky se odmlčely, zmocnila se jich zvláštní nevolnost.

„Tady to působí divně," vyslovila najednou Jantara to, co si žádná z nich neodvážila přiznat. Krajina se pomalu změnila. Květy zmizely. Koně byli napjatí a

neklidní. Nad zemí vládlo naprosté, zneklidňující ticho, jak cesta pokračovala, viděly, že z Ellrogu mizí všechny formy života.

„Možná je to znamení, že se blížíme k Ogderu, zemi Smrti," nadhodila Nefrita.

„A z toho se mám radovat?" ozvala se Jantara. „Mám strach. Vím, že vy dvě jste statečné a nikdy si nepřiznáte, že se bojíte. Ale já ano! Nemám vůbec chuť navštívit Smrt a už jen tenhle kraj mne leká!"

„Neboj," uklidňovala ji Safíra. „Nic neriskujeme."

„Skutečně?" vykřikla Jantara roztřeseným hlasem. „Až na to, že nás může rozsekat armáda Temnoty či nějaký jiný nepřítel, který touží po naší kůži! Opravdu, neriskujeme vůbec nic. A pak, když se nám podaří přežít a uvidíme Smrt, můžeme se dát znovu chytit v Thaaru. A odtud nemáme šanci vyváznout živé a zdravé!"

Jantara a Safíra se pokoušely Jantaru uklidnit, ale nebyly příliš přesvědčivé, vždyť sdílely její obavy. Naštěstí se ale žádný černě oděný jezdec neobjevil. Začaly si znovu povídat, aby přehlušily strach. Celý kraj kolem dokola jim připadal hrozivý. Šedivé mraky pohltily slunce a vzduch byl vlhký a studený. Když na Ellrog padla noc, dívky se zastavily na břehu Todéâthu, jehož vody byly znovu špinavé a černé, plné bláta a prachu.

Vystrašená Jantara hmatala ve tmě, až našla Safířinu ledovou ruku. „Když jsem byla malá, máma mne vždy držela za ruku, abych usnula," zašeptala. „Když byla u mne, věděla jsem, že všechny zlověstné stíny a noční můry před ní utečou…"

Jantara se odmlčela, ale Safíra porozuměla, jemně jí stiskla ruku, a tak se držely, dokud všechny tři neusnuly. Ráno vstaly a s nechutí pokračovaly v cestě temnou a nepřátelskou krajinou, pořád podél vody. Koně bázlivě ržáli a postupovali jen velice pomalu. Dívky se cítily zcela ubité a vyčerpané. Po několika hodinách vjely do jemného oparu, který se postupně změnil v těžkou, dusivou mlhu. Byla tak hustá, že dívky neviděly nejen nic před sebou, ale dokonce ani samy na sebe. Jedině Todéâth se podivné třpytil a svítil v mlze. Nefrita, Safíra a Jantara se snažily mluvit klidným tónem, aby se jedna druhé neztratily. Neměly už ponětí o čase a oslepené mlhou se třásly ve studeném větru.

Konečně se mlha začala zvedat. Uviděly rozkvetlou pláň, kterou lemovalo rozsáhlé jezero.

„Vím, kde jsme!" vykřikla s radostí Nefrita. „Teď už jen projedeme planinou a dostaneme se do Ogderu!"

„Už?!" vyhrkla Jantara.

„Ellrog je maličká oblast. Ale nad tím bych opravdu neplakala."

Chystaly se, že vyjedou na pláň, když náhle uslyšely silný mužský hlas. Neviděly však nikoho.

„Po pláni či po jezeru –
toť dvě cesty do Ogderu,
do země Smrti vedoucí.
Vydáte-li se planinou,
strašlivé sny vás poženou

do záhuby tmou planoucí.
Však máte-li tu odvahu,
odrazte s loďkou od břehu
minulost spatřit živoucí.“

Hlas zmlkl. Dívky se chvilku domlouvaly, a pak se rozhodly pro jezero Minulosti. Jantara nařídila koňům, aby tu na ně i s věcmi počkali. Vzaly s sebou jen to nejnutnější včetně potravin. Společně usedly do dřevěné loďky, která na ně čekala na břehu. Nejisté plavidlo se otřáslo pod jejich vahou a pak vklouzlo do průzračně modré jezerní vody, poháněno kupředu neznámou silou. Dívky si vyměnily zmatené pohledy. Ellrožské pobřeží se ztrácelo v oparu. Jantara najednou vykřikla. Čistá voda se změnila v rudou krev. I vyděšená Nefrita začala křičet. Pak se z kalných vod vynořil temný tvar. První si ho všimla Jantara. Loďka se zastavila. Ale Jantařin úlek se brzy změnil v radost. Stín na sebe vzal podobu mladé ženy s laskavým, milujícím pohledem. Jantara věděla, že se dívá na svou mámu, která ji něžně hladí po vlasech.

„Pojď se mnou,“ řekla příjemným hlasem. „Toliks mi chyběla… Zůstaň se mnou, Jantaro.“ A mladá žena k ní natáhla bílou ruku. Matčina krása Jantaru okouzlila a vzbudila v ní touhu poslechnout, proto jí podala ruku. Ani Safíra ani Nefrita zjevení neviděly. Vykřikly strachy, když spatřily, jak Jantara vstává a chystá se vrhnout do temné vody. Rozrušená Nefrita ji prudce strhla zpět. Jantara na ni spadla a rozhoupala přitom loďku. Všechny tři sklouzly do jezera. Safíra a Nefrita se zachytily loďky, zatímco Jantaru zalila voda. Nefrita okamžik váhala. Pohlédla na Safíru, která nezřetelně zašeptala: „Cítím se strašlivě slabá… Nejsem schopná ji hledat.“

Safíře se točila hlava a stíny, které ji obklopovaly, jí jako na divadle ukazovaly krutou smrt rodičů. Viděla tryskat krev z matčina srdce a slyšela ji, jak prosí o milost, zřetelně zahlédla nelítostnou tvář čaroděje Temnoty…

Nefrita při potápění spolkla trochu vody, která chutnala po krvi. Uviděla Jantaru a zamířila k ní. Ale náhle ji zasáhl zneklidňující obraz tisíců usměvavých obličejů. Kdo byli ti lidé? Zdálo se, že jí chtějí něco říct… Změnila směr, aby se k nim přiblížila. A už slyšela jejich tiché hlasy: „Žili jsme proto, abys ty mohla žít… Bojovali jsme proto, abys ty vybojovala poslední bitvu… Jsme v tobě a jsme s tebou… Ty jsi tu, protože jsme i my byli tady…“

Nefritě začal docházet vzduch, ale skoro si to neuvědomovala. Najednou ale ucítila, že svírá svůj kámen. „Stíny, které na tebe mluví, patří minulosti,“ říkal jí nějaký vnitřní hlas. „Musíš zachránit Jantaru, musíš žít!“ Odtrhla se od přátelských a laskavých obličejů a co nejrychleji plavala k Jantaře. Plíce jí už praskaly námahou. Doufala, že se jí to podaří, že zachrání Jantaru, která v posledním úsilí sevřela svůj kámen… Nefrita už nemohla. Už se skoro vzdávala s vědomím, že spadne na dno jezera Minulosti, když ji prostoupila nová energie a ona věděla, že také Safíra sevřela svůj kámen. „Žiješ,“ ujišťoval ji Safířin nebo Jantařin hlas. Už

je nedokázala rozeznat… „Žiješ, a dokud žiješ, nemůžeš se vzdát naděje na další život.“

Nefrita vynesla Jantaru nahoru. Dychtivě nabrala doušek vzduchu. Jantara se probrala, ale Nefrita viděla, že nemá sílu plavat, a tak ji neustále přidržovala nad vodou. Ale i jí se už točila hlava a v očích se jí tmělo. Byla tak vyčerpaná únavou, že měla pocit, že ji načervenalé vody jezera Minulosti opět pohltí. Tu ucítila dvě silné ruce, které ji sevřely, vytáhly a uložily na pevnou zem.

Paříž roku 2002

Celá rozrušená jsem otevřela oči. Srdce mi v hrudi bilo rychle a silně. Tentokrát jsem beznadějně věděla, že sen patří fiktivnímu světu, že je výsledkem mé bezuzdně rozpoutané představivosti. Kojila jsem se iluzemi a téměř jsem uvěřila, že můj sen skutečně existuje někde jinde. Mýlila jsem se, vím. Mé úsilí se vyčerpalo.

V hluboké vodě jezera Minulosti jsem mezi obličeji, které se obracely k Nefritě, viděla svou vlastní tvář. Či spíše tvář Jasany. Ještě hezčí a usměvavější než kdykoli předtím. Toto vidění mne zmučilo, ale zavinila jsem si to sama. Zamíchala jsem vlastní obraz do svého snu, abych si připomněla, že je pouze odrazem toho, co si sama vymýšlím. A Jasana se nepřestávala mile usmívat, červenohnědé vlasy jí rámovaly tvář a její modrozelený pohled zářil bláznivým veselím. Mlčela, a přesto se zdálo, že její zavřené rty mi šeptají, jak strašlivě jsem naivní. Sen tedy nic neznamená. Sama si ho vymýšlím, sama na něj dohlížím. Není ničím… Je pouhým nezdařeným pokusem o život. Pravda přede mnou krutě vyvstala. Proč jsem si chtěla dokazovat vlastní lehkověrnost? Proč jsem chtěla zničit jedinou šanci, která mi zůstávala?

Doufala jsem, že se mi podařilo zatlačit Smrt zpátky, a ona na mne pořád číhá. Tentokrát už není možné před ní uniknout. Můj sen, má poslední obrana, se zbaběle zhroutil. Teď už jsem cítila jen nekonečnou bolest. Smrt znala velice dobře svůj úkol a vykonávala jej bez prodlení. Rozechvěle jsem zavřela oči, ale vidění temné bytosti, zahalené do černého, mne pronásledovalo čím dál tím zřetelněji. Ve skutečnosti.

Přála jsem si vidět, jak slunce proniká tmavými mraky mého srdce. Přála jsem si slyšet, jak mi vítr šeptá sladkou melodii do ucha. Přála jsem si cítit opojnou vůni jara i těžkou vůni léta. Přála jsem si okusit života tak, jak jsem se nikdy předtím neodvážila.

Věřila jsem, že budu odvážná, až přijde chvíle odchodu. Ale nebylo tomu tak. A jak by mohlo? Uniklo mi tolik věcí, které jsem nedělala v době, kdy jsem je dělat mohla… Všeho jsem litovala. Slzy mi zaplavily tvář, a přesto jsem neměla dojem, že pláču. Kdyby se tak můj sen odvážil dojít až do konce a dopřát mi ještě poslední úlevu… „Úpěnlivě tě prosím," zapřísahala jsem Smrt, „dopřej mi ještě trochu času. Ještě jednu noc."

28

Nefrita a Jantara se okamžitě vzpamatovaly. Safíra byla vedle nich. „To je neuvěřitelné," řekla. „Když jsem sevřela kámen, cítila jsem, jak mnou prochází úžasná síla, a podařilo se mi doplavat až sem. Byly jsme uprostřed jezera a přitom se mi zdálo, že jsem k břehu uplavala jen pár metrů…"

„My jsme v Ogderu? Na druhé straně jezera Minulosti?" divila se Nefrita.

„Ano," přikývla Safíra.

„Jak jsme se dostaly z jezera?" ptala se Jantara ohromeně.

„Byla jsem tu jen chviličku a přemýšlela, jak vás mám zachránit. Vtom jsem vás uviděla. Ty jsi, Jantaro, byla v bezvědomí a Nefrita tě nesla. Když jste připlavaly tak na metr od země, viděla jsem, že Nefrita už nemůže… To už jsem na vás dosáhla a vytáhla vás na břeh."

„Ale jak jsme se dostaly ze středu jezera?" uvažovala nahlas Nefrita.

„Je to zakleté jezero," odpověděl za nimi hluboký hlas. „Kdo zvítězí nad jeho přeludy, smí vstoupit do Ogderu."

Dívky se prudce otočily. Dívaly se do zachmuřené tváře černě oděného muže na černém koni. „Pomoc!" zaječela Jantara. „To je voják Temnoty."

„Nebojíme se vás," nepříliš přesvědčivě prohlásila Nefrita. „Budeme bojovat!"

Muž se pobaveně usmál. „Nepochybuji o tom, ale škoda námahy. Jsem Rokdar, poradce Smrti. V jejím zájmu jsem se rozhodl, že vás k ní přivedu."

„No jasně!" zvolala Nefrita. „Oonágú o vás mluvila. Řekla, že nás dovedete do paláce Yrianze z Myrnelu."

„V této chvíli vás povedu k Smrti. Jsem rád, že jsme se domluvili."

Rokdar sledoval překvapený a rozzářený Jantařin pohled. Právě si všimla svého koně, jak se klidně pase opodál.

„Přivedl jsem vaše koně. Můžete si na ně vyskočit. Pojedeme do paláce Smrti. Není to daleko."

Dívky tiše, nedůvěřivě nasedly na koně a rozjely se za poradcem Smrti, který vyrazil cvalem. Pouštní krajina kolem nich působila přízračně. Mezi řídkými keři vystupovala suchá černá zem. Konečně ze stínů Ogderu vystoupil mohutný palác.

„Zde sídlí Smrt," řekl Rokdar.

Dívky zvedly oči k temné budově, obklopené velkými věžemi, jejichž vrchol se ztrácel v nebi. Z paláce vyzařovala ponurá síla. Všude kolem stavení vládlo truchlivé ticho. Zámek byl chráněn gardou v černé uniformě, která poradce Rokdara pozdravila a nechala i s dívkami projít. Zaneprázdnění služebníci, celí v černém, rychle odvedli koně do stáje a Nefrita, Safíra a Jantara spěchaly za Rokdarem temnými a zneklidňujícími chodbami.

„Nepochybuji o tom, že máte velkou moc," řekl náhle Rokdar. „Ale přesto buďte opatrné. Přesvědčovat Smrt není snadná věc."

Dívky se zachvěly strachy, když uslyšely srdcervoucí vzlyky. Byly tak blízko u cíle, a přesto všechny tři pocítily náhlou slabost. Rokdar se zastavil před ebenovými dveřmi, za nimiž se ozýval nářek. Vstoupil bez klepání a Jantara, Safíra a Nefrita za ním. Dosti rozsáhlá místnost byla zařízena černým nábytkem. Černé sametové závěsy nedovolovaly světlu, aby se protáhlo úzkými okny dovnitř. Kolem široké postele, na které viděly jen černý obrys postavy a odkud se ozýval žalostný pláč, sedělo asi dvanáct mužů s vážným výrazem, oblečených stejně jako Rokdar.

„Máte návštěvu," ohlásil Rokdar Smrti.

Všechny tři zavřely vyděšeně oči. Očekávaly, že uvidí, jak z postele vstává osoba z jejich nejhrůznějších snů. Když je opatrně otevřely, stály před bledou, nevysokou dívkou trochu plnější postavy s kulatými tvářemi a růžovými rty, která ještě popotahovala a upřeně si je prohlížela. Měla krátké, hladce učesané kaštanové vlasy a její oříškové oči vyjadřovaly nekonečný smutek. Široká černá sukně jí sahala ke kolenům a hezká košile stejné barvy byla zdobená šperky z černých kamenů. Její přitažlivé rysy byly poznamenány hlubokým zármutkem z věčného skličujícího úkolu, který ji tak dlouho tížil.

„Všichni se mne bojíte, všichni!" řekla jasným hlasem, který přerývaly vzlyky. „Proklínáte mne a prosíte dnem i nocí, abych nechodila…"

Jantara, Nefrita a Safíra se v rozpacích nezmohly na odpověď.

„Má stávka všem vyhovuje, tak proč si přicházíte stěžovat? Ty víš, Safíro, že jsme se už měly setkat, a nazýváš zázrakem, že jsi ještě naživu. Nikdo mne nemá rád, snad s výjimkou několika nešťastných sebevrahů… A dokonce i ti se mne na konci děsí." Nervózně pokynula poradcům. „Jděte pryč!" Poradci poslechli a Jantara, Safíra a Nefrita s ní zůstaly samy.

„Opravdu nevím, proč mne všichni nenávidí… Dokonce i ti vyvolení, pro které si přicházím osobně, křičí, když se přiblížím. A jiní, které provází jen má letmá myšlenka, jsou ještě zděšenější, když vidí, že se blíží jejich konec."

„A kam vlastně vodíte mrtvé? Existuje po smrti nějaký život?" osmělila se Jantara.

„Vidíte!" vykřikla uraženě Smrt. „Život a zase život.

Tohle slovo máte neustále na jazyku, myslíte jen na něj, na mého bratra, kterého všichni zbožňují! Ale nedoufejte, že vám prozradím, kam vodím mrtvé. Můžete být stokrát kameny osudu, ale já proto nejsem o nic méně tou nejtajemnější a lidmi nejobávanější bytostí. Nemohu s vámi mluvit o tajemstvích, kterými se všichni neustále snaží proniknout…"

„Já bych tak ráda viděla maminku," řekla Jantara, „mámu, kterou jste mi vzala dřív, než jsem ji mohla poznat!"

„No právě! Právě tohle po mně žádají všichni smrtelníci. Obviňují mne, že jsem krutá, chtějí vidět své blízké… Ale já s tím nemám nic společného, já pouze plním svůj úkol! Od úsvitu času, dokonce ještě před zrozením kouzelných bytostí, se lidé mezi sebou usilovně zabíjeli. Oni stvořili zlo a krmili je vlastní krví. Já je přece nenutila, aby páchali vraždy; já pouze přináším pokoj a oddech těm, kteří trpí. Chodím po stezkách, které mi vytyčil člověk."

„Ale proč stávkujete?“ zeptala se Nefrita. „My vás přece všichni potřebujeme – bez vás by už život neexistoval a svět by se ztratil ve věčnosti…“

„Děkuji,“ mírně se usmála dojatá Smrt. „To už je opravdu dávno, co mi někdo skládal poklony. Na oslavu života se skládají básně, ale mně jsou adresovány jen samé žaloby. Proč? Jsem tak ohyzdná? Odpovězte!“

„To přece nejste vy, koho lidé nenávidí,“ vysvětlovala Safíra. „Lidé mají docela obyčejně strach, dohadují se, kdo jste a co přinášíte. Děsí se vás, protože vás neznají a neznámo nahání strach.“

„Rozdělujete rodiny a přátele,“ pokračovala Jantara, „a proto vám zlořečí, připadáte jim nespravedlivá a krutá. Ale všichni dobře vědí, že dřív nebo později musíte přijít, že je to nutné a že se nelze vyhnout smrti svých blízkých ani zármutku nad jejich skonem. Ale všichni také vědí, že jen díky tomu se můžeme dostat o kousek dál, zastavit se a přemýšlet.“

„Tak proč mne považují za neštěstí a za osud?“ vzdychla si Smrt, která si již osušila slzy.

„Protože by si každý přál žít se svými drahými věčně,“ odpověděla smutně Nefrita. „Všichni vědí, že to není možné, ale všichni v to doufají a nutně trpí, když odejdou…“

„Tak pak je dobře, že stávkuju. Je to tak, jak jsem řekla – nikdo mne nemá rád.“

„Ale ne,“ naléhala Jantara, „to není pravda. Mnozí lidé na vás toužebně čekají, aby nalezli klid a odpočinek, i když se přitom s obavami ptají, co asi skrýváte. A vy musíte pokračovat ve svém úkolu, aby svět přežil. Vy přispíváte životu, jste jeho součástí!“

„Opravdu?!“ vykřikla nadšeně Smrt s větší důvěrou. „Ale přesto tolik lidí ztrácí hlavu, když mne vidí přicházet. Není to nakonec proto, že se oblékám do černého? Ta barva mi opravdu nesluší. Ale kdybych nosila něco jiného, ztratím zase na důvěryhodnosti.“

Nefrita, Safíra a Jantara se po sobě podívaly s pobaveným úsměvem.

„A taky jsem moc tlustá,“ řekla znepokojeně Smrt. „Tím to všechno je. Zkoušela jsem držet dietu, ale nikdy to nedokážu, jsem strašně mlsná. Nutně potřebuju zhubnout!“

Dívky se rozesmály. Smrt, překvapená výbuchem veselí, které se jí málokdy podařilo vyvolat, se také zasmála.

„Nedělejte si starosti,“ řekla Nefrita. „Moc vám to sluší.“

„Opravdu? Připadám vám hezká a sympatická?“

„Samozřejmě,“ přitakala Jantara.

„To je neuvěřitelné, to mi ještě nikdy nikdo neřekl, a já na to po staletí čekám!“ Nadšeně zatleskala. Pak odhodila dozadu kaštanové vlasy a široký úsměv jí rozzářil mladou sympatickou tvář.

„Takže teď ukončíte stávku, ano?“ ujišťovala se Nefrita.

„Ne. Když se vrátím k svému úkolu, budu z něj během tří dnů znovu nešťastná.“

„Ale lidé umírají a v bolestech na vás čekají,“ namítala Jantara. „Byli by zemřeli v okamžiku, kdy jste vyhlásila stávku, a teď vás prosí, abyste si pro ně konečně přišla.“

„Oni na mne čekají?“ opakovala překvapeně Smrt. „Tak dobře. Když chtějí, abych přišla, vezmu na sebe znovu svůj úděl. Ale pod jednou podmínkou.“ Smrt ponořila svůj hluboký pohled do očí tří dívek. „Žádný smrtelník za mnou ještě nikdy nepřišel. Ukončím svou stávku, ale musíte mi slíbit, že až se znovu uvidíme, možná po mnoha a mnoha dlouhých letech, nebudete ani křičet ani plakat. Jako bychom byly kamarádky, které se rády vidí a jdou spolu do příjemného příbytku.“

„Slibujeme,“ přísahaly dívky jednohlasně.

„Teď vás už nebudu zdržovat, neboť čtu ve vaší mysli, že vás žene osud. Rokdar vás dovede až na hranice mé říše. Ačkoli neumím číst budoucnost, tuším, že jste obklopeny nebezpečím. Nespěchám na naše nové setkání a doufám, že vám život daruje ještě dlouhé šťastné roky.“ Na chvíli se odmlčela. „Byla jsem dlouho spojována se zlem, ale já stojím nad ním. Nepatřím dobru ani zlu a ani jedno ani druhé nesoudím. Ale znám obojí, vidím je a cítím. Vězte, že jejich síla dosáhla vrcholu a boj je blízko. Jedno nebo druhé bude na čas zničeno, ale zlo i dobro jsou příliš mocné, aby byly úplně smeteny ze země. V lidských srdcích budou tito dva nepřátelé vedle sebe žít věčně.“ Znovu se odmlčela a pak náhle změnila téma. „Jste si opravdu jisté, že nemusím držet dietu?“

„Naprosto,“ odpověděla rozhodně Neřrita a pak se rozesmála.

Vřele se rozloučily a Smrt se na ně smutně usmála. „Je mi líto, že odcházíte. Kdyby osud vždycky tak nespěchal, pokusila bych se vás chvíli zdržet. Ale vím, že vás zase uvidím…“

29

Bezejmenný nedokázal přijmout zřejmou očividnost. Jak by mohl být Vyvolený, on, jenž sloužil Temnotě? To je nemožné. Prsten z Orlysu se zmýlil. Tyvan po celý den pořádal slavnosti na jeho počest. Ale Bezejmenný zůstával navzdory naléhání filantýrů uzavřen ve svém pokoji a přemýšlel. Když večer pokročil, někdo zaklepal a i přes jeho protesty vstoupil. Objevila se pevná tvář a smělý pohled Gorala Keulla.

„Vím, co tě trápí. Musíš k Oonágú. Pomůže ti.“

Bezejmenný na něj nepřítomně hleděl a neodpovídal.

„Tyvan z Orlysu připravuje tvou svatbu s Orlanou. Mně se ale zdá, že ji nemiluješ.“

„Odejdu,“ řekl Bezejmenný. „Navštívím Oonágú. Všichni, co tu jsou, mi věří, ale já si to nezasloužím. Musím odjet. Nejsem Vyvolený.“

„Já vím. Znám tvou minulost.“

Bezejmenný se na filantýra překvapeně podíval. „Vy víte, kým jsem byl?“

„Ano. A vím také, že ses změnil. Dovol, abych tě doprovázel k Oonágú. Vím o tobě mnohé, o čem ty nemáš ani zdání.“

„Vydám se na cestu, až bude úplná tma. Zbaběle odsud uteču. Chcete-li mne doprovodit, pojďte se mnou.“

„Půjdu,“ ujistil ho Goral Keull.

V následující hodině si zabalili věci a pak nenápadně vyklouzli z paláce. Jako dva zloději se ve skrytu noci vloudili do stáje, vyhoupli se do sedel svých koní a cvalem odjeli. Bezejmenný zvědavě pokukoval po Goralu Keullovi, který vdechoval čerstvý vzduch a zatvrzele mlčel.

„Znám zkratky, jež nás dovedou rychle k Oonágú,“ řekl po chvíli. „Tam se dozvíš, jaký je tvůj osud, a budeš se mu muset podřídit.“

„Co o mně víte? Znáte mé jméno?“

„Jméno nevytváří osobnost. Vytváří ji to, čím jsi, co děláš a co cítíš. Jmen ti dávali mnoho, a já neznám to, které jsi dostal od rodičů.“

„Řekněte mi, co víte o mé minulosti.“

„Přítomnost platí víc.“

Goral Keull zmlkl a po několik hodin odmítal promluvit. Filantýři jeli celou noc napříč Ornomelem. Když nastalo ráno a rozzářilo barvy nového dne, zeptal se Bezejmenný tiše:

„Víte, kým jsem byl, než… Víte, že jsem sloužil Temnotě…“

„Vím.“

„A vy ke mně necítíte nenávist? Na mých rukou je krev, i když si na to nevzpomínám. Jsem zločinec.“

„Jsi člověk a já také. Kdo jsem já, abych tě mohl soudit?“

„Ale než jsem se stal člověkem, byl jsem nestvůrou! Vojákem Temnoty!“

„Ale už nejsi. Když jsi dezertoval, odmítl jsi zlo. Když jsi ztratil paměť, stal ses někým jiným. Jsi Bezejmenný, filantýr ve službách dobra. Trpěl jsi a bojoval. I když v tobě zlo zůstává, neboť to je v každém z nás, dobro dnes zvítězilo.“

„Co o tom víte? Co víte o mně?“

„Před několika roky jsem tě potkal, Bezejmenný. Co o tobě vím… Nikdy jsem neviděl tvé rodiče, ale ty jsi mi tenkrát řekl, že zemřeli, když jsi byl ještě dítě.“

„Jsou tedy mrtvi,“ opakoval mladík pomalu.

„Žil jsi u svých prarodičů. Nikdy jsi nechtěl mluvit o tomto období ani o jménu, které jsi tenkrát nosil. V šestnácti letech jsi odešel z domova, protože jsi hořel touhou poznat svět. Tenkrát jsem tě potkal. Vyzařovala z tebe síla a odvaha, která mne ohromila. Chtěl ses bít, bojovat proti nespravedlnosti a nelekalo tě, že při tom riskuješ život.“ Vyvolený hltal Goralova slova.

„Chrabrost a odvaha z tebe sálaly do té míry, že všichni, kdo se s tebou setkali, tě nazývali Elyador, což ve starém jazyce, jak víš, znamená *ten, kdo byl vyvolen.* Jen ses tomu smál, sláva pro tebe neznamenala vůbec nic.“

Bezejmenný nevěděl, čemu má věřit. Tón Goralovy řeči zněl upřímně, ale černé znamení na levém kotníku ho pálilo v mozku.

„A tehdy se tvá cesta proťala s cestou armády Temnoty.“ Goral Keull tajemně zmlkl, jako by se bál připomínat vojáky noci. Vyvoleného sžírala zvědavost, co se přihodilo a proč se zřítil do temnoty. Chtěl konečně jasně vidět do své minulosti, zapomenout na své pochyby a otázky a nahlédnout chyby, které spáchal, aby je mohl napravit a vymazat.

Po celý den projížděli Ornomelem. Hory, v nichž sídlila Oonágú, se rýsovaly na obzoru. K nočnímu odpočinku se zastavili dlouho po setmění, když už je přemáhala únava. Rozdělili si jídlo a skoro nemluvili. Pak se uložili na zem. Bezejmenný se neodvážil svého průvodce ptát. Věděl, že ve svém vyprávění bude pokračovat, až uzná za vhodné. Doví se konečně o své minulosti *všechno*?

Nakonec filantýři přijeli k pohoří Yrog a začali zlézat mohutnou horu, kde bydlela Oonágú. Přestávku si udělali v hustém jehličnatém lese. Černá noc zahalila oba muže a oni již cítili úzkost, kterou na ně přenášeli draví ptáci. Ale nebáli se – Vyvolený měl amulety, které mu dali Nervopýři. Bezejmenný se začínal propadat do spánku, když se Goral Keull rozhodl promluvit.

„Bezejmenný, zbaběle jsem oddaloval dokončení příběhu. Ale zítra přijdeme k Oonágú a já chci, aby ses dozvěděl vše, co o tobě vím já.“ Goral Keull se zhluboka nadechl. „Nevím, proč jsi sklouzl na stranu zla. V té době jsem byl tvůj kamarád, byli jsme nerozluční přátelé. Jednoho dne jsme se setkali s armádou Temnoty… Nevím, co se v tobě dělo. Byl jsi jako uhranutý mocí temných vojáků, něco tě přitahovalo ke zlu… Ty, který jsi byl tak dobrý a jsi dobrý i dnes, jsi vstoupil do temné armády. Zkoušel jsem tě od toho odradit. Nechtěls nic slyšet. Proč? Byl jsi tak mladý a nevinný. Proč zlo lidi tak svádí? Kdo jednou okusil jeho moc a poznal nenávist, se těžko vrací ke světlu… Temnota tě vtáhla do propasti a já ztratil tvou stopu.“

Bezejmenný byl zděšen tím, co slyšel. „Jestliže jsem byl dobrý člověk, než jsem se stal vojákem Temnoty, znamená to, že zlo se mne může zmocnit znovu, dokonce i teď! Jestliže jsem mu propadl jednou, dokážu mu odolat nyní?“

„To je boj, který všichni neustále vedeme. Nikdy nejsme před temnotou v bezpečí…“

„Proč se mnou jedete k Oonágú?“

„Ve vzpomínce na toho, kým jsi byl, na toho, komu říkali Elyador. Ty nejsi Vyvolený. Ale také už nejsi vojákem Temnoty. Pokračování tvého příběhu zná spousta lidí. Donesl se i ke mně. Zběhl jsi z černé armády. Proč? Možná jsi už nedokázal dál zabíjet. Možná jsi toužil po návratu ke světlu. Ale oni tě chytili a za trest ti vymazali paměť. Tehdy ses stal tím, čím skutečně jsi – filantýrem.“

„Ale jak mohu odčinit viny, které jsem spáchal? Krev, kterou jsem prolil? Budou mi lidé důvěřovat, když se dozvědí, kým jsem byl?“

Goral Keull neodpověděl. Bezejmenný se staženým hrdlem pozoroval nebe bez jediné hvězdy. Takže čaroděj Temnoty mluvil pravdu. Nejprve byl zločinec, pak zběh… Už zbývala jen jedna jediná věc, kterou chtěl vědět. Vytáhl z mošny pouzdro, které dostal od vodní panny u jezera Soužení, a ukázal je Goralu Keullovi. „Víš o něm něco?“

„Vůbec nic. Ale zeptej se Oonágú, možná že ti to bude moci vysvětlit.“

Bezejmenný přikývl. Ještě nikdy nestrávil tak neklidnou noc. Zdálo se mu o krvi a násilí.

Druhý den ráno se opět vydali na cestu. Když uviděli ptáky, kteří se jako skvrny objevili na letním nebi, navlékli si na krk amulety Netvopýrů a bázeň je okamžitě opustila. Goral Keull, který již Oonágú navštívil, šel s jistotou napřed a Bezejmenný ho smutně následoval zákruty podzemní cesty. Trvalo jim přes hodinu, než se dostali k světelné stěně, která chránila jeskyni Oonágú. Bez obav ji překročili a vstoupili do velkého sálu.

„Vida, přišel ten, kterému říkají Bezejmenný,“ řekl flétnový hlas.

Bezejmenný se otočil a uviděl před sebou Oonágú.

„Pomozte mi,“ požádal klidně. „Jak se jmenuji? Co je mi určeno? Čím se mám stát?“

„Chceš se vykoupit? To je dobře. Pospěš do hradu Yrianze z Myrnelu. Právě tam nejstatečnější filantýři složí přísahu, že v den slunovratu budou bojovat s Temnotou a stanou se vojáky Světla.“

„Ale… nerozumím vám,“ přiznal Bezejmenný. „Co tam budu dělat?“

„Sloužil jsi Temnotě. Teď služ Světlu. Staň se vojákem. Bojuj, až vypukne tolik očekávaný boj. Stane se tak do dvou týdnů.“

„Ale lidé v tom hradě… Nikdy mne nepřijmou, když se dozvědí, kým jsem byl. Budou mne nenávidět!“

„Chceš-li se postavit Temnotě, postav se nejprve lidské nenávisti.“

„Půjdu s tebou, Bezejmenný,“ prohlásil Goral Keull. „Chci se také bít v armádě Světla. A každý, kdo bude mít sílu, se k nám připojí! Říše pohádek už tak dlouho čeká na ten boj… Konečně! Rada dvanácti a armáda Temnoty se před námi

shromáždí. Zničíme je! V den letního slunovratu tam budou tisíce lidí. Přijdou ze všech stran a budou bojovat za Světlo!“

„Ale nezapomeňte, že Vyvolený stále ještě nepřišel,“ řekla tiše Oonágú. „On má velet armádě Světla. Obávám se, že bez něj k boji nedojde.“

Bezejmenný sklopil oči. Nebyl Vyvoleným.

„Jdi do hradu Yrianze z Myrnelu,“ opakovala Oonágú. „Možná tam najdeš Vyvoleného a možná tam najdeš sám sebe.“

„Co to znamená? Dozvím se tam své jméno? Dozvím se, kým se mám stát?“

„Čtu v srdcích, nikoli v budoucnosti,“ připomněla Oonágú.

Bezejmenný se vzdal snahy dozvědět víc. Pomalu vyňal pouzdro z mošny a podal je Oonágú.

„Doufala jsem, že mi je ukážeš. Stalo se to dávno. Byl jsi ještě dítě, když tvoji rodiče cítili, že tvůj osud bude ohrožován stíny a nebezpečím. Instinktivně věděli, že na tebe bude číhat zlo, a báli se o tvůj život… Přišli za mnou a pověděli mi o svých úmyslech. Pokoušela jsem se jim v tom zabránit, ale neposlouchali mne. Odebrali se do nejhlubšího lesa a našli jezero Soužení.“

Bezejmenný se zachvěl a hrdlo se mu stáhlo.

„Tam požádali vodní panny, které jsou mocné čarodějky, aby vykonaly kouzlo, které nikdo jiný nedokáže. ‚Dobrá‘, odpověděly krutě, ‚ale zaplatíte vlastním životem.‘ Rodiče souhlasili.“

Bezejmennému se zdálo, že se zalkne. „Jaké kouzlo?“ zeptal se rozechvěle.

„Vodní panny přísahaly, že ti odevzdají toto pouzdro, až jednou půjdeš kolem jezera Soužení. Uzavřely do něho veškerou lásku, kterou k tobě tvoji rodiče chovali.“

Bezejmenný cítil, jak mu slzy stoupají do očí. Jeho rodiče se pro něj obětovali… Vzal si zpátky pouzdro od Oonágú a třesoucí se rukou je pohladil.

„Pokaždé, když pouzdro otevřeš,“ předpověděla, „ochrání tě nezničitelná láska rodičů.“

„Neuvěřitelné,“ zašeptal Goral Keull.

„Bezejmenný,“ řekla Oonágú uklidňujícím hlasem, „nelituj rozhodnutí svých rodičů. Nejsou doopravdy mrtví… Pokaždé, když otevřeš pouzdro, jejich láska v tobě ožije a budou navždy s tebou.“

Filantýr se smutně usmál.

„Teď musíš odejít,“ prohlásila Oonágú. „Překroč Ellrog a objeď zem Smrti. Dokonce ani armáda Temnoty se tam nevydala. I ona se děsí této země. Jeď k Yrianzovi z Myrnelu. Potkáš-li tři kameny z *Proroctví*, přesvědč je, aby se vydaly do Thaaru. Boj, který tam svedou, bude pro nás pro všechny rozhodující…“

„Ale…,“ chtěl něco říct Bezejmenný.

„Hodně štěstí,“ přerušila ho Oonágú. „V bitvě se možná uvidíme!“

„Cože?“ podivil se Goral Keull a zkoumal křehkou postavu Oonágú. „Vy budete také bojovat v den letního slunovratu?“

„Nesuďte jenom podle vzhledu,“ odpověděla suše Oonágú. „Magie patří k mocným zbraním. A neztrácejte už čas.“

Bezejmenný a Goral Keull se otočili zpátky ke světlu.

30

Rokdar dívky vedl na hranice Ogderu. Jednoho večera se před nimi vztyčil palác, v němž byly očekávány, a Rokdar je opustil. Nefrita, Safíra a Jantara se za širokým stromem převlékly do večerních šatů, které jim ušily ženy z Amnhorova města. Umyly si ruce a obličej v potoce a Jantara nařídila koním, aby na ně počkali.

Nadšeny svým novým zjevem prošly pootevřenou pozlacenou mříží, která se vinula kolem celého hradu. Šaty jim velice slušely. Netušily, že švadleny šaty trochu očarovaly, aby vypadaly ještě přitažlivěji. Vydaly se pečlivě udržovanou cestou, vysypanou bílými oblázky, která vedla napříč rozsáhlou zahradou. Okouzleně hleděly na jemné barvy květů, které příjemně voněly. V ohybu cesty stálo několik stromů se zralými plody.

Dívky zapomněly na nebezpečí a vesele se smály. Nefrita znovu vypadala jako dcera vévody z Divulonu. Měla dlouhé modré šaty z jemného hedvábí, které jí poletovaly kolem nohou. Rozcuchané vlasy jí rámovaly hrdý obličej, z něhož zářily nefritové oči. A přesto by ji mnozí lidé už nepoznali. Dobrodružství ji změnilo. Ztratila svůj povýšený vzhled a domýšlivé způsoby. Její výraz byl zralý a vážný, ale zeleným očím zůstal vzpurný lesk.

Dívky zaklepaly na dveře paláce. Vzápětí jim otevřela služka, která oněměla při pohledu na tři stvoření, obklopená zářivým světlem.

„Konečně jste tady!“ zvolala s obdivem. „Tři kameny… Vstupte!“ Dovedla je do obrovského sálu, osvětleného velkými křišťálovými lustry, kde spolu hovořily stovky hostů, každý s mečem v pochvě. Muži, kouzelné bytosti, a dokonce i ženy – ti všichni přišli, aby vstoupili do armády Světla. Zdaleka tu nebyli všichni budoucí bojovníci. Poslové byli rozesláni do čtyř stran Říše pohádek, aby shromáždili armádu a vedli ji v den letního slunovratu na bitevní pole, určené v *Proroctví.* Nejsmělejší a nejznámější filantýři se sešli u Yrianze z Myrnelu, aby složili přísahu, že budou bojovat proti Temnotě. Každý doufal, že se dostaví i Vyvolený a že ho určí tři kameny z *Proroctví*, které posílá Oonágú. Neophileus napsal, že Vyvolený je kouzelníkem Světla stejně jako Nefrita, Safíra a Jantara. Ty ale musely jít do Thaaru. Čarodějům Temnoty se tak mohl postavit pouze Vyvolený. Nikomu jinému se to nemohlo podařit. Bez něho se boj neuskuteční…

Když dívky vstoupily, nastalo ticho. Všichni strnuli úžasem. Někteří obdivovali Nefritu, jejíž oči odrážely světlo hvězd; jiní nemohli odtrhnout pohled od Jantary v zářivě červeném mušelínu a další oslňovala Safíra, která v šatech z bílého tylu vypadala jako vtělení čistoty. Její křehký vzhled ustoupil výrazu, v němž se zračila jistota. Ta, která mívala ve zvyku klopit oči, teď držela hlavu vztyčenou, ale její chladný a odměřený pohled zmizel.

Brzy se ze všech stran ozývaly výkřiky: „Ať žijí tři kameny z *Proroctví*! Ať žije svoboda a armáda Světla!“

Nefrita, Safíra a Jantara se usmívaly. V té chvíli se ve dveřích objevily dvě postavy. První patřila rytíři s pevným, statečným výrazem. Za ním vešel mladý muž, z něhož vyzařovala nepojmenovatelná síla. Přejel pohledem celé shromáždění, a přesto se mohlo zdát, že je nevidí. Hnědé vlasy měl rozcuchané, tvář lehce poškrábanou a oblečení neupravené. V obličeji se zračila bolest a v očích nekonečný smutek.

Jeden z filantýrů, který byl u Tyvana z Orlysu, ho poznal. „To je Vyvolený. Ten muž je Vyvolený!“

Další filantýr, který se rovněž účastnil obřadu prstenu z Orlysu, vykřikl: „Ať žije Elyador, ten, kdo byl vyvolen. Budu se bít po tvém boku!“

Po těchto slovech se rozezněly radostné výkřiky. Do toho se ale rozlehl hlas: „Ten muž není Vyvolený! Je to voják Temnoty!“

Vzápětí nastalo tíživé ticho. Všechny pohledy se stočily k bytosti s velice světlými vlasy, černýma očima a stříbrnou kůží. Byl to Skřítosmav. Obrátil se k Bezejmennému. „Řekni jim, kdo jsi! Vrah!“

Všichni čekali, že mladý muž takové obvinění popře. Ale on přikývl. „Je to pravda. Byl jsem v armádě Temnoty. Byl jsem vrah. Ale už nejsem. Změnil jsem se. Chtěl bych se stát vojákem Světla.“

„A ty si myslíš, že k tobě budeme mít důvěru?“ vykřikl nenávistně jeden z filantýrů. „Jak můžeme vědět, že ses opravdu změnil? Nemůžeš přejít od temnoty ke světlu. Prolévals krev…“

„A teď by sis zasloužil, aby byla prolita tvá krev!“ prohlásil další.

Dav na něj křičel, pískal, zasypával ho urážkami. Nefrita se dala strhnout rytíři, Safíra si myslela totéž, ale mlčela.

Jantara soucitně hleděla na mladíka. Byl bledý, důstojný, neříkal nic a nesnažil se bránit. S bolestí ve tváři se díval na dav nepřítomným pohledem. Vtom se jejich oči setkaly. Poznali se vzájemně a porozuměli si. Měli pocit, že se znají odedávna, jako by žili v očekávání, že se potkají. Bezejmenný již neviděl Jantaru v ohnivém šatě, ale nahlédl do jejího srdce a věděl, že naplní to jeho. Jen jediné slovo mohlo sdělit, co právě pochopil. S rozechvěním a bázní se ho zmocnil. To slovo, neuchopitelné, silnější a bláznivější než jakýkoli jiný cit, odpočívalo v jeho pouzdře a teď i v jeho srdci a Jantařině pohledu. Láska.

Vyvolený se z temnot
vynoří,
ve jménu daru
svatý král.
Ne vládnout, ale říše
k světlu vést a spojovat
by měl.

Hlas Oonágú zněl v Jantařině mysli.

Vyvolený se z temnot

vynoří.

Jantara zamyšleně sklopila oči. Ten mladík… Jestliže proléval krev… Ovšem, změnil se… Bezpochyby chce zapomenout na svou minulost a odčinit své viny… ale přece jen… Byl skutečně vrahem?

Jedna pozná dar,
a druhá krále zas.

Hlas Oonágú ji celou zaplavil. „Vyvolený se z temnot vynoří," říkala si Jantara bezmyšlenkovitě. A náhle jí to došlo a zakřičela: „Vyvolený se z temnot vynoří!"

Shromáždění zaraženě ztichlo.

„Je ti dobře?" zeptala se Nefrita. Jantara jí nevěnovala pozornost. Šla k Bezejmennému. Pak se obrátila k davu.

„Ten, kdo byl vyvolen, Elyador, král, cokoli chcete… Je to on. Ten vrah, zběh a dezertér, kterým tolik pohrdáte. Právě proto, že přichází z temnot, je Vyvolený."

Nefrita a Safíra na ni užasle hleděly. Proměnila se jim před očima – pohled jí hořel a hlas se vášnivě chvěl.

„To není možné," namítl Skřítosmav. „Voják Temnoty nemůže být kouzelníkem Světla!"

Souhlasný šum se nesl davem.

„Tak je psáno v *Proroctví. Vyvolený se z temnot vynoří*," opakovala Jantara. „Ten člověk patřil k armádě Temnoty, ale měl sílu ji opustit. Kdo z vás by byl schopen vystoupit z temnot a vydat se ke světlu?"

Pochybnosti mezi lidmi přetrvávaly.

„Ten muž si zaslouží váš obdiv, nikoli urážky. Měl odvahu přijít sem, aby vstoupil do armády Světla. Nepokoušel se vám lhát. Přiznal, že sloužil Temnotě. Věděl, že mu nikdo nebude důvěřovat. Že ho budou nenávidět. A přesto přišel. Kdo by dokázal totéž?" Jantara se odmlčela a pak vážně dodala: „Ti, kdo stáli vždy na straně světla, jsou dobří. Ale ti, kdo poznali temnotu, trpěli a zažili pohrdavé pohledy… a nepřestali směřovat ke světlu, ti jsou velcí."

Po jejích slovech nastalo ticho. Náhlý zvuk otřásl davem. Skřítosmav vytasil meč a zamířil k Bezejmennému. Jantara stála po boku mladého muže a chtělo se jí křičet, ale žádný zvuk jí nevyšel z úst. Když Skřítosmav přišel před Bezejmenného, udělal něco, co omráčilo celé shromáždění. Poklekl na jedno koleno a položil meč před mladého muže.

„Elyadore, vyjadřuji omluvu člověku, který mi byl přítelem. A tomu, který je mým králem, vyjadřuji úctu."

„Vstaň, Skřítosmave. Já nejsem král, jsem jenom člověk. A odpouštím ti."

Skřítosmav se pomalu zvedl. Zvedl svůj meč, zamával jím a křikl: „Slibuji, že budu bojovat proti Temnotě! Slibuji, že budu sloužit Světlu a jeho králi. Tak přísahám!" Vtom všichni muži vytasili meče a jedním hlasem zvolali: „Tak přísahám!"

„Nejsem stvořen proto, abych byl králem," řekl slabě Vyvolený. Nikdo kromě Jantary to neslyšel.

„Před chviličkou jsi byl vrah, a teď jsi král. To je o něco lepší, ne? Nestěžuj si a přijmi jejich hold."

Elyador se usmál. Teď už měl jméno a jeho život cíl. Podíval se na Jantaru a potom na dav. Oonágú měla pravdu – v tomto hradě našel Vyvoleného a současně našel sám sebe.

„Dovedu vás k vítězství," slíbil celému shromáždění. „Armáda Temnoty a rytíři Řádu jsou velmi mocní. My můžeme být ještě mocnější. Stačí, když tomu uvěříme. Shromáždíme-li se ve jménu Světla, zvítězíme!"

Zvedly se nadšené výkřiky.

Safíra si nepamatovala, že by někdy v životě uronila jedinou slzu radosti. Dokonce, dokud žila u Dory a Doroty, nebrečela nikdy. Teď poprvé plakala štěstím.

„Tenhle večer se opravdu příliš nevydařil," poznamenala Nefrita. „Nejdřív Jantara a teď zase začínáš ty! Co se děje?"

„Už vím," řekla Satira mezi dvěma vzlyky. „Já už vím." Odmlčela se a s tváří zmáčenou slzami dodala: „Jak jsme zlomili pečeť? Vzpomínáš? Protože jsme *věřili*. Byli jsme přesvědčeni, že se to podaří. A draví ptáci? Už jsme neměly žádnou šanci, ale já *věřila*, že se z toho dostaneme… *Věřila* jsem tomu. A jezero? To je totéž! A v bitvě zvítězíme také díky tomu… To je přece jasné!"

Nefrita se na Safíru útrpně dívala. „Věř mi, nejsi ve své kůži."

„Ale ty mi nerozumíš!"

„Čemu nerozumím? Že stačí věřit? No, když myslíš…"

„Ale ne!" zlobila se Safíra. „Mluvím o daru."

„Cože?"

„To je to, co nám umožňuje věřit. Co může proměnit jakéhokoli člověka. Udělat z vraha krále. Copak to není zřejmé?"

„Ne. Zřejmé je jedině to, že ti není dobře!"

Safíra se zhluboka nadechla. „Náš dar je… naděje."

Jedna pozná dar,
a druhá krále zas.
A obě zemřít
přiměje ta třetí.

31

Jantara a Elyador zůstali spolu až do konce večera. Mluvili o všem a o ničem a sdíleli obavy z budoucnosti. Vyvolený měl riskovat život na bitevním poli a Jantara ve Thaaru. Slíbili se, že se sejdou, až všechno skončí. Jantara hrdě potlačila slzy.

Ráno Skřítosmav požádal Elyadora, aby ho směl doprovodit do lesa. Netvopýři prohlásili, že se chtějí připojit k vojákům Světla. Vyvolený musel Jantaru opustit. Se stísněným srdcem oba předstírali, že jim vlastně nebezpečí nehrozí a že se brzy znovu uvidí…

Jantara, Safíra a Nefrita odjely odpoledne. Thaar byl dost daleko, několik dní jízdy. Musely spěchat. Vydaly se tedy na cestu. Ale tentokrát věděly, že rozuzlení jejich dobrodružství je nebezpečně blízko. Safíra řekla Jantaře o svém objevu.

„Naším darem je naděje?“ divila se Jantara. „To je neuvěřitelné! Jak jsi na to přišla?“

„Ale to přece bylo očividné! Ale jak jsi ty uhádla, kdo je Vyvolený?“

Jantara neodpověděla. Nefrita se na ně podívala s bolestí. Celou noc ji ve snu strašila věta: A *obě zemřít přiměje ta třetí*. Jantara poznala krále. Safíra pochopila dar. Byla poslední. Měla pocit, že prožívá pořád dokola strašný sen. Nemožné, to není možné! Nikdy nebude nutit Jantaru a Safíru, aby zemřely. Ale přece jen… *Proroctví* mělo až dosud vždycky pravdu…

Nad děvčaty se rozhostilo stísněné ticho. Safíra i Jantara uhádly, nač Nefrita myslí. Nevěděly, jak by jí pomohly, a tak se na ni neodvážily ani promluvit. Dobře věděly, že je Nefrita nikdy nepovede na smrt. Ale Nefrita nerozuměla jejich mlčení a viděla v něm projev nedůvěry…

Jely napříč jednotvárnou planinou, která se podobala Ornomelu. Byly zde ale rozesety vesnice a města, kterými bez zastavení projížděly. Krajina se jmenovala Lioneral.

Jednou večer už to Nefrita nevydržela. „Já vás nezradím,“ řekla rovnou. „Věřte si, čemu chcete, ale já nikdy…“

„Víme,“ skočila jí do řeči Safíra.

„V *Proroctví* musí být chyba,“ řekla Jantara uklidňujícím tónem.

„Není tam chyba,“ vzlykala Nefrita. „A vy to víte moc dobře. Ale já si neumím ani představit… Nikdy bych neudělala…“ Nefritou otřásaly vzlyky. „Ne, nepojedeme do Thaaru,“ řekla najednou. „Raději snesu, když mne bude celý svět nenávidět, než aby mi v hlavě neustále zněla věta: A *obě zemřít přiměje ta třetí*…“

„Elyador bude riskovat život v čele armády,“ namítla Jantara měkce. „Já nemám právo odmítnout cestu do Thaaru. To by bylo, jako bych ho opustila, jako bych ho zradila… Budeme-li bojovat, budeme spojeni ve stejné bitvě proti Radě dvanácti a proti Temnotě…“

„Cože? Můžeš to zopakovat?“

„Nech ji,“ zasáhla Safíra. „Je zamilovaná, a proto je zbytečné snažit se jí porozumět. Ale má pravdu: po všech zkouškách, kterými jsme prošly, se nemůžeme zastavit těsně před cílem. Jestliže nás potřebují ke zničení zla…“

„To ano, ale Elyador alespoň ví, co má dělat,“ namítla Nefrita. „Bude bojovat, velet armádě… A my? Co budeme dělat, až budeme v Thaaru?“

„Je to tak, máš pravdu…“ souhlasila Jantara. „I když je Smrt sympatická, raději bych se s ní nesetkala tak brzy. Tolik věcí chci udělat… Thaar mi nahání strach. Ale i přesto tam půjdu.“

„Dobrá,“ ustoupila Nefrita. „Ale… Jestli má *Proroctví* pravdu…“

„Ty nás nezradíš,“ ujišťovala ji Safíra. „To víme.“

Dívky měly dojem, že nedovolí-li, aby je něco rozdělilo, jestliže opravdu zůstanou jednotné, nic zlého se jim nemůže přihodit. A možná se nemýlily.

Všude v Lioneralu viděly armádu Světla, jak se shromažďuje pod vedením poslů. Ten pohled je uklidňoval a dodával jim odvahu, aby pokračovaly v cestě.

Jednoho dne se Jantaře zdálo, že vidí postavu rytíře v černém. Zavřela strachy oči, a když je znovu otevřela, byl pryč. Sdělila to Safíře a Nefritě, ale protože se rytíř už neobjevil, dívky na něj zapomněly.

K Thaaru dorazily ráno v den letního slunovratu. Jely celou noc a při působivém pohledu na město Počátků se ohromeně zastavily. Město se tyčilo mezi obrovskými hradbami, které svíraly vysoké domy s nespočetnými okny, zrcadlícími bledé ranní slunce. Nikdy předtím neviděly nic podobného, jako by dokonce dosud ani netušily, co znamená slovo „budova.“

Přiblížily se k opevnění, seskočily z koní a nechaly je před hradbami. Vojáci, kteří předtím obklíčili město a mezi nimiž byl i Adrien, už odjeli, aby se připojili k armádě Světla. Viděly, že jedna hradební brána je pootevřená. Překonaly strach a vklouzly do temného města Thaaru.

○○○

Ve stejné chvíli překročila armáda Světla magnetické pole, které obklopovalo Říši pohádek. Elyador, který jel v čele s jiskřivým mečem, otevřel své pouzdro. Ihned ucítil, jak ho obklopuje neviditelná a uklidňující síla. Myslel na Jantaru. Goral Keull a Skřítosmav, kteří mu jeli po boku, byli překvapeni tím, že náhle vypadá mnohem vznešeněji než kdykoli předtím. Armáda Světla pokrývala Ornomel, kam až oko dohlédlo a ještě dál. Netvopýři, jejich přátelé Bácpráskové, válečníci a kouzelníci z Amnhorova města, venkované s dlouhými stříbrnými vlasy, Owen z Yrdahlu, Adrien… Tolik lidí bylo připraveno k bitvě. Trochu v pozadí se drželo několik mocných kouzelníků, připravených čarovat. Mezi nimi byla i Oonágú.

Všichni Elyadora následovali se stejnou odvahou. Brzy poté, co armáda Světla vyjela z Říše pohádek, ocitla se proti strašlivé armádě Temnoty, doprovázené mnoha tisíci rytířů Řádu, které velela desítka temných čarodějů. Z jejich tváří vyzařovalo zlo. Zdálo se, že počet obou protivníků je vyrovnaný. Obě armády se

chvíli měřily pohledem a pak se do sebe pustily. „Zvítězíme!“ volal Elyador a jeho lidé.

○○○

Nad městem Počátků vládlo tíživé ticho. Dívky sevřely kameny. Úzkost, která je svírala, trochu ustoupila.

„Ať se stane cokoli, zvítězíme,“ řekla Nefrita.

Jantara a Safíra přikývly, plné nadějí. Ale v tom okamžiku pocítily, jak něco zlovolného proniká do jejich mysli. Proti své vůli zamířily k jedné budově a vstoupily do jasně osvětlené haly. Uvědomovaly si, že Rada dvanácti se zmocňuje jejich vůle a smyslů, ale nemohly se proti tomu bránit. Neschopny reagovat vydaly se k nekonečnému schodišti, vyšly až do posledního patra a ocitly se v prostorném sále s nezasklenými okny. V koženém křesle seděl muž s krutým úsměvem na tváři. Měl na sobě purpurovou tuniku, vyšívanou zlatem. Vyzařovala z něho absolutní, děsivá moc.

„Dobrý den, já jsem Třináctý člen Rady dvanácti.“

Dívky zkamenělé hrůzou sevřely kameny.

„Vidím, že máte strach a že si kladete spoustu otázek… Opravdu nejsem člověk, jsem duch. Duch dvanácti členů spojené Rady.“

Dívky *nemohly* reagovat.

„Jak jste naivní! Přišly jste bez nehody do Thaaru, a přesto jste nic nepochopily! Armáda Temnoty vás sleduje od okamžiku, kdy jste vstoupily do Říše pohádek, ba bděla dokonce i nad vaší bezpečností… Abyste přišly až ke mně. Já jediný jsem schopen vás zabít. Ale stojí to ještě za námahu? Vy jste za mne vykonaly všechnu práci.“

○○○

Obě armády se do sebe divoce zaklesly. Čarodějové Temnoty šeptali zlomocná zaklínání a kouzelníci Světla se je snažili zneškodnit. Bojovníci klesali na všech stranách. Drásavé výkřiky zněly světem Tam. Elyador bojoval s nadlidskou silou. Goral Keull a Skřítosmav se neustále drželi po jeho boku.

„Jen aby se Jantare s Nefritou a Safírou zdařilo zvítězit nad zlem v Thaaru,“ říkal si Vyvolený. „Nevím, zda může být zničeno tady…“

A opravdu. Armáda Světla bojovala s nadšením, ale nebyla vycvičená a postupně ztrácela půdu pod nohama.

○○○

„Před mnoha tisíci lety,“ vysvětloval Třináctý člen Rady, „řádilo všude ve světě násilí a nenávist. Kouzelné bytosti se ve strachu ukryly a lidé o jejich existenci vůbec nevěděli. Ale jednoho dne se rozhodly, že pomohou lidem vyřešit jejich konflikty, a zjevily se jim. Pak po několik století vládl mír. Jen tak mimochodem, to byla doba drahého Neophilea… Lidská přirozenost však nakonec opět získala vrch a svět byl znovu rozbit válkami.

Tehdy byla zvolena Rada dvanácti, aby se svět stal jednou zemí, spojenou v míru.“

„To není pravda,“ přerušila ho Nefrita. „Rada dvanácti byla ustavena v době, kdy mezi lidmi a kouzelnými bytostmi panoval mír, a měla jediný cíl, totiž aby ho rozbila.“

Právě tohle řekl dívkám Jan Losserand.

„Ne,“ protiřečil jí Třináctý člen. „Nelžu vám, to ostatně ani nestojí za námahu. Když se Rada dvanácti dostala k moci, bylo všude příliš zbraní a příliš technologických vynálezů na to, aby byl mír možný. Postupně, abychom se vyhnuli válce, byl moderní svět smeten. Všechno se v jistém smyslu dalo na ústup. Města z dávných časů zmizela. Thaar je jediné město, které si uchovává vzpomínku na svou slavnou minulost. Členství v Radě dvanácti přecházelo z otce na syna. Navzdory všem změnám ještě docházelo ke vzpourám a rodili se lidé, kteří rozsévali potíže… Ale Rada dvanácti prostřednictvím telepatie získávala postupně vládu nad myšlením lidí a zbavovala je svobody, aniž by si to uvědomili… Je to tak mnohem lepší! Všude vládne klid a blahobyt. Ale i kouzelné bytosti dokázaly užívat telepatie. Pochopily, co se děje, a vzbouřily se… Tehdy vznikla Říše pohádek a to byl jediný neúspěch, s nímž se Rada dvanácti za tak dlouhou dobu setkala.“ Třináctý člen se odmlčel.

„Rada dvanácti upevňovala generaci za generací svou vladařskou moc. Její vláda neustále sílila. Dávný svět byl zapomenut a uvolnil místo životu, kde byli lidé kontrolováni Radou… Bez povstání a válek.“

Dívky cítily, jak jim tuhne krev v žilách.

„Jenom Thaar zůstal takový, jakým byl po tisíce let. Říkali mu město Počátků. Mělo už mnoho jmen… V dobách, kdy si lidé mysleli, že žijí na světě sami, se jmenovalo Paříž.“

○○○

Bitva zuřila. Pohled na krev rozněcoval armádu Temnoty, která lačnila po zlu, zatímco Elyador v záři své lásky povzbuzoval armádu Světla, aby pokračovala v boji. Všichni začínali slábnout. Potoky krve napájely zemi, všude ležela zmrzačená těla, stovky raněných umíraly v krutých bolestech. Krev stříkala ze všech stran, řinula se i po Elyadorově meči, který však neztratil svou zář. Vyvolený myslel jen na Jantaru, měl před očima její obraz, který ho nabádal, aby pokračoval v boji.

Náhle ho nepřítel vyhodil ze sedla. Spadl z koně a vypadl mu meč. Ztuhl úlekem. Byl si jist smrtí a zvedl oči k vojáku Temnoty, který se ho právě chystal zabít, voják se však najednou zhroutil. Elyador zvedl svou zbraň a poděkoval zachránci, který nepřítele proklál mečem. Byl to hnědovlasý mladík s tmavýma zelenošedýma očima a rozhodným pohledem. Jmenoval se Adrien z Krásnořící.

Vyvolenému se Skřítosmav i Goral Keull ztratili ve vřavě, a tak dále bojoval po Adrienově boku. Adrien se bil s překvapující obratností a ještě žádný nepřítel ho nezranil. Přesto se zdálo, že vítězství armády Temnoty už nelze zabránit. Její vojáci, poháněni nenávistí, prokazovali svou krutost a barbarství. Byli vycvičení k

zabíjení na rozdíl od mnohých venkovanů či vesničanů v armádě Světla, kteří se nikdy neučili bojovat.

„Musím ještě jednou vidět Safíru," opakoval si Adrien. „Nesmím zemřít."

Elyador už nemohl, ale nevzdával se.

○○○

„A vy, tři kameny z *Proroctví*," pokračoval Třináctý člen, „jste se opovážily ohrozit vládu Rady dvanácti! Kvůli vám a kvůli zlořečenému Neophileovi vzklíčila v lidských srdcích vzpoura a mnohé mysli unikly naší kontrole… Ale vy nejste nic! Mohl bych vás na místě zabít. Ale nejprve si chci užít vaši porážku."

„Nikdy nás neporazíte!" zvolala Nefrita. „Naděje – náš dar je nade vše silnější!"

Třináctý člen se hlučně rozesmál. „Silnější než tohle?" vyrazil mezi dvěma záchvaty smíchu a rukou ukázal k velkému oknu.

Dívky vykřikly úlekem. Z vrcholku budovy mohly sledovat bitvu. Tisíce mrtvol pokrývaly zem. Rytíři Řádu a vojáci Temnoty byli v šedém a černém. Armáda Světla měla stříbrná brnění. Dívky viděly tisíce temných bojovníků, ale vojáci Světla svítili jako jasná skvrna v temném množství a zbývalo jich už jenom několik set.

„Co si myslíte?" řekl Třináctý člen ledovým hlasem. „Nemůžete porazit zlo. Je všude – v srdci každé bytosti, ve vzduchu, v životě."

„Dobro také," odsekla Jantara. Ale při pohledu na bitvu se roztřásla a srdce jí bušilo strachy. Žije ještě Elyador? Teď už věděla – výsledek bitvy byl jistý. V Thaaru stejně jako na bitevním poli bude Světlo poraženo.

„Děkuji vám, maličké, děkuji mnohokrát," ozval se znovu Třináctý člen. „Bez vás by nikdy nikdo nepoznal Vyvoleného a nikdy by nedošlo k bitvě. Nikdy bych nedostal příležitost zničit všechny své nepřátele najednou. Jak jste byly pozorné! Shromáždily jste je a poslaly je na smrt! Do posledního človíčka zemřou. Jak mohli doufat, že porazí mé rytíře Řádu a armádu Temnoty? Od zítřka už bude mít Rada dvanácti navždy absolutní moc. A žádná hrozba ji už nikdy nebude znepokojovat."

Dívky zoufale hleděly na Třináctého člena. Co si počnou?

○○○

Vojáci Světla věděli, že je bitva ztracená. Už skoro nebojovali. Čarodějové Temnoty neustále pronášeli svá temná zaříkávání, která však nemohla působit díky úsilí Oonágú a několika dalších kouzelníků. Prudce útočila už jenom stovka filantýrů, kteří uvykli válečným útrapám, a po jejich boku stála už jenom hrstka dalších lidí. Elyador, Skřítosmav, Goral Keull a Adrien nejvíce tlačili armádu Temnoty. S největším zápalem bojovali k všeobecnému překvapení Netvopýři. Poletovali několik metni nad zemí, vybrali si vždy jednoho vojáka Temnoty, vrhli se na něj a zabili ho několika údery svých drápů. Pak se znovu vznesli do vzduchu a zaútočili na další kořist. Temné armádě se podařilo zabít jen pár Netvopýrů. Bohužel, bylo jich příliš málo, aby v řadách nepřátel způsobili skutečné škody.

Vyvolený se pořád statečně bil, ale cítil, jak slábne. Věděl, že už dlouho nevydrží. Náhle byl obklíčen několika vojáky Temnoty. Sebral poslední síly k obraně.

„Tak to ty jsi Vyvolený?“ řekla jedna bytost stínů. „Vypadá to, že byla doba, kdy jsi byl jedním z nás.“

„Předtím, než zběhl,“ pochechtával se další voják Temnoty. „Armáda Světla si vybírá naše největší zbabělce, aby z nich udělala krále, nebo ne?“

„Jo, král?“ navázal muž s krutým výrazem. „Tenhle? Zabijme ho, pak aspoň řekneme, že jsme prolili královskou krev. Vsadím se, že vypadá úplně stejně jako ta naše. Král nebo Vyvolený – stejně zemře!“

Když Netvopýři viděli, že je Elyador v nebezpečí, rychle se domluvili a rozletěli se mu na pomoc. Nelítostně roztrhali vojáky Temnoty, kteří ho ohrožovali. Pak sletěli na zem. Rozhodli se bojovat s Temnotou muž proti muži, aby co nejvíce oslabili její síly. Věděli však, že přitom položí životy.

○○○

„Co teď s vámi udělám?“ uvažoval nahlas Třináctý člen. „Zabiju vás?“ Chvíli předstíral, že přemýšlí. „Ne. Mám lepší nápad. Jděte pryč.“

Dívky se otřásly a vyděšeně se po sobě podívaly.

„Ano,“ jásal Třináctý člen. „Odejděte. Co je horšího, než zklamaná naděje? Nic jste nepochopily a nechaly jste si svůj dar pro sebe… A až zlo zvítězí a vy utonete v hořkosti a zatrpklosti, váš dar utone s vámi. Naděje se změní v zoufalství. Váš pohled vnukne každému pocity sklíčenosti. Budou vás nenávidět, protože jste prohrály. Kamkoli půjdete, půjde s vámi i zoufalství… dokud vás Smrt nevysvobodí.“

Jantara cítila, jak jí slzy stoupají do očí. Ale Nefrita se nedala. „Řekl jste, že jsme nic nepochopily, když jsme si nechaly dar pro sebe… K vítězství v bitvě tedy stačilo, abychom ho nabídly všem? Abychom jim daly naději, která je v nás?“

Třináctý člen potlačil podráždění. Dal se příliš unést a řekl víc, než měl. Ale to už stejně nemohlo nic změnit.

„Na pochopení je už trochu pozdě,“ ušklíbl se na Nefritu.

„Nevěřím,“ řekla Safíra.

Všechny tři po celou dobu svíraly své kameny. Zamířily k nezasklenému oknu. Třináctý člen jim nebránil. Chystaly se je vyhodit k bitevnímu poli. Kameny je začaly pálit do dlaní. Dívky nedbaly bolesti, ale vzápětí zjistily, že je odhodit nemohou. Cítily mezi nimi a sebou neviditelné pouto, které nešlo přetrhnout. Kamenů se nemohly zbavit.

Místností se rozezněl pochmurný smích Třináctého člena. „Pořád ještě nic nechápete? Vaše kameny k vám patří, tak jako vaše tělo či mysl. Jsou částí vás samých a představují dar. Nikdy se od nich nemůžete oddělit. Jste s nimi spojeny, stejně jako jste vzájemně spojeny mezi sebou. Jestliže zemře jedna z vás, naděje pohasne s ní. Víte, jak se k vám dostala? Již na úsvitu času někdo choval vaši moc. Na počátku byla slabá a křehká, ale jak míjely generace, její síla rostla a zvětšovala se.“

„Tváře, tváře v jezeru Minulosti," pomyslela si Nefrita. „To všechno byly tváře lidí, kteří nám předávali svou sílu."

„V každé generaci byl dar v držení jediné osoby," pokračoval Třináctý člen. „Vypadal jako maličká jizva ve tvaru slunce, ukrytá v dlani. A jeho síla ve vás dosáhla plnosti a rozdělila se mezi tři lidi. Jizva se změnila v kameny. Po velice dlouhou dobu si naděje vybírala svého nositele, který ji měl během života předat dál. Kdyby všichni tito lidé selhali ve svém poslání, kdyby si ponechali naději jen pro sebe, naděje by zahynula. Ale dostala se až k vám za cenu obrovského úsilí mnohých lidí. A to všechno zbytečně – protože vy jste selhaly, vy jste neuspěly! Váš dar vás opustí až po smrti a kdo ví, co se s ním stane pak? Bezpochyby vyhasne. Nebo se změní v zoufalství, které dopadne na svět. V takovém případě jste přinejmenším posloužily dvěma věcem: shromáždily jste mé nepřátele, abych je mohl snadno zničit, a zajistily jste vládu zla na věčnost." Po tváři Třináctého člena se rozlil krutý úsměv. „A teď jděte."

Dívky se ani nehnuly. Věděly, že je vše ztraceno, ale nedokázaly si připustit porážku.

Sevřely své kameny ještě větší silou. Jantara usilovně myslela na Elyadora, neboť jen jeho obraz jí mohl ještě pomoci. Safíra viděla, jak se před ní načrtává Adrienova tvář. Nefritu zaměstnával hlas Oonágú, který jí zněl čím dál tím víc v hlavě: A *obě zemřít přiměje ta třetí*. Postupně chápala, že nemá na výběr. Jestliže poslechne Třináctého člena, jestliže odejde, zvítězí zlo. Její dar se změní v zoufalství, a až zemře, rozhostí se možná po celém světě… Je proto nutné, aby teď hned dala naději armádě Světla. Jak toho ale dosáhnout, nemůže-li se zbavit svého kamene? Až do smrti nemůže…

Nefrita se snažila zbavit pravdy, která vyplouvala na povrch jejích myšlenek. Ale nemohla to udělat. Zhluboka se nadechla a pak si přiznala: jestliže teď umře, dobrovolně se obětuje, pak se možná její dar rozlije nad armádou Světla a zlo bude poraženo… Ale možná, že zahyne s ní… Jak to má vědět? Jak má přijmout smrt?

Neměla právo odejít, aniž by se pokusila něco udělat. Co se stane s jejím životem? Zlo bude všudypřítomné. Přežijí jen nemnozí stoupenci Světla a ti ji budou nenávidět. Budou zlomení do té míry, že již nikdy nebudou moci rozdmýchat nové povstání… Celý život ponese na bedrech tíhu své viny. Celý život bude litovat, že nejednala, dokud byl ještě čas. Nemůže zbaběle odejít. Ale nebylo by to snazší? Při této myšlence ji okamžitě začalo bodat svědomí…

Odevzdaně se podívala na Safíru a Jantaru. Věděla, že sama neznamená nic. Její smrt nebude skoro k ničemu. Chtějí-li tři dívky, tři kameny předat dar, musí tak učinit společně. Ale to nedokázala přijmout: nikdy by nepožádala Safíru a Jantaru, aby obětovaly život, i když byla rozhodnuta obětovat svůj vlastní.

Rozhodným krokem zamířila k neprosklenému oknu, svírajíc pevně svůj kámen. V zelených očích jí svítila podivná jiskra. Připomínala vojáka, jenž se vydává do poslední rozhodující bitvy, či spíše kouzelníka Světla, jenž stojí proti svému nejhoršímu nepříteli – strachu. Tuze se bála skočit dolů, znovu se setkat se Smrtí a tentokrát odejít ze života…

Safíra a Jantara uhádly její úmysl, aniž chápaly jeho smysl. Pospíšily k ní a zadržely ji. Třináctý člen je pozoroval, ale nehodlal zasáhnout. Byl si jist, že čtrnáctileté dívky nikdy nenajdou odvahu, aby se obětovaly. A změnilo by to něco? Byl si jist, že bitvu vyhrál.

„Ale válku ještě nevyhrál," zašeptala Nefrita kamarádkám.

„Nehodláš ale skočit dolů, viď?" ptala se potichu Jantara.

„Hodlám," odpověděla Nefrita a potlačila přitom zachvění.

„Nedávno jsi mi řekla, že nejsem ve své kůži, že se nechovám normálně," řekla Safíra. „Ale co děláš ty, teda to… To přece opravdu nejde!"

„Stovky lidí žily jen proto, aby nám předaly dar," odpověděla Nefrita. „Tisíce jiných na nás čekaly v naději, že zvítězíme nad zlem. Naši rodiče byli zabiti. Armáda Světla se dává vraždit před našima očima. Svoboda a štěstí zmizí ze světa. Až dosud existovala i ve světě Tam možnost, že se všechno změní. Zítra už existovat nebude. A my to víme a zůstaneme tu stát se založenýma rukama?"

„To přece není důvod, abychom skákaly z okna!" řekla Jantara.

„Je," zašeptala Nefrita naléhavě. „Nerozumíte mi… Válka ještě neskončila, ještě ne. Jsme tu všechny tři a všechno záleží na nás. Buď uposlechneme toho netvora a přijmeme porážku, nebo konečně nabídneme svůj dar druhým a Světlu. Ale jedno je jisté – jen tak lze dosáhnout vítězství."

„To sice zní hezky," řekla Safíra stejným tónem, „ale my se přece nemůžeme oddělit od kamenů!"

Nefrita se dívala oknem. „Můžeme," odpověděla.

Safíra a Jantara sledovaly s hrůzou její pohled. „Nechceš přece říct…"

„Zemřít je jediný způsob, jak se zbavit kamenů," ujišťovala je Nefrita. „Pak se dar možná rozprostře nad bitvou…" S úsměvem dodala: „Takže *Proroctví* se naplní…"

„Přinejmenším," řekla ironicky Safíra, „bude Smrt spokojená, že nás zase vidí." Ale nedokázaly se ještě ke skoku odhodlat.

○○○

Elyadorovi došly síly. Přesto se nemohl vzdát. Jeho rodiče ho milovali a pořád ho milují, Jantara ho miluje a on miluje ji. Láska ho povzbuzovala a nutila ho, aby pokračoval v boji. Náhle se nebe zatmělo. Všichni bojovníci zvedli oči. Obrovští ptáci s šedým peřím plachtili vzduchem nad bitevním polem. Dravci. Ucítili záplavu strachu, která vyzařovala z boje, a proto přiletěli, aby se jím kochali a nakonec dobili poslední živé vojáky.

○○○

Když Jantara a Safíra uviděly dravce, pronikavě vykřikly. Pokud Elyador a Adrien ještě žijí, teď jistě podlehnou těmto netvorům.

Podívaly se na Nefritu. Pevně sevřely kameny. Ještě nikdy neměly takový strach. Ještě nikdy nebyly tak odhodlané. Křečovitě se usmály a před nevěřícím pohledem Třináctého člena se vrhly do prázdna.

V tom okamžiku zmizely kameny z jejich rukou, dar je opustil. Oslepilo je oslnivé světlo. Cítily, že padají a padají. Naděje, kterou konečně daly ostatním, se změnila v zlatý déšť, který se valil na svět a napájel všechna srdce. Vojáci Temnoty i vojáci Světla zastavili boj a zvedli oči k nebi. Na obličej jim dopadal zlatý déšť štěstí.

Tři dívky byly už jen několik metrů nad zemí, kde měly zemřít. Obětovaly se, ztratily dar… a přesto byly více než kdy jindy plny naděje.

Náhle ucítily, jak se do nich zabořily drápy. Ačkoli je zachytili draví ptáci, nebály se. Naopak. Cítily, že zmizela veškerá úzkost, a s ulehčením myslely na to, že žijí. Déšť naděje zlatem ozdobil peří dravců a také je proměnil. Nefrita, Safíra a Jantara cítily, že jim nechtějí ublížit, naopak, zachránili jim život. Střemhlav letěli k bitevnímu poli a tam je opatrně položili na zem. Pak se znovu vznesli k nebi.

Dívky nechápaly, co se přihodilo. Viděly Elyadora, Adriena a Oonágú, jak k nim přicházejí. Všichni protivníci přestali bojovat a zdálo se, že jsou přemoženi náhlou blažeností.

Jantara a Safíra se dusily radostí. Rozběhly se k mladíkům a Nefrita zamířila k Oonágú. „Vyhráli jsme?“ ptala se. „Porazili jsme zlo?“

„Ano,“ odpověděla Oonágú. „Potlačily jste zlo. Ale to se jednoho dne vrátí. Nedá se nikdy zničit úplně.“

„Ale pak,“ koktala Nefrita, „pak všechno, co jsme dělaly… bylo zbytečné!“

„Díky vám se zlo vzdálilo. Teď bude po několik staletí vládnout mír… A nepřestaneme-li bojovat v každém okamžiku proti hněvu, strachu a nesnášenlivosti, které obývají naše vlastní srdce, už nikdy se nemusí vrátit.“

Nefritě bylo do pláče. Myslela si, že zničili Temnotu jednou provždy! „A co se stane teď?“

„Svět Tam a Říše pohádek se spojí v jedinou zemi, v jedno království.“

„A Vyvolený bude naším králem?“

Elyador zaslechl své jméno a přišel i s Jantarou. „Ne,“ řekl pevně, „nebudu králem. Nechci vládnout.“

„Na počátku chtěla Rada dvanácti nastolit mír,“ vysvětlovala Nefrita. „Tak nám to říkal Třináctý člen. Postupně se ale opájela mocí a zbavila všechny lidi svobody. Nevím, zda je to pravda, ale…“

„Je to tak,“ přerušila ji Oonágú. „A právě proto má Elyador pravdu. Byl králem v době bitvy a bude jím až do té doby, než bude království spojeno. A pak vrátí svobodu všem lidem, kteří ji nikdy nepoznali… Nesmíme opakovat chybu Rady dvanácti. Moc lidi proměňuje. Elyador nebude král.“

„A já?“ ptala se Nefrita. „A Jantara a Safíra? Co bude s námi?“

„To záleží na vás,“ prohlásila Oonágú. „Teď si můžete svobodně zvolit svůj úděl.“

Nefrita myslela na svého otce, na vévodu z Divulonu, kterého brzy uvidí. Náhle k Elyadorovým nohám spadl valounek zlata, který vypadal jako semínko. Zvedl ho a ukázal Jantaře.

„To je tvůj kámen?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla se smíchem. „Naše kameny už neexistují. Změnily se v zlatý déšť.“

„Co se stalo?“ zeptala se Safíra, která právě přišla s Adrienem.

„Tohle jsme našli,“ odpověděl Vyvolený a ukázal jí zlaté zrnko. Oonágú si je zamyšleně prohlížela.

„Dej je do svého pouzdra, Elyadore,“ řekla.

„Co je to?“

„Zrnko naděje.“

Elyador ji poslechl.

„A teď dej pouzdro do země,“ řekla Oonágú.

Elyador, čím dál tím zvědavější, poslechl. Vzápětí vyrazil malý stromek se stříbrným kmenem. V několika minutách vyrašily dlouhé větve, na nichž se houpaly lístky z jiskřivého zlata.

„Díky tomuto stromu,“ vysvětlovala Oonágú, „bude vzpomínka na dnešní bitvu po staletí žít. Dokud bude strom zářit, znamená to, že země může žít v míru. Až jeho kmen zčerná a listy opadají, Temnota bude opět blízko. Ale dnes je vítězem dobro. Radujme se z toho.“

Nefrita, Safíra a Jantara hleděly na strom naděje, který se v záři zlatých kapek skvěl.

Paříž roku 2002

Probudila jsem se. Je konec. Smrt si pro mne přijde. A přesto musím žít, aby se můj sen proměnil ve skutečnost.

Naposledy se dívám na svou pravou ruku. Na dlani se mi rozvíjejí paprsky slunce. Naděje. Nechávala jsem si ji pro sebe a dovolila jsem nemoci, aby mne porazila. Zemřu a naděje zhasne. Zavírám oči. Je opravdu těžké odejít.

Stalo se. Slyším kroky Smrti. Její chladný dech mi zavadil o tvář. Chce se mi plakat. Ale slzy nepřicházejí. Chce se mi křičet, ale nedostává se mi sil.

Chtěla bych odejít beze strachu a bez lítosti. To však není možné.

Dusím se. Vše kolem mne mizí v mlze. Zůstávám jen já a Smrt. Podává mi ruku… Je mi tak zle… Sestry se tlačí v pokoji. Otevírají se dveře a vstupuje vždy chladnokrevný doktor Arnon.

„Co se děje?“ ptá se.

„Ta malá, ta, co už nemá rodiče,“ odpovídá jedna sestra. „Je jí strašně zle.“

Doktor Arnon přichází k posteli s pacientkou. Vyhublým tělem zmítají křeče, z vyprahlých rtů unikají stony.

„To je konec,“ prohlašuje vážně.

Ale najednou se zdá, že umírající má záblesk jasného vědomí. „Telefon!“ vykřikne. „Musím… musím… zavolat… někomu,“ zašeptá chraptivým hlasem.

Doktor Arnon kývne na jednu ošetřovatelku. „Sestro, to je její poslední přání. Nemůžeme je odmítnout.“

Nemám právo zemřít! Musím předat naději. Není už příliš pozdě? Smrt je tady. A přesto věřím dál svému snu a věřím v nemožné. Nic jiného než naděje mi nezbylo. Měla jsem ji dát druhým, ale neudělala jsem to. Proč bych v ni již nevěřila? Může mne Smrt odvést, dokud mám naději?

Lékař a sestry odcházejí z pokoje. Nemocná sevře horečnatě sluchátko a vytáčí číslo. Umí ho dosud nazpaměť. Odpovídá hlas, který ji ve snu strašil jako noční můra.

„Umírám,“ říká slabě. „Odpouštím ti. Ale teď se musíš rozhodnout. Buď na mne zapomeneš, nebo… víš, co máš udělat.“

„Jasano, jsi to ty, Jasano?“

Ale nemocná už zavěsila.

A je to. Zavolala jsem mu. Eliemu Adorovi, kterého miluji a který mne opustil. Proč utekl tehdy, když mne poprvé a naposledy navštívil v nemocnici? Myslela jsem si, že už ho nezajímám. Ale třeba se jenom bál. Nemocnice a Smrti, která se potlouká po chodbách. Toho, čím jsem se stala.

Teď už to není důležité. Vyvolený vyšel z temnoty. I přes krev, kterou měl na rukou, se stal Vyvoleným. Když jemu dokázali odpustit a udělat z něho krále… Proč bych já neodpustila Eliemu?

Dýchám čím dál tím sípavěji. Téměř neslyším tlukot svého srdce. Netrpělivá Smrt na mne čeká.

„Poslyšte, ona je strašlivě slabá," říká sestra. „Jsou to možná její poslední okamžiky."

„Musíte mne k ní pustit!" rozčiluje se mladík. „Musím být u ní. Musí žít!"

„Bojím se, že už je pozdě," odpovídá sestřička. Prohlíží si mladého muže. Má tmavě hnědé rozcuchané vlasy a zoufalý pohled.

„Nikdy před tím jste za ní nebyl?" ptá se.

„Jen jednou," říká mladík zahořkle. „Pusťte mne k ní," prosí.

Sestřička se na chvilku zamyslela. „Tak jděte," šeptá, „ale rychle."

Nevím, zda Elie přijde. Ale dívám se na slunce ve své dlani a věřím. Věřím v nemožné, věřím ve svůj sen. Věřím v Elyadora. Docela obyčejně doufám.

Smrt stojí u mne. Tak ať. Počká.

Budu žít. Protože musím. Protože chci. Snila jsem a teď chci raději žít, i když je to totéž. Sen mne vrátil životu. Teď už jen zbývá vrátit životu sen.

Flavia Bujorová

KAMENY OSUDU

Z francouzského originálu La prophétie des pierres,
vydaného nakladatelstvím Anne Carrière, Paříž 2002,
přeložila a úvod napsala Kateřina Dejmalová
Ilustrace na obálce Zdeňka Bouška
Grafická úprava Michal Chodanič
V Klubu mladých čtenářů vydal
jako svou 9410. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., Praha 2004
Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Výtvarná redaktorka Jana Mikulecká
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazba SF SOFT, Praha
Vytiskl Ueberreuter Print, spol. s r. o.
1. vydání
13-781-KMČ-004
14/65

Pro čtenáře od 12 let

Kniha čtrnáctileté autorky, Francouzky rumunského původu Flavie Bujorové, se okamžitě po svém vyjití stala bestsellerem a překládá se do dalších a dalších jazyků.

Pohádkový příběh o dívkách Opál, Nefrit a Jantar, které jsou osudově propojeny vlastnictvím tří magických kamenů, se inspiroval slavnými díly, jako je například *Nekonečný příběh* nebo *Pán prstenů*, ale nijak je nekopíruje, naopak, je čtivý a originální. Tři hrdinky se vydávají na dobrodružnou pouť do Říše pohádek, která je oddělena od světa lidí magickou hranicí. Tajuplný zlý mág, třináctý člen Rady dvanácti, která lidský svět ovládá, se snaží ovládnout i Říši pohádek a spoutat ji stejnými pravidly jako svět lidí. Úkolem dívek, které se díky vlastnictví kamenů stávají nositelkami síly Světla, je tento vývoj (alespoň na čas) zvrátit…

ISBN 80-00-01349-5

albatros

13-781-KMČ-004
14/65